GROUPS / E-BOOK WE LOVE

KEIGO HIGASHINO

An Nhiên dịch

NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

THÔNG TIN EBOOK

Tên sách

Ác Ý

Tác giả

Keigo Higashino

Dịch giả

An Nhiên

Thể loại

Tiểu Thuyết

Phát hành

IPM

Nhà Xuất Bản

NXB Hồng Đức

———★★★———

WE
LOVE
EBOOK

MỤC LỤC | TABLE OF CONTENTS

1: VỤ ÁN Ghi chép của Nonoguchi Osamu
2: NGHI NGỜ Ghi chép của Kaga Kyoichiro
3: GIẢI QUYẾT Ghi chép của Nonoguchi Osamu
4: TRUY TÌM Lời độc thoại của Kaga Kyoichiro
5: THÚ NHẬN Ghi chép của Nonoguchi Osamu
6: QUÁ KHỨ (1)Ghi chép của Kaga Kyoichiro
7: QUÁ KHỨ (2)Lời khai của những người biết họ
8: QUÁ KHỨ (3)Hồi tưởng của Kaga Kyoichiro
9: SỰ THẬTLời giải của Kaga Kyoichiro
Diễn giải

1: VỤ ÁN
Ghi chép của Nonoguchi Osamu

Vụ án xảy ra vào thứ Ba, ngày 16 tháng Tư.

Hôm ấy, tôi rời khỏi nhà vào lúc 3 rưỡi chiều để đến nhà Hidaka Kunihiko. Nhà Hidaka cách chỗ tôi một ga tàu điện. Tuy từ ga phải đi xe buýt một chút, nhưng tính cả thời gian đi bộ cũng chỉ cần hai mươi phút là đến nơi.

Bình thường, tôi cũng hay đến nhà Hidaka dù không có chuyện gì quan trọng, nhưng hôm ấy thì có chuyện đặc biệt. Chính xác hơn, nếu bỏ lỡ ngày này, tôi sẽ không được gặp cậu ấy một thời gian dài.

Nhà Hidaka nằm trong khu dân cư được quy hoạch ngay ngắn. Khu này toàn nhà ở cao cấp. Thỉnh thoảng còn thấy những ngôi nhà có thể gọi là biệt thự sang chảnh. Khu vực này lúc trước vốn là rừng cây, nên có nhiều nhà cứ để nguyên cây cối coi như cây trồng trong vườn. Phía sau những bức tường là mấy cây họ sồi mọc um tùm, đổ bóng xuống mặt đường.

Đường đi cũng không nhỏ hẹp gì, nhưng toàn bộ khu vực này là đường một chiều. Tính an toàn cũng là một tiêu chuẩn đánh giá chăng.

Khi nghe Hidaka mua nhà ở khu này mấy năm trước, tôi đã nghĩ bụng quả nhiên là vậy. Bởi những thiếu niên lớn lên ở khu vực này đều từng mơ ước được sống ở đây.

Nhà của Hidaka chưa đến mức biệt thự xa hoa, nhưng chắc chắn là quá rộng cho hai vợ chồng. Mái nhà kiểu Irimoya[1] truyền thống của Nhật, nhưng lại có cửa sổ lồi, cửa ra vào hình vòm, cửa sổ tầng hai trang trí những chậu hoa theo thiết kế phương Tây. Có lẽ đây là kết quả của việc dung hòa đồng đều ý kiến của hai vợ chồng. Không, nếu nghĩ đến bức tường gạch trần, thì chắc ý kiến của người vợ

được thông qua nhiều hơn. Lúc trước, cô ấy từng thổ lộ muốn thử sống trong một ngôi nhà như lâu đài châu Âu.

Đính chính, không phải vợ. Là vợ trước.

Đi dọc theo bức tường gạch đó, đến trước cánh cổng cũng đắp những viên gạch nằm ngang, tôi bấm chuông gọi.

Nhưng chờ mãi cũng không có tiếng trả lời. Nhìn lại, không thấy chiếc SAAB của Hidaka ở bãi đỗ xe. Tôi nghĩ cậu ấy đã ra ngoài.

Đang tìm cách giết thời gian, tôi nhớ ra cây hoa anh đào. Trong vườn nhà Hidaka có trồng một cây hoa anh đào cánh kép, lần tôi đến mới đây, hoa đã nở được ba phần. Từ hôm đó cũng đã gần mười ngày trôi qua, không biết nó thế nào rồi.

Tuy là nhà người ta nhưng tôi ỷ mình là bạn thân, nên tự ý bước vào. Lối đi vào cửa rẽ nhánh giữa chừng, dẫn đến phía Nam căn nhà. Tôi đi theo đó và vòng ra vườn.

Hoa anh đào đã rụng kha khá nhưng vẫn còn lại số cánh hoa đủ để thưởng lãm. Có điều, đây không phải lúc để tôi ngắm hoa vãn cảnh. Có một người phụ nữ lạ mặt ở đó.

Cô ta cúi gập người, dường như đang nhìn mặt đất. Trang phục đơn giản, quần jeans, áo len, trên tay cầm thứ gì như miếng vải trắng.

“Này, cô ơi...” Tôi lên tiếng. Người phụ nữ có vẻ giật mình, nhìn về phía này rồi đứng phắt dậy.

“À, xin lỗi.” Người phụ nữ nói. “Là vì cái này bị gió thổi, bay vào vườn. Hình như chủ nhà đi vắng, tôi cũng thấy thật ngại, nhưng...” Nói rồi cô ta cho tôi xem món đồ cầm trên tay. Một chiếc mũ trắng.

Trông cô ta khoảng hơn ba mươi lăm tuổi. Mắt, mũi, miệng đều nhỏ, một gương mặt đơn điệu. Sắc mặt không tốt lắm.

Tôi hơi nghi ngờ, vừa có một cơn gió mạnh đến mức thổi bay cả mũ sao?

“Trông cô nhìn chằm chằm mặt đất...”

“Vâng, à, do bãi cỏ đẹp quá nên tôi cứ nghĩ bụng không biết người ta đã chăm sóc ra sao.”

“Ừm, tôi không rõ lắm. Đây là nhà người bạn thân của tôi nên...”

Cô ta gật đầu. Có vẻ cô ta biết tôi không phải chủ nhân ngôi nhà.

"Xin lỗi anh." Cô ta cúi đầu rồi băng ngang qua tôi, đi về phía cánh cổng.

Khoảng năm phút sau thì phải, tôi nghe tiếng động cơ ô tô ở phía bãi đỗ xe. Có lẽ Hidaka đã về.

Tôi quay lại chỗ cửa ra vào. Đúng lúc chiếc SAAB màu xanh thẫm đang lùi vào bãi. Hidaka ngồi ở ghế tài xế nhận ra tôi, khẽ gật đầu. Cả Rie ngồi ghế bên cạnh cũng mỉm cười cúi chào.

"Xin lỗi cậu. Tôi định ra ngoài mua sắm chút đỉnh mà kẹt xe quá. Chịu thua." Vừa bước xuống xe, cậu ấy giơ tay trước mặt tỏ ý xin lỗi. "Chờ lâu không?"

"Cũng không lâu lắm. Tôi tranh thủ ngắm cây anh đào."

"Rụng rồi mà?"

"Chút chút. Nhưng cây hoa đẹp đấy chứ?"

"Lúc nở thì đẹp thật, nhưng sau đó mệt lắm. Cửa sổ phòng làm việc gần đó nên thỉnh thoảng mấy con sâu bướm cứ bò vào."

"À à. Nhưng thời gian tới cậu cũng đâu còn làm việc ở đây nữa."

"Ừm, cứ nghĩ thoát được khỏi địa ngục sâu bướm đó là tôi lại thở phào. Mà thôi, vào đi. Ấm chén uống cà phê thì tôi còn để ở ngoài."

Đi qua cửa lớn hình vòm, chúng tôi bước vào nhà.

Bên trong gần như đã dọn dẹp sạch. Cả tranh treo tường cũng không còn.

"Đóng đồ xong rồi à?" Tôi hỏi Hidaka.

"Trừ phòng làm việc, còn thì hầu như đã xong. Thật ra là dịch vụ chuyển nhà làm hết ấy mà."

"Đêm nay cậu ngủ ở đâu?"

"Tạm thời đã đặt khách sạn. Khách sạn Crown. Nhưng không chừng tôi sẽ ngủ ở đây."

Tôi và Hidaka vào phòng làm việc của cậu ấy. Phòng kiểu Tây rộng chừng 16 mét vuông. Căn phòng trống trải, chỉ có máy tính, bàn làm việc và một kệ sách nhỏ. Những thứ còn lại chắc đã đóng thùng.

"Tức là vẫn còn bản thảo đến mai phải viết cho xong à?"

Hidaka nhăn nhó, gật đầu trước câu hỏi của tôi.

“Vẫn còn một hồi truyện đăng dài kì. Trong đêm nay phải gửi fax cho họ, nên chưa cắt điện thoại được.”

“Nguyệt san nhà Some à?”

“Ờ.”

“Còn phải viết mấy trang nữa?”

“Ba mươi trang. Chắc cũng xong thôi.”

Có hai chiếc ghế nên chúng tôi ngồi cách nhau một góc bàn làm việc. Một lúc sau, Rie mang cà phê vào.

“Khí hậu ở Vancouver thế nào nhỉ? Chắc lạnh hơn ở đây?” Tôi hỏi hai người.

“Vĩ độ khác nhau quá mà. Lạnh hơn đây là cái chắc.”

“Nhưng được cái mùa hè mát mẻ. Chứ cứ ở suốt trong phòng máy lạnh cũng hại sức khỏe lắm.”

“Ngồi trong phòng mát mà công việc thuận lợi thì tốt thôi. Nhưng chắc hơi khó.” Hidaka cười nói.

“Anh Nonoguchi nhớ sang chơi nhé. Chúng tôi luôn sẵn sàng dẫn anh đi chơi.”

“Cảm ơn. Nhất định tôi sẽ sang.”

“Anh ngồi chơi thong thả.” Rie nói rồi rời khỏi phòng.

Hidaka cầm cốc cà phê đứng dậy, ngắm khu vườn từ cửa sổ.

“Thật may là được nhìn cây anh đào này nở rộ.” Cậu ấy nói.

“Từ năm sau, khi nó nở thật đẹp, tôi sẽ chụp hình gửi sang cho cậu. Ờ mà, bên đó có hoa anh đào không nhỉ?”

“Chịu. Hình như gần căn nhà tôi sẽ ở không có.” Hidaka nói rồi nhấp chút cà phê.

“Mà này, lúc nãy ngoài vườn có người phụ nữ kì quái lắm.” Tôi hơi do dự, nhưng nghĩ cậu ấy biết thì tốt hơn nên quyết định nói.

“Người phụ nữ kì quái?” Hidaka nhíu mày.

Tôi kể cho cậu ấy chuyện người phụ nữ lúc nãy. Thế là nét mặt ban đầu có vẻ hồ nghi của cậu ấy dần giãn ra.

“Có phải người phụ nữ có khuôn mặt như Kokeshi[2] không?”

“Ờ, đúng vậy. Cậu nói tôi mới thấy đúng là giống.” Phép so sánh quá chính xác khiến tôi bật cười.

“Gọi là Niimi thì phải. Cô ta sống gần đây. Trông trẻ vậy chứ có lẽ cũng hơn bốn mươi rồi. Cô ta có đứa con trai học cấp hai. Một thằng nhóc khờ khạo. Ông chồng hiếm khi ở nhà. Rie đoán chắc là đi làm xa nhà.”

“Biết rõ nhỉ. Thân lắm à?”

“Với cô ta á? Không dám đâu.” Cậu ấy mở cửa sổ, để cửa lưới. Làn gió dịu nhẹ bay vào, mang theo mùi lá cây thoang thoảng. “Ngược lại thì có.” Cậu ấy tiếp tục. “Có vẻ cô ta căm thù tôi.”

“Căm thù? Xem ra cũng không êm thấm nhỉ. Nguyên nhân là gì?”

“Con mèo.”

“Mèo á? Con mèo sao?”

“Hình như con mèo cô ta nuôi mới chết dạo gần đây. Nghe đâu ngã bên vệ đường. Bác sĩ thú y xem thì chẩn đoán là bị trúng độc.”

“Chuyện đó liên quan gì đến cậu?”

“Cô ta nghi ngờ tôi làm viên bánh trôi có độc bẫy con mèo ăn phải.”

“Cậu á? Sao cô ta lại nghĩ vậy?”

“Hài hước lắm.” Hidaka lấy tờ nguyệt san trên kệ sách duy nhất còn lại, mở ra ở khoảng giữa, đặt trước mặt tôi. “Cô ta bảo đã đọc cái này rồi.”

Đó là một bài tản văn dài độ nửa trang, có nhan đề “Giới hạn của chịu đựng”. Bên cạnh bài viết có hình chân dung Hidaka. Tôi đọc lướt qua. Nội dung nói về những phiền toái do mèo nhà được nuôi thả gây ra. Buổi sáng, trong vườn thể nào cũng có phân mèo, xe ở ngoài bãi đỗ thì trên mui đầy dấu chân mèo, lá của chậu hoa cảnh bị cắn xé. Tuy biết thủ phạm là con mèo lông trắng điểm nâu nhưng không cách nào đối phó. Đã xếp cả dãy chai nhựa nhưng chẳng ăn thua, mỗi ngày đều bị thử thách giới hạn chịu đựng. Nội dung đại khái là vậy.

“Con mèo chết có lông trắng điểm nâu à?”

“Thì vậy.”

“Ra là thế.” Tôi cười cay đắng, gật đầu. “Vậy có bị nghi ngờ cũng không lạ.”

“Tuần trước thì phải, cô ta đến đây với vẻ mặt thật kinh khủng. Không đến mức nói thẳng là tôi bỏ độc, nhưng những lời cô ta nói cũng gần như vậy. Rie tức giận nói nhà tôi không làm thế rồi đuổi cô ta đi, nhưng vẫn luẩn quẩn ở vườn thì chắc là còn nghi ngờ. Có lẽ cô ta đang tìm xem có rớt miếng bánh độc nào không đó mà.”

“Cố chấp quá nhỉ?”

“Kiểu phụ nữ đó là vậy.”

“Cô ta không biết cậu sắp qua Canada sống một thời gian à?”

“Rie có nói với cô ta rồi. Là tuần sau chúng tôi sẽ sang Vancouver sống một thời gian, cho nên con mèo nhà cô có phiền toái ít nhiều gì thì chúng tôi cũng chỉ cần chịu đựng thêm chút nữa thôi. Trông vậy chứ cô ấy cũng mạnh mẽ đấy.” Hidaka cười thích thú.

“Nhưng Rie nói có lý mà. Chẳng việc gì các cậu phải vội vàng giết con mèo cả.”

Không hiểu sao Hidaka lại không đồng ý ngay với câu nói này của tôi. Cậu ấy vẫn cười nhăn nhở nhìn ra ngoài cửa sổ, uống cạn cốc cà phê rồi buông một câu, “Tôi làm đấy.”

“Hả?” Không hiểu ý cậu ấy là gì, tôi hỏi lại. “Cậu nói gì?”

Hidaka đặt cốc cà phê xuống bàn, lấy thuốc lá và bật lửa ra.

“Là tôi giết đấy. Tôi đã đặt sẵn viên bánh độc trong vườn. Không ngờ mọi việc lại suôn sẻ vậy.”

Nghe những lời này, tôi vẫn chỉ nghĩ cậu ấy nói đùa. Thế nhưng nụ cười kia, lại không phải kiểu cười đùa.

“Viên bánh độc gì đó cậu làm thế nào?”

“Chẳng thế nào cả. Trộn thuốc trừ sâu với thức ăn cho mèo, rồi vứt lăn lóc ngoài vườn thôi. Mấy con mèo mất dạy thì cái gì mà chẳng ăn.”

Hidaka ngậm điếu thuốc, mồi lửa rồi khoan khoái nhả khói. Khói thuốc tan biến trong làn gió thổi qua tấm cửa lưới.

“Sao cậu lại làm vậy?” Tôi hỏi, cảm thấy không thoải mái cho lắm.

“Tôi đã kể với cậu là chưa tìm ra người thuê nhà này rồi nhỉ?” Cậu ấy nói với nét mặt nghiêm túc hơn.

“Ừ.”

Vợ chồng Hidaka định cho thuê căn nhà này trong khoảng thời gian họ ở Canada.

“Công ty bất động sản sẽ tiếp tục tìm giúp, nhưng mới đây họ nói với tôi một việc cũng đáng lưu tâm một chút.”

“Chuyện gì?”

“Họ nói xếp mấy chai nhựa trước nhà như vậy sẽ tạo ấn tượng không tốt. Vì nó khiến người ta cảm giác nơi này có nạn mèo quấy rối. Đúng là thế thì chẳng ai muốn thuê cả nhỉ.”

“Vậy thì dọn mấy thứ đó đi là được mà?”

“Làm vậy đâu giải quyết được bản chất của vấn đề? Lúc người muốn thuê nhà đến xem, phân mèo đầy vườn thì sao? Bọn tôi ở đây thì còn dọn dẹp được, nhưng từ mai chẳng còn ai nữa. Tha hồ ngửi mùi hương ngào ngạt.”

“Vì vậy mà cậu giết à?”

“Trách nhiệm nằm ở chủ nuôi đấy chứ. Nhưng cái bà nội trợ tên Niimi đó có vẻ chẳng hiểu được điều ấy.” Hidaka dụi điếu thuốc vào gạt tàn.

“Rie có biết chuyện đó không?”

Nghe tôi hỏi, Hidaka nhếch mép cười, lắc đầu.

“Sao mà biết được. Phụ nữ có mấy người không thích mèo chứ? Nói sự thật rồi cô ấy sẽ coi tôi như ác quỷ.”

Chẳng biết trả lời thế nào, tôi im lặng. Đúng lúc đó chuông điện thoại reo. Hidaka nhấc máy.

“Alô. À à, chào anh. Tôi cũng đang nghĩ đến lúc có điện thoại gọi tới rồi. Vâng, đúng như kế hoạch. Ha ha, anh đi guốc trong bụng tôi rồi. Tôi chuẩn bị bắt tay vào việc đây. Đúng vậy. Tôi định trong đêm nay xong, vâng, xong rồi tôi sẽ gửi. À, chuyện đó thì, cái điện thoại này chỉ dùng được đến trưa mai thôi, nên tôi sẽ gọi cho anh. Vâng, từ khách sạn. Vậy cứ thế nhé.”

Cúp máy rồi, cậu ấy khẽ thở hắt một chút.

“Biên tập viên à?” Tôi hỏi.

“Yamabe nhà Some. Tôi vẫn thường xuyên trễ bản thảo, nhưng

lần này xem chừng họ sốt ruột ra mặt. Gì thì gì, giờ mà họ để sổng tôi là ngày mốt tôi đâu còn ở Nhật nữa."

"Vậy tôi kiếu đây, không làm phiền cậu." Tôi rời ghế, đứng dậy.

Đúng lúc đấy, có tiếng chuông cửa. Cứ tưởng nhân viên tiếp thị hay gì đó nhưng hình như không phải. Tôi nghe tiếng Rie đi dọc hành lang, sau đó là tiếng gõ cửa.

"Gì vậy?" Hidaka hỏi.

Cửa mở, Rie thò đầu vào với vẻ mặt u uất.

"Fujio đến..." Rie thì thào.

Mặt Hidaka tối sầm như bầu trời trước cơn dông.

"Fujio... Là Fujio Miyako à?"

"Ừm. Cô ấy bảo có chuyện nhất định phải nói trong hôm nay."

"Bực thật." Hidaka bặm môi. "Chắc đánh hơi được chúng ta đi Canada đây."

"Hay em nói mình bận để cô ấy về?"

"Ừm..." Cậu ấy suy nghĩ một chút rồi nói. "Thôi, để anh gặp. Giải quyết dứt điểm ở đây cũng khỏe cho mình. Em dẫn cô ấy vào phòng này giúp anh."

"Cũng được, nhưng mà..." Rie ngần ngại nhìn về phía tôi.

"À, tôi cũng định về đây." Tôi nói.

"Xin lỗi anh." Cô ấy nói rồi khuất sau cánh cửa.

"Thật phiền." Hidaka thở dài.

"Fujio... Có bà con gì với Fujio Masaya à?"

"Em gái." Cậu ấy gãi cái đầu với mớ tóc hơi dài. "Phải mà đòi tiền thì còn đơn giản, đằng này đòi thu hồi và viết lại thì sao mà đáp ứng được."

Nghe tiếng chân đến gần, Hidaka không nói nữa.

Tiếng Rie vang lên, "Hành lang tối quá, xin lỗi cô." Rồi có tiếng gõ cửa. "Vâng." Hidaka đáp.

"Chị Fujio đến này." Cánh cửa mở ra, Rie xuất hiện.

Đằng sau Rie là một cô gái tóc dài, tuổi chừng trên hai mươi lăm. Cô mặc bộ vét như nữ sinh đại học khi đi chào hỏi các công ty. Là một người đến không báo trước, có thể thấy cô ấy đã rất cố gắng giữ

vẻ ngoài chỉn chu.

“Thôi, tôi về đây.” Tôi nói với Hidaka. Suýt nữa tôi đã nói lời hẹn ngày mốt sẽ đi tiễn nếu được nhưng kịp dừng lại. Tôi nghĩ không được khiến Fujio Miyako kích động ít nhiều.

Hidaka im lặng, gật đầu.

Rie tiễn tôi ra khỏi nhà Hidaka.

“Lu bu quá, thật xin lỗi anh.” Cô ấy chắp hai tay lại, nhắm một mắt, nói với vẻ xin lỗi. Do dáng người thon thả, nhỏ nhắn nên khi làm vậy, cảm giác cô ấy cứ như một thiếu nữ. Không thể nghĩ rằng đó là người phụ nữ đã ngoài ba mươi.

“Ngày mốt tôi sẽ đi tiễn.”

“Anh đang bận mà?”

“Không sao cả. Vậy nhé.”

“Tạm biệt anh.” Cô ấy nói và tiễn tôi đến tận chỗ rẽ tiếp theo.

Tôi về nhà, làm việc một chút thì chuông cửa reo.

Nơi tôi sống khác hẳn với nhà Hidaka, là một căn hộ nhỏ trong chung cư năm tầng, gồm một phòng làm việc kiêm phòng ngủ rộng khoảng 10 mét vuông và một phòng LDK[3] xấp xỉ 13 mét vuông. Và tôi cũng không có người bạn đời như Rie. Chuông cửa kêu thì phải tự mình ra mở thôi.

Tôi nhìn qua lỗ nhòm trên cửa xem khách đến là ai rồi mở khóa. Là cậu Oshima của nhà xuất bản Doji.

“Cậu lúc nào cũng đúng giờ nhỉ.” Tôi nói.

“Ưu điểm của tôi chỉ có vậy thôi mà. Đây là chút quà.” Cậu ta đưa ra một gói vuông ghi tên một tiệm bánh truyền thống nổi tiếng. Cậu ta biết rõ tôi là dân hảo ngọt thứ thiệt.

“Xin lỗi để cậu phải nhọc công đến tận đây.”

“Không sao ạ, đằng nào cũng tiện đường về mà.”

Tôi đưa Oshima vào phòng khách chật hẹp rồi rót trà. Sau đó tôi vào phòng làm việc, lấy xấp bản thảo đang để trên bàn.

“Đây. Tôi cũng không biết có ổn không...”

“Tôi xin phép đọc ạ.”

Cậu ấy đặt cốc trà xuống, với lấy tập bản thảo rồi bắt đầu đọc

ngay. Tôi mở báo ra. Tuy là việc thường ngày, nhưng chẳng lấy gì làm dễ chịu khi có người đọc bản thảo của mình ngay trước mặt.

Khi Oshima đọc được khoảng một nửa thì điện thoại không dây đặt trên bàn ăn reo lên. Tôi xin phép rồi đứng dậy.

"Alô, tôi Nonoguchi đây."

"Alô, tôi đây." Là giọng của Hidaka. Cậu ấy có vẻ hơi chán nản.

"Ừ, có chuyện gì à?"

Tôi hỏi vậy vì vẫn băn khoăn chuyện Fujio Miyako, nhưng cậu ấy không trả lời câu hỏi đó mà yên lặng một chút rồi hỏi tôi, "Bây giờ cậu bận à?"

"Cũng không hẳn, đang có khách thôi."

"Vậy à? Khoảng mấy giờ xong?"

Tôi nhìn đồng hồ treo tường. Lúc đó hơn 6 giờ một chút.

"Chắc chút nữa. Mà có chuyện gì?"

"Ừm. Nói qua điện thoại hơi khó. Tôi có chuyện muốn trao đổi với cậu. Đến chỗ tôi được không?"

"Không thành vấn đề, mà..." Tôi định hỏi có phải vụ Fujio Miyako không, nhưng lại đổi ý. Tôi quên là Oshima đang ở bên cạnh.

"8 giờ được không?" Cậu ấy hỏi.

"Được."

"Vậy tôi chờ cậu." Nói rồi cậu ấy cúp máy.

Tôi vừa đặt điện thoại xuống thì Oshima cũng có vẻ muốn đứng dậy khỏi chiếc ghế sofa.

"Nếu anh có việc thì tôi xin phép..."

"Không, không sao, không sao." Tôi đưa tay ra hiệu cậu ấy cứ ngồi đấy. "Chỉ là hẹn gặp người ta lúc 8 giờ thôi. Vẫn còn nhiều thời gian, cậu cứ thong thả đọc."

"Vậy ạ? Vậy thì..." Oshima lại tiếp tục đọc bản thảo.

Tôi cũng đọc báo tiếp nhưng trong đầu cứ thắc mắc suốt không biết Hidaka có việc gì. Có lẽ là chuyện về Fujio Miyako. Tôi không nghĩ ra gì khác ngoài việc ấy.

Hidaka có một tác phẩm tên là *Vùng cấm săn bắt.* Một tiểu thuyết viết về cuộc đời một họa sĩ tranh khắc gỗ. Tuy gắn mác hư cấu,

nhưng thật ra tác phẩm này có nguyên mẫu ngoài đời. Đó là người đàn ông tên Fujio Masaya.

Fujio Masaya học cùng trường cấp hai với tôi và Hidaka. Có lẽ từ mối quan hệ đó mà Hidaka nghĩ đến chuyện viết tiểu thuyết về cậu ta. Nhưng, cuốn tiểu thuyết này có vài vấn đề. Tác phẩm miêu tả nguyên vẹn cả những sự việc không mấy tốt đẹp cho thanh danh của Fujio Masaya. Đặc biệt, những sự việc bất thường thời đi học, Hidaka viết gần như đúng với sự thật. Nếu chỉ đọc những đoạn đó và thay đổi tên nhân vật, thì với tôi chẳng hạn, đây không còn là tiểu thuyết. Chưa kể những phần như Fujio Masaya bị gái làng chơi đâm chết này nọ cũng hoàn toàn đúng với vụ án ngoài đời.

Cuốn sách này đã trở thành sách bán chạy nhất. Những người biết Fujio Masaya dễ dàng đoán được nguyên mẫu của tiểu thuyết là ai. Cuối cùng, chuyện cũng đến tai gia đình Fujio.

Người cha đã qua đời. Lên tiếng phản đối là bà mẹ và cô em gái. Lý lẽ của họ thế này, “Nguyên mẫu của tiểu thuyết rõ ràng là Fujio Masaya. Nhưng chúng tôi nhớ rằng không hề cho phép ai viết ra cuốn tiểu thuyết như vậy. Ngoài ra, vì cuốn tiểu thuyết này mà đời tư của Fujio Masaya bị tiết lộ, danh dự bị tổn hại một cách phi lý. Chúng tôi yêu cầu thu hồi và viết lại toàn bộ tác phẩm này.”

Như Hidaka đã nói, họ không đòi hỏi bồi thường bằng tiền bạc. Họ chỉ đơn thuần muốn viết lại, hay muốn thương lượng điều gì thì đến giờ phút này vẫn chưa rõ.

Nghe giọng điệu qua điện thoại lúc nãy, có lẽ việc thương lượng với Fujio Miyako không ổn thỏa lắm. Nhưng cậu ấy gọi tôi để làm gì? Phải chăng câu chuyện đã tệ hơn nhiều? Tôi thì có thể giúp gì được đây.

Trong lúc tôi suy nghĩ những chuyện đó, dường như Oshima đang ngồi ở đối diện đã đọc xong bản thảo. Tôi cũng rời mắt khỏi tờ báo.

“Được quá chứ.” Cậu ta nói. “Ấm áp, lại có cảm giác hoài niệm. Tôi thấy tốt đấy.”

“Vậy à? Cậu nói vậy tôi yên tâm hẳn.” Tôi thở phào, nhấp ngụm trà. Oshima là người trẻ tốt bụng, nhưng không nói những lời khách

sáo.

Nếu như mọi lần thì chúng tôi sẽ bàn về hướng đi sau này, nhưng tôi lại có hẹn với Hidaka. Tôi xem đồng hồ. Đã 6 giờ rưỡi.

“Thời gian của anh thế nào ạ?” Oshima giữ ý hỏi.

“Ừm, không sao. Nhưng thế này, gần nhà có tiệm ăn, hay chúng ta ra đó dùng cơm rồi bàn việc tiếp được không? Nếu được vậy thì đỡ cho tôi lắm.”

“Được chứ. Đằng nào tôi cũng phải ăn cơm tối.” Oshima vừa nói vừa cất bản thảo vào cặp. Sang năm cậu ta sẽ 30 tuổi, nhưng vẫn còn độc thân.

Chúng tôi vừa ăn món gratin[4] vừa bàn việc tại nhà hàng cách nhà tôi hai, ba phút đi bộ. Nói là bàn việc chứ hầu như toàn chuyện phiếm. Trong lúc trò chuyện, tôi có nói người mình hẹn gặp là nhà văn Hidaka Kunihiko. Oshima có vẻ hơi ngạc nhiên.

“Anh quen anh ấy à?”

“Ừ. Chúng tôi học chung cấp một, cấp hai. Nhà mẹ đẻ cũng gần nhau. Từ đây đi bộ cũng được đấy. Chỉ là nhà ai cũng bị đập bỏ, xây chung cư cả rồi.”

“Vậy là bạn nối khố nhỉ?”

“Ừm, đúng vậy. Nên vẫn còn thân thiết đến giờ.”

“Ồ!” Mắt cậu ta ánh lên vẻ ghen tị pha lẫn ngưỡng mộ. “Tôi không biết chuyện đó.”

“Tôi được viết bài bên chỗ cậu cũng là nhờ cậu ấy giới thiệu.”

“Ồ, vậy sao?”

“Hình như ban đầu tổng biên tập chỗ cậu đặt Hidaka viết bài. Nhưng cậu ấy từ chối vì không viết được văn học thiếu nhi, thay vào đó giới thiệu tôi. Nói cách khác, với tôi cậu ấy còn là chỗ ơn huệ nữa.” Tôi vừa dùng nĩa ghim miếng nui đưa lên miệng vừa nói.

“Hừm, có cả chuyện đó nữa sao? Đúng là tôi cũng tò mò về văn học thiếu nhi của anh Hidaka.” Rồi Oshima hỏi tôi. “Anh Nonoguchi không định viết tiểu thuyết dành cho người lớn sao?”

“Loại nào tôi cũng muốn viết hết. Chủ yếu là cơ hội thôi.” Đây là lời thật lòng tôi.

Hai chúng tôi rời tiệm ăn lúc 7 giờ rưỡi, đi bộ đến nhà ga. Oshima lên chuyến tàu điện chiều ngược lại nên tôi chào cậu ấy ở sân ga. Ngay sau đó, tàu điện bên tôi cũng tới.

Tôi đến nhà Hidaka đúng 8 giờ. Tôi đứng trước cổng, thấy là lạ. Vì khu nhà tối om. Đèn ngoài cổng cũng tắt.

Dù vậy, tôi vẫn thử nhấn chuông gọi nội bộ. Tuy cũng đã dự đoán được phần nào, nhưng không hề có tiếng đáp lại.

Lúc này tôi nghĩ hay mình nhầm rồi. Hidaka nói 8 giờ đến chỗ cậu ấy, nhưng có lẽ không phải là 8 giờ ở nhà riêng.

Tôi quay lại con đường lúc nãy một đoạn. Ở đó có một công viên nhỏ, bên cạnh có một bốt điện thoại công cộng. Tôi vừa rút ví vừa bước vào.

Sau khi hỏi số điện thoại khách sạn Crown qua tổng đài, tôi gọi đến khách sạn. Khi tôi nói muốn gặp người tên Hidaka đang nghỉ ở đó thì họ nối máy ngay.

“Alô, tôi Hidaka đây ạ.” Tiếng của Rie.

“Nonoguchi đây.” Tôi nói. “Hidaka có ở đó không?”

“Không ạ, chồng em chưa đến đây. Em nghĩ anh ấy vẫn còn ở nhà. Vì còn việc phải làm mà.”

“Chẳng là như vậy...”

Tôi nói với cô ấy về việc đèn nhà họ tắt, dường như trong nhà không có người. “Lạ nhỉ?” Ở đầu dây bên kia, cô ấy như đang nghiêng đầu thắc mắc.

“Anh ấy bảo sớm thì cũng nửa đêm mới đến đây mà.”

“Vậy chắc cậu ấy đi ra ngoài một chút rồi.”

“Chắc chắn không có chuyện đó đâu.” Rie im lặng một chút như đang suy nghĩ rồi nói, “Thôi được rồi, bây giờ em sẽ đến đó. Khoảng bốn mươi phút là đến nơi, à mà bây giờ anh Nonoguchi đang ở đâu?”

Sau khi chỉ chỗ mình đang đứng, tôi nói sẽ giết thời gian ở quán nước gần đó rồi cúp máy.

Rời khỏi bốt điện thoại, tôi thử qua nhà Hidaka lần nữa trước khi đến quán nước. Không có gì thay đổi, đèn vẫn tắt. Trong bãi đỗ xe, chiếc SAAB vẫn còn đó khiến tôi có chút bận tâm.

Quán nước tôi đến là tiệm cà phê Hidaka thường tới để thay đổi tâm trạng. Tôi cũng từng đến đó vài lần. Người chủ tiệm còn nhớ tôi, "Hôm nay anh không đi với anh Hidaka à?" Tôi trả lời, "Tôi có hẹn gặp cậu ấy, nhưng không có ai ở nhà."

Tôi trò chuyện với người chủ tiệm về bóng chày này nọ hơn ba mươi phút. Tôi trả tiền, rời tiệm rồi rảo bước về phía nhà Hidaka.

Lúc tôi đến trước cổng cũng đúng lúc Rie vừa từ taxi bước xuống. Tôi gọi, cô ấy cười đáp lại. Nhưng khi nhìn về phía căn nhà, cô ấy sầm mặt có vẻ lo lắng.

"Đúng là tối thui." Cô ấy nói.

"Có vẻ cậu ấy chưa về?"

"Nhưng chắc chắn anh ấy không định đi đâu cả, sao lại..."

Cô ấy vừa lấy chìa khóa trong túi xách ra, vừa đi về phía cửa ra vào. Tôi cũng đi theo sau.

Cửa ra vào vẫn khóa. Rie mở khóa bước vào rồi bật hết đèn đóm lên. Không khí trong nhà thật lạnh lẽo. Không một bóng người.

Rie bước trên hành lang, đi đến phòng làm việc của Hidaka, đặt tay lên nắm cửa. Cửa phòng đang khóa.

"Khi ra ngoài, cậu ấy luôn khóa cửa à?" Tôi hỏi.

Cô ấy vừa lấy chìa khóa vừa nghiêng đầu. "Gần đây hầu như không khóa..."

Cô ấy mở khóa, cứ thế đẩy cửa bước vào. Phòng làm việc cũng không bật đèn. Nhưng không tối đen như mực. Máy tính còn bật, màn hình vẫn sáng.

Rie mò mẫm tìm công tắc trên tường rồi bật đèn.

Hidaka đang nằm giữa phòng, chân hướng về phía chúng tôi.

Vài giây trống trải trôi qua, Rie không nói lời nào chạy đến đó. Nhưng giữa chừng cô ấy dừng lại, hai tay bụm miệng, toàn thân cứng đờ. Trong khoảng thời gian đó, cô ấy không nói được tiếng nào.

Tôi cũng sợ hãi tiến lại gần. Hidaka nằm sấp, đầu quay qua một bên, má trái hướng lên trên. Đôi mắt mở hé. Đôi mắt của người chết.

"Cậu ấy chết rồi." Tôi nói.

Rie từ từ khuỵu xuống. Lúc đầu gối vừa chạm sàn nhà, cô ấy bắt

đầu nức nở từ tận đáy lòng.

Trong lúc điều tra viên của sở cảnh sát Tokyo xem xét hiện trường, tôi và Rie chờ ở phòng khách. Nói vậy nhưng không có cả sofa lẫn bàn ghế. Để Rie ngồi trên thùng các-tông xếp đầy tạp chí, tôi đi quanh như một con gấu, thỉnh thoảng từ hành lang ló mặt nhìn ra, quan sát tình hình. Rie khóc suốt. Đồng hồ đeo tay của tôi chỉ 10 rưỡi.

Có tiếng gõ cửa, chỉ huy Sakoda bước vào. Đó là một người đàn ông độ tuổi trên dưới năm mươi, tác phong chững chạc. Đây cũng chính là người đã dặn chúng tôi tạm thời chờ trong phòng này. Có vẻ ông ấy nắm quyền lãnh đạo cuộc điều tra.

“Tôi muốn hỏi chút chuyện được không?” Chỉ huy hỏi tôi sau khi liếc qua Rie.

“Tôi thì không sao, nhưng...”

“Tôi cũng không sao.” Rie vừa nói vừa lấy khăn tay chấm mắt. Giọng nói sũng nước mắt nhưng ngữ điệu rất dứt khoát. Tôi nhớ lại trưa nay, Hidaka đã nói cô ấy có điểm mạnh mẽ.

“Vậy, chỉ một chút thôi.”

Chỉ huy Sakoda cứ đứng như vậy hỏi chúng tôi quá trình cho đến lúc phát hiện tử thi. Do diễn biến câu chuyện, tôi đành phải kể cả vụ Fujio Miyako.

“Anh Hidaka gọi điện thoại cho anh lúc mấy giờ?”

“Tôi nghĩ là hơn 6 giờ.”

“Lúc đó, anh Hidaka có nói gì về người phụ nữ tên Fujio đấy không?”

“Không, cậu ấy chỉ bảo có chuyện muốn nói.”

“Vậy cũng có thể là vì vấn đề khác?”

“Vâng.”

“Anh có suy đoán gì về chuyện đó không?”

“Không.”

Chỉ huy gật đầu, quay sang phía Rie.

“Người tên Fujio ra về lúc mấy giờ?”

“Tôi nghĩ là hơn 5 giờ.”

“Sau đó cô có nói chuyện với chồng không?”

“Có nói chuyện một chút.”

“Tình trạng anh ấy thế nào?”

“Cuộc nói chuyện với cô Fujio không suôn sẻ nên anh ấy có vẻ phiền lòng. Nhưng anh ấy bảo tôi không cần lo lắng.”

“Sau đó cô rời khỏi nhà đến khách sạn, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Xem nào, hai người dự định đêm nay và đêm mai ngủ tại khách sạn Crown, ngày mốt đi Canada nhỉ? Nhưng chồng cô chưa xong việc nên ở lại căn nhà này...” Sau khi vừa xem lại những nội dung tự ghi chép vừa lẩm bẩm, ông ấy ngẩng mặt lên. “Những ai biết việc này?”

“Tôi và...” Rie nhìn về phía tôi.

“Đương nhiên tôi cũng biết. Ngoài ra chắc còn cả người của nhà xuất bản Some.” Tôi giải thích bản thảo Hidaka dự định hoàn thành đêm nay là phần sẽ giao cho nhà xuất bản Some. “Nhưng xác định thủ phạm dựa trên căn cứ đấy thì...”

“Vâng, tôi biết. Tôi chỉ hỏi để tham khảo thôi.” Chỉ huy Sakoda khẽ mỉm cười.

Sau đó, ông ấy chủ yếu hỏi Rie dạo này có trông thấy nhân vật nào khả nghi quanh nhà không. Cô ấy bảo là không nhớ. Tôi nhớ lại chuyện người phụ nữ ban trưa. Tôi đã rất phân vân có nên nói hay không, nhưng rốt cuộc vẫn im lặng. Vì tôi nghĩ kể cả con mèo có bị giết thì cũng thật quá ngớ ngẩn khi đi giết người trả thù vì việc đấy.

Sau khi kết thúc phần thẩm vấn, chỉ huy bảo sẽ cho cấp dưới đưa tôi về nhà. Tôi muốn ở cạnh Rie nhưng viên chỉ huy bảo họ đã liên lạc về nhà mẹ đẻ cô ấy nên chắc họ cũng sắp đến đón rồi.

Cú sốc khi phát hiện cái xác của Hidaka dần dần lắng xuống, kéo theo đó là sự mệt mỏi dồn dập xâm chiếm cơ thể tôi. Cứ nghĩ bây giờ phải đi tàu điện về nhà thì thật tình chỉ muốn rũ cả người. Tôi quyết định nghe theo lời viên chỉ huy.

Rời khỏi phòng, tôi thấy vẫn còn nhiều điều tra viên đi quanh hành lang. Cửa phòng làm việc vẫn mở nhưng không thấy gì bên trong. Chắc thi thể đã được khiêng đi.

Một viên cảnh sát trẻ mặc đồng phục đến gọi tôi. Cậu ta dẫn tôi ra chiếc xe cảnh sát đang đỗ trước cổng. Tôi nhớ ra những chuyện chẳng liên quan gì, như là kể từ khi bị bắt vì chạy quá tốc độ, giờ tôi mới lại đi xe cảnh sát.

Bên cạnh chiếc xe có một người đàn ông đứng chờ. Anh ta trông cao ráo. Vì ánh sáng nên tôi không thấy rõ mặt. Người đàn ông đó nói.

"Lâu rồi không gặp, thầy Nonoguchi."

"Hả?" Tôi dừng chân, cố nhìn gương mặt anh ta.

Người đàn ông tiến lại gần, gương mặt hiện ra từ trong bóng tối. Đường nét khuôn mặt rõ ràng, khoảng cách giữa mắt và chân mày khá hẹp. Trước hết tôi nghĩ mình biết gương mặt này, sau đó bắt đầu lục lọi kí ức.

"À à, cậu là..."

"Thầy nhớ tôi không?"

"Tôi nhớ. Là..." Tôi xác nhận trong đầu rồi nói, "Cậu Kaga... phải không?"

"Vâng, Kaga đây ạ." Cậu ta lễ phép cúi đầu chào. "Dạo ấy đã được thầy giúp đỡ nhiều."

"Ồ không, tôi mới phải nói vậy." Tôi cũng cúi đầu rồi nhìn cậu ta lần nữa. Cũng mười năm rồi, không, chắc phải lâu hơn. Gương mặt rắn rỏi dường như sắc sảo hơn hẳn khi xưa. "Tôi có nghe tin cậu chuyển nghề làm cảnh sát nhưng không ngờ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này."

"Tôi cũng ngạc nhiên lắm. Ban đầu cứ tưởng nhầm người, hỏi lại họ rồi mới dám chắc."

"Vì họ của tôi hiếm nhỉ. Mà..." Tôi lắc đầu. "Thật ngẫu nhiên quá."

"Chúng ta lên xe rồi nói chuyện. Tôi tiễn thầy. Tuy xe cảnh sát thì không hay ho gì." Nói vậy rồi cậu ta mở cửa sau cho tôi. Cùng lúc, viên cảnh sát mặc đồng phục ban nãy cũng ngồi vào ghế tài xế.

Thầy Kaga là người vừa tốt nghiệp đã vào dạy môn xã hội tại trường cấp hai tôi từng giảng dạy. Cũng như những giáo viên trẻ mới

vào nghề, cậu ta tràn đầy nhiệt huyết. Cậu ta còn là một chuyên gia kiếm đạo, tinh thần đó lại càng được khắc họa rõ nét hơn qua cái dáng cậu ta huấn luyện đội kiếm đạo của trường.

Một người như vậy lại rời bỏ nghề giáo chỉ sau hai năm, do vướng vào vài sự cố. Theo lý giải của tôi thì bản thân cậu ta chẳng phải chịu trách nhiệm về việc đó.

Nhưng có thể nói thế này. Mỗi người đều có cái gọi là hợp, hay không hợp. Nếu hỏi nghề giáo có hợp với cậu ta hay không, thì tôi chỉ đành nghiêng đầu không chắc. Đương nhiên, việc này cũng liên quan sâu sắc đến thời thế lúc bấy giờ.

“Thầy Nonoguchi giờ dạy ở đâu thế?” Chiếc xe chạy chưa được bao lâu, thầy Kaga cất tiếng hỏi. À không, giờ gọi là thầy thì thật không đúng. Phải gọi là cảnh sát hình sự Kaga.

Tôi lắc đầu.

“Mới đây tôi còn dạy ở trường trung học cơ sở số 3 ở quê nhà, nhưng tháng Ba này vừa nghỉ việc rồi.”

Cảnh sát Kaga có vẻ bất ngờ.

“Thế à? Vậy bây giờ?”

“Ừm. Nói ra hơi ngượng nhưng tôi viết truyện cho thiếu nhi.”

“À, ra vậy.” Cậu ta gật gù. “Vì vậy mà quen biết với anh Hidaka Kunihiko à?”

“À không, chuyện đấy thì hơi khác một chút.”

Tôi kể lại việc mình và Hidaka quen biết nhau từ nhỏ ra sao, nhờ cậu ấy mà tôi có được công việc hiện nay thế nào. Cảnh sát Kaga vừa nghe vừa gật gù ra vẻ hiểu vấn đề. Tôi hơi thắc mắc, chẳng lẽ cậu ta không nghe gì từ chỉ huy Sakoda sao? Vì lúc nãy tôi đã nói những chuyện này cho ông ấy nghe.

“Vậy là trước đây thầy vừa đi dạy vừa viết truyện?”

“Đúng thế. Nói vậy chứ tôi chỉ viết một năm hai lần, mỗi lần viết truyện ngắn chừng ba mươi trang thôi. Nhưng tôi thực sự muốn trở thành nhà văn nên mới quyết tâm nghỉ dạy ở trường.”

“Thế ạ? Thầy quyết tâm nhỉ.” Cảnh sát Kaga nói có vẻ cảm phục. Có thể cậu ta so sánh với kinh nghiệm của bản thân. Đương nhiên, ở

mức độ nào đó hẳn cậu ta cũng hiểu chuyển việc ở độ tuổi chưa đến hai mươi lăm với ở độ tuổi sắp bốn mươi có sự khác biệt to lớn.

"Người tên Hidaka Kunihiko viết loại tiểu thuyết thế nào vậy?"

Tôi nhìn mặt cậu ta. "Cậu Kaga không biết Hidaka Kunihiko sao?"

"Xin lỗi, tôi từng nghe tên nhưng chưa từng đọc tác phẩm của anh ấy. Đặc biệt dạo này tôi đã xa rời việc đọc sách."

"Cậu bận nhỉ."

"Không, là tôi lười thôi. Tôi định mỗi tháng đọc hai, ba cuốn nhưng..." Cậu ta đưa tay lên đầu. "Tối thiểu cần phải đọc hai, ba cuốn sách mỗi tháng." Đây là câu nói cửa miệng của tôi thời còn làm giáo viên môn Quốc ngữ. Tôi không rõ có phải Kaga nhớ điều đó mà nói vậy không.

Tôi giải thích sơ về Hidaka cho cậu ta. Nào là đã mười năm kể từ khi ra mắt tác phẩm đầu tay, nào giành được một số giải thưởng văn học, nay đã trở thành một trong số ít những tác giả ăn khách, rồi thì các tác phẩm đa dạng từ văn học thuần túy đến giải trí.

"Có tác phẩm nào tôi đọc được không?" Cảnh sát Kaga hỏi. Ví dụ tiểu thuyết trinh thám chẳng hạn."

"Tuy ít nhưng có đấy." Tôi trả lời.

Thầy có thể cho tôi tên truyện để tham khảo không?"

"Được thôi."

Tôi giới thiệu cho cậu ta truyện *Dạ quang trùng*. Tôi đọc đã lâu nên không nhớ kĩ chi tiết, nhưng chắc chắn là truyện về giết người.

"Tại sao anh Hidaka lại định chuyển sang Canada sống vậy?"

"Hình như có nhiều lý do, nhưng tôi nghĩ cậu ấy hơi mệt mỏi rồi. Cậu ấy đã nói muốn sống thong thả ở nước ngoài từ mấy năm trước rồi. Nghe đâu Rie rất thích Vancouver."

"Rie là người vợ? Trông cô ấy còn trẻ quá."

"Họ mới kết hôn tháng trước. Cậu ấy tái hôn."

"Vậy ư? Anh ấy li hôn với người vợ trước à?"

"Không, cô ấy mất vì tai nạn giao thông. Đâu cũng năm năm rồi."

Trong lúc nói chuyện, nghĩ đến việc nhân vật chính của câu chuyện là Hidaka Kunihiko đã không còn trên cõi đời này khiến tôi

nghẹn ngào. Rốt cuộc cậu ấy muốn trao đổi chuyện gì với tôi? Nếu tôi sớm kết thúc buổi nói chuyện chẳng lấy gì làm quan trọng để đến gặp cậu ấy từ sớm, biết đâu có thể ngăn chặn được cái chết của cậu ấy rồi. Dẫu biết có nghĩ vậy cũng chẳng thay đổi được gì nhưng tôi không thể ngừng hối hận.

"Về việc người tên Fujio phản đối do bị lấy làm nguyên mẫu tiểu thuyết..." Kaga nói, "Ngoài chuyện đó, anh Hidaka còn bị vướng vào rắc rối nào khác không? Liên quan đến tiểu thuyết hay đời sống riêng tư đều được."

"Chà, tôi không nghĩ ra gì cả."

Trong khi trả lời tôi đã nhận ra. Thì ra đây là thẩm vấn điều tra. Nghĩ vậy, việc viên cảnh sát ngồi trước cầm lái vẫn im lặng nãy giờ cũng khiến tôi thấy sờ sợ.

"Nhân tiện," cảnh sát Kaga mở sổ tay. "Thầy biết cái tên Nishizaki Namiko không?"

"Hả?"

"Cả những cái tên như Osano Tetsuji, Nakane Hajime nữa."

"A, đó là..." Tôi hiểu ra, gật đầu. "Tên các nhân vật trong 'Cánh cửa băng giá' nhỉ. Tiểu thuyết đang đăng dài kì trên nguyệt san của Hidaka." Vừa nói tôi vừa nghĩ truyện dài đó sẽ ra sao đây.

"Hình như ngay trước khi chết, anh Hidaka đang viết truyện đấy."

"Nhắc mới nhớ, máy tính vẫn còn bật nhỉ."

"Trên màn hình đang hiện tiểu thuyết đó."

"Ra vậy." Tôi sực nhớ một chuyện nên hỏi cảnh sát Kaga. "Tiểu thuyết viết được bao nhiêu rồi nhỉ?"

"Bao nhiêu tức là...?"

"Ý là khoảng mấy trang rồi đó."

Tôi nói cho cậu ta biết trong đêm nay, Hidaka phải viết ba mươi trang.

"Khổ giấy trên máy tính khác giấy bản thảo nên tôi không biết chính xác, nhưng ít nhất thì không phải là một, hai trang."

"Ta có thể suy đoán thời gian hung thủ ra tay dựa vào số trang

mà? Vì lúc tôi rời khỏi nhà Hidaka, cậu ấy vẫn chưa bắt tay vào việc."

"Việc đó chúng tôi cũng có nghĩ đến. Có điều bản thảo đâu phải là thứ được viết theo một tốc độ nhất định đúng không?"

"Biết là vậy, nhưng tôi nghĩ tốc độ nhanh nhất cũng có giới hạn."

"Anh Hidaka thì khoảng bao nhiêu trang?"

"Chà, để xem. Lúc trước, có lần cậu ấy nói một tiếng viết được khoảng bốn trang."

"Vậy có nhanh cũng khoảng sáu trang?"

"Chắc vậy."

Trước lời nói của tôi, cảnh sát Kaga im lặng một chút. Có vẻ đang tính toán gì đó trong đầu.

"Có gì mâu thuẫn à?" Tôi hỏi.

"Chà, vẫn chưa biết được." Cảnh sát Kaga lắc đầu. "Chúng tôi cũng chưa xác nhận tiểu thuyết trong máy tính có phải là phần sẽ đăng lần này không."

"À, ra vậy. Nghĩa là có thể chỉ là mở lại những phần đã đăng từ trước đến nay lên màn hình máy tính."

"Ngày mai chúng tôi sẽ hỏi nhà xuất bản vấn đề đó."

Tôi nhanh chóng suy nghĩ. Theo lời Rie, Fujio Miyako ra về lúc 5 giờ. Sau đó, Hidaka gọi đến chỗ tôi là hơn 6 giờ. Nếu trong khoảng thời gian đó cậu ấy vẫn viết thì cũng được năm, sáu trang. Vấn đề là ngoài số đó ra có bao nhiêu trang.

"Ừm, có thể đây là bí mật điều tra, nhưng..." Tôi hỏi cảnh sát Kaga. "Có cái gọi là ước tính thời gian tử vong đúng không? Phía cảnh sát cho là mấy giờ?"

"Chuyện đó đúng là bí mật điều tra." Cảnh sát Kaga cười đau khổ. "Mà thôi cũng được. Cụ thể còn phải chờ kết quả giải phẫu, nhưng chúng tôi cho rằng trong khoảng từ 5 đến 7 giờ. Có lẽ không chênh lệch nhiều lắm đâu."

"Tôi nhận điện thoại vào khoảng hơn 6 giờ, nên..."

"Vâng, nếu vậy thì là 6 đến 7 giờ."

Chuyện gì thế này.

Tức là Hidaka bị giết ngay sau khi kết thúc cuộc gọi với tôi.

“Hidaka bị giết bằng cách nào vậy chứ?”

Nghe tôi lẩm bẩm như vậy, cảnh sát Kaga toát lên vẻ kì lạ. Có lẽ cậu ta nghĩ người đầu tiên phát hiện xác chết mà lại hỏi vậy thì thật lạ lùng. Nhưng tôi thực sự không nhớ cậu ấy chết như thế nào. Nói thẳng ra thì, tôi đã sợ đến nỗi không dám nhìn thẳng.

Khi tôi thú nhận như vậy, cậu ta cũng có vẻ đồng ý.

“Điều này cũng phải chờ kết quả giải phẫu, nhưng tóm gọn lại là bị siết chết.”

“Bị siết chết tức là bị siết cổ à... Bằng dây hay gì đó?”

“Có sợi dây điện thoại quấn quanh cổ.”

“Sao lại...”

“Còn có một vết thương bên ngoài. Hình như bị đánh sau đầu. Chúng tôi cho rằng hung khí là đồ chặn giấy bằng đồng lăn lóc ở hiện trường.”

“Vậy là hung thủ đánh từ sau làm cậu ấy bất tỉnh rồi siết cổ?”

“Hiện tại chúng tôi cho là vậy.” Sau khi nói vậy, cảnh sát Kaga hạ giọng. “Tôi nghĩ những việc đấy rồi sẽ được công bố, nhưng cho đến lúc đó thầy vui lòng đừng nói ra ngoài.”

“À, chuyện đó thì đương nhiên.”

Cuối cùng, xe cảnh sát cũng đến trước chung cư nhà tôi.

“Cảm ơn các anh đã chở tôi về nhà, thật đỡ quá.” Tôi cảm ơn họ.

“Chúng tôi cũng phải cảm ơn thầy đã giúp tham khảo được nhiều điều..”

“Vậy chào các anh.”

“A, chờ chút.” Tôi đang định xuống xe thì cảnh sát Kaga gọi lại. “Thầy có thể cho tôi biết tên tạp chí đăng truyện không?”

Vì vậy tôi nói tên tờ nguyệt san của nhà xuất bản Some. Nhưng cậu ta lắc đầu, “Tạp chí đăng truyện của thầy Nonoguchi ấy.”

Tôi cười giấu ngượng, cộc lốc nói tên tạp chí. Cảnh sát Kaga viết lại vào sổ tay.

Tôi quay về phòng mình rồi, nhưng cứ ngồi thừ trên ghế sofa một lúc lâu. Tôi thử nhớ lại sự kiện cả ngày hôm nay, không thể tưởng

nổi chuyện đó thực sự đã xảy ra. Một ngày như vậy hẳn không dễ mà có lại trong một đời người. Nghĩ vậy, tôi cảm thấy ngủ thì thật tiếc, dù đây là một ngày bi kịch. À không, dù có muốn ngủ thì đêm nay tôi cũng khó lòng mà ngủ được.

Thế là tôi nảy ra một ý tưởng. Phải ghi lại trải nghiệm này. Tôi sẽ tự tay viết lại bi kịch người bạn thân bị sát hại.

Ghi chép này bắt đầu từ ý tưởng như vậy đó. Bây giờ tôi dự định tiếp tục viết cho đến khi sự thật được sáng tỏ.

Cái chết của Hidaka nhanh chóng được đăng lên báo buổi sáng. Tối qua tôi không xem ti vi, nhưng với tình hình này có lẽ tin tức đã được phát sóng rộng rãi. Gần đây có cả những chương trình tin tức sau 11 giờ.

Trên báo, tiêu đề đơn giản được đăng trên trang nhất, còn chi tiết của vụ án được đăng trên trang xã hội. Bài báo đăng bức hình lớn chụp nhà Hidaka, bên cạnh đó còn có hình cận mặt của cậu ấy, có lẽ được chụp để dùng trong tạp chí.

Nội dung bài báo hầu như truyền đạt sự thật một cách trung thực. Thế nhưng, phần phát hiện tử thi được viết là, “Sau khi nghe người quen báo đèn trong nhà bị tắt, người vợ tên Rie đã quay lại nhà riêng, thấy ông Hidaka nằm ngã tại phòng làm việc ở tầng một.” Điều này có thể gây ngộ nhận cho độc giả rằng người đầu tiên phát hiện án mạng chỉ có mình Rie. Không dòng nào đề cập đến tên tôi.

Theo bài báo, cảnh sát dự định điều tra hung thủ theo hai hướng, người lạ hoặc người quen. Vì cửa còn khóa nên có lẽ hung thủ đã vào nhà từ cửa sổ phòng làm việc.

Khi tôi xếp tờ báo lại, đứng dậy định chuẩn bị bữa sáng thì có tiếng chuông cửa. Tôi xem đồng hồ, mới hơn 8 giờ. Tôi không hẹn ai vào cái giờ sớm như vậy. Tôi nhấc máy chuông nội bộ vốn hiếm khi sử dụng.

“Vâng.”

“A, nhà văn Nonoguchi phải không ạ?” Một giọng nữ với tiếng thở dốc.

“Đúng là tôi.”

“Xin lỗi đã làm phiền nhà văn vào sáng sớm. Chúng tôi là người của đài XX, rất mong có thể phỏng vấn nhà văn về vụ án đêm qua.”

Thật ngạc nhiên. Tên tôi không hề xuất hiện trên báo nhưng người của đài truyền hình đã đánh hơi biết tôi là người phát hiện.

“À, ừm...” Tôi nghĩ cách đối phó. Không thể bạ gì cũng nói được. “Ý cô là sao?”

”Về vụ án ông Hidaka Kunihiko bị giết tại nhà riêng đêm qua. Chúng tôi được biết nhà văn Nonoguchi đây đã phát hiện tử thi cùng với vợ ông Hidaka là bà Rie. Chuyện đó có thật không, thưa nhà văn?”

Có lẽ là nữ phóng viên bên chương trình tin tức, nhưng bình thản gọi tôi là nhà văn nên tôi có chút cụt hứng.

Nhưng tóm lại, bị hỏi thế này thì không thể nói dối được.

“Vâng, đúng vậy.” Tôi trả lời.

Sự kích động của đoàn người vượt qua cả cánh cửa truyền đến đây.

“Nhà văn đến nhà riêng của ông Hidaka vì việc gì vậy ạ?”

“Xin lỗi, tôi đã nói hết với cảnh sát những gì cần thiết.”

“Nghe nói nhà văn thấy căn nhà có vẻ kì lạ nên đã liên lạc với bà Rie, vậy cụ thể có điểm nào kì lạ ạ?”

“Cô hãy hỏi phía cảnh sát.” Tôi cúp máy.

Tôi từng nghe nói, nhưng giờ mới thấy phóng viên truyền hình quả thật vô lễ. Họ không hiểu được là mới hôm qua đến nay, tôi làm sao có tâm trạng nói chuyện trước mặt người khác chứ?

Tôi quyết định hôm nay không đi ra ngoài. Tuy có chút bận tâm chuyện nhà Hidaka nhưng đằng nào cũng không thể đến gần hiện trường.

Vậy mà, khi tôi đang hâm nóng sữa bằng lò vi sóng thì lại có tiếng chuông cửa.

“Tôi là người của đài truyền hình, có thể hỏi chuyện ông một chút được không ạ?” Lần này là một giọng nam. “Dân chúng trên cả nước đang rất muốn biết những thông tin chi tiết, thưa ông.”

Nếu không có bi kịch là cái chết của Hidaka, đây quả là lời thoại

to tát đến độ khiến người khác phải bất giác cười chịu thua.

“Tôi chỉ là người phát hiện thôi.”

“Nhưng ông rất thân với ông Hidaka đúng không?”

“Đúng là vậy, nhưng tôi không có chuyện gì để nói chi tiết về vụ án cả.”

“Nhưng chỉ một chút thôi.” Người đàn ông không chịu bỏ cuộc.

Tôi thở dài. Nếu họ cứ quanh quẩn trước nhà tôi mãi sẽ làm phiền hàng xóm. Trước mắt, đó là chuyện tôi quan tâm nhất.

Tôi gác máy chuông nội bộ, ra cửa. Cửa vừa mở thì rừng micro nhất loạt chĩa về phía tôi.

Rốt cuộc, cả buổi sáng đi tong bởi những cuộc phỏng vấn, thậm chí tôi cũng không kịp dùng bữa sáng một cách thỏa mãn. Quá trưa, vừa ăn mì ăn liền vừa xem tivi thì thấy mặt mình phóng to trên màn hình, tôi chợt mắc nghẹn. Phần thu hình sáng nay đã nhanh chóng được lên sóng.

“Hai người quen nhau từ thời tiểu học, vậy ông Nonoguchi thấy ông Hidaka là người như thế nào?” Một nữ phóng viên đặt câu hỏi bằng chất giọng the thé.

Tôi trong màn hình chìm vào suy nghĩ trước câu hỏi đó. Bản thân tôi đã không nhận ra rằng thời gian mình suy nghĩ lâu bất ngờ, hình ảnh như đang quay chậm. Có lẽ họ không kịp biên tập. Xem trên ti vi như vậy mới thấy rõ các phóng viên xung quanh tỏ vẻ sốt ruột ra mặt.

“Tôi nghĩ cậu ấy là một người đàn ông có cá tính mạnh mẽ.” Cuối cùng, tôi trong màn hình cũng lên tiếng. “Có khi thấy đó là một người vô cùng tử tế, nhưng cũng có điểm tàn nhẫn khiến ta phải ngạc nhiên. Mà thật ra có lẽ hầu hết con người ai cũng vậy.”

“Ông có thể kể ví dụ về điểm tàn nhẫn đó không ạ?”

“Ví dụ...” Nói vậy rồi tôi lập tức nghiêng đầu. “À, tôi không thể nhớ ra ngay được, với lại những chuyện như vậy, tôi không muốn nói ở đây vào lúc này.”

Lúc đấy trong đầu tôi hiện lên việc Hidaka giết con mèo, nhưng đó không phải chuyện có thể cho lên sóng truyền hình công cộng.

“Ông có gì muốn nói với thủ phạm giết ông Hidaka không?” Sau khi đặt vài câu hỏi tầm thường, nữ phóng viên hỏi một câu quyết định.

“Không có gì.” Đó là câu trả lời của tôi. Nhóm phóng viên có vẻ thất vọng.

Sau đó, người dẫn chương trình bắt đầu giải thích về hoạt động sáng tác lâu nay của Hidaka. “Là một nhà văn sáng tác về nhiều đề tài khác nhau, chắc hẳn bản thân tác giả phải có nhiều mối quan hệ phức tạp, và điều đó đã dẫn đến vụ án lần này chăng?” Họ muốn lái câu chuyện sang hướng như thế.

Rồi họ đề cập đến vấn đề rắc rối gần đây mà Hidaka dính phải, đó là việc người nhà của người đàn ông là hình mẫu trong tiểu thuyết *Vùng cấm săn bắt* đã lên tiếng phản đối Hidaka. Dù vậy, có vẻ họ không biết rằng hôm qua, người nhà của người đàn ông ấy, Fujio Miyako, đã đến tận nhà Hidaka.

Không chỉ người dẫn chương trình mà cả nghệ sĩ tham gia với tư cách khách mời cũng bắt đầu nói về cái chết của Hidaka một cách tùy tiện. Tôi thấy khó chịu sao đó và tắt ti vi. Để có thông tin của những vụ án lớn thì tốt nhất là xem NHK, nhưng đáng tiếc, cái chết của Hidaka không to tát đến mức đài truyền hình công phải làm chương trình đặc biệt.

Điện thoại reo. Lần thứ mấy trong ngày hôm nay rồi nhỉ? Cứ lo biết đâu là điện thoại liên quan đến công việc nên tôi vẫn bắt máy tất cả các cuộc gọi đến, nhưng cho tới giờ đều là của giới truyền thông.

“Alô, Nonoguchi nghe.” Tôi nói hơi chút cộc lốc.

“Alô, Hidaka đây ạ.”

Là giọng nói rõ ràng, dứt khoát của Rie.

“A, chào cô.” Nhất thời, tôi không nghĩ ra nên nói gì trong trường hợp này. “Từ hôm đó cô thế nào? Câu hỏi tuy mơ hồ nhưng không còn cách nào hay hơn.

“Hôm qua em ở nhà mẹ. Biết là phải liên lạc đến nhiều nơi nhưng thực sự chẳng có chút tinh thần nào cả.”

“Tôi hiểu mà. Bây giờ cô đang ở đâu?

“Đang ở nhà ạ. Sáng nay bên cảnh sát liên lạc, nói muốn xem hiện trường và hỏi lại đầu đuôi câu chuyện.”

“Vậy đã xong việc rồi à?”

“Xong rồi. Nhưng cảnh sát còn ở đây.”

“Giới truyền thông ồn ào lắm phải không?”

“Vâng. Nhưng có người của nhà xuất bản và người của đài truyền hình vốn quen với chồng em đến xử lý giúp nên cũng đỡ ạ.”

“Vậy à?” Tôi định nói “vậy tốt rồi” nhưng kịp dừng lại. Đó không phải là câu nói dành cho một quả phụ mới mất chồng đêm qua.

“Mà thật ra anh Nonoguchi mới là người bị nhà đài tìm đến gây phiền toái đúng không? Em không xem nhưng nghe người của nhà xuất bản nói, thấy ngại quá nên gọi điện cho anh.”

“Vậy à? Mà tôi không sao đâu. Đợt tấn công phỏng vấn cũng lắng rồi.”

“Thực sự xin lỗi anh.”

Lời xin lỗi từ tận đáy lòng. Tôi lấy làm kính phục trước sức mạnh tinh thần của cô ấy, có thể nghĩ cho người khác trong khi chắc chắn hiện giờ cô ấy là một trong những người đau khổ nhất thế gian này. Thật là một người phụ nữ mạnh mẽ. Tôi xác định lần nữa.

“Tôi có thể giúp gì cô không? Có gì cô cứ nói, đừng ngại nhé.”

“Không ạ, bà con bên chồng và mẹ em cũng đến nên không sao.”

“Vậy à.”

Tôi nhớ ra Hidaka có người anh lớn hơn hai tuổi, vợ chồng họ đang chăm sóc người mẹ già.

“Nhưng nếu có chuyện gì tôi giúp được thì cô cứ bảo nhé.”

“Cảm ơn anh. Vậy chào anh.”

“Cảm ơn cô đã hỏi thăm.”

Sau khi cúp máy, tôi nghĩ về Rie một lúc lâu. Từ giờ trở đi, cô ấy định sống thế nào nhỉ? Tuổi vẫn còn trẻ, nghe nói nhà cha mẹ ruột cô ấy kinh doanh vận tải nên kinh tế khá giả, chắc đời sống sẽ không đến nỗi khó khăn nhưng hẳn phải mất thời gian khá lâu để cô ấy gượng dậy sau cú sốc. Gì thì gì, họ chỉ mới kết hôn được một tháng.

Lúc trước, Rie chỉ là một người hâm mộ cuồng nhiệt các tiểu

thuyết của Hidaka. Sau một lần tình cờ gặp được người thật qua công việc, họ gặp gỡ nhau với tư cách cá nhân. Tức là đêm qua, cùng một lúc cô ấy đã mất đi hai thứ rất quan trọng, tôi nghĩ. Một là người chồng, và một thứ nữa là các tác phẩm mới của nhà văn Hidaka Kunihiko.

Khi nghĩ đến đó, điện thoại lại reo. Một lời đề nghị xuất hiện trên chương trình ti vi, nhưng tôi từ chối ngay lập tức.

Cảnh sát Kaga đến vào khoảng hơn 6 giờ chiều. Chuông cửa reng, tôi cứ tưởng lại mấy tay phóng viên truyền thông nên bực bội đi ra, nào ngờ là cậu ta. Nhưng không chỉ một người, còn có một cảnh sát trông trẻ hơn cậu ta một chút, tên Makimura.

"Xin lỗi, tôi có hai, ba việc muốn hỏi thầy."

"Tôi cũng nghĩ là sẽ có chuyện như vậy. Nào, các cậu vào nhà đi."

Nhưng cảnh sát Kaga có vẻ không định cởi giày, chỉ hỏi, "Chẳng phải thầy đang dùng bữa sao?"

"À, chưa. Chỉ đang nghĩ không biết ăn gì."

"Vậy chúng ta ra ngoài ăn không? Thật ra tôi bận quá, cơm trưa cũng chưa được ăn, nhỉ?"

Bị Kaga hỏi tới, viên cảnh sát Makimura cũng nhìn về phía tôi, cười giả lả.

"Ờ, được thôi. Vậy đi đâu? Có tiệm tonkatsu[5] ngon lắm, mấy cậu có thích không?"

"Chúng tôi thì đâu cũng được nhưng..." Nói vậy nhưng dường như nhớ ra điều gì, cảnh sát Kaga chỉ ngón tay cái về phía sau, "Gần đây có nhà hàng đúng không? Chỗ hôm qua thầy ăn tối là tiệm đó nhỉ?"

"Đúng vậy, hay là ăn ở đó?"

"Vậy được không ạ? Chỗ đó gần, lại có thể uống cà phê thoải mái."

"Được đó." Cảnh sát Makimura phụ họa.

"Tôi thì không sao. Vậy để tôi chuẩn bị."

Để họ chờ đấy, trong lúc thay đồ, tôi suy nghĩ lý do cảnh sát Kaga rủ tôi đến nhà hàng đó. Có lý do nào đó, hay chỉ đơn giản do gần và

có thể uống cà phê như cậu ta nói?

Rốt cuộc, tôi rời khỏi nhà mà không tìm được câu trả lời.

Ở nhà hàng, tôi gọi món doria[6] tôm. Hai cảnh sát Kaga và Makimura lần lượt chọn suất cừu nướng và hăm bơ gơ.

“Chuyện cuốn tiểu thuyết lần trước...” Sau khi phục vụ đi khỏi, cảnh sát Kaga gợi chuyện. “Tiểu thuyết còn trên máy tính của anh Hidaka, ‘Cánh cửa băng giá’ đó.”

“Ừm, tôi biết. Cậu có nói sẽ điều tra xem đó là phần viết hôm qua hay chỉ là phần đã công bố được mở lên màn hình nhỉ? Rõ ràng rồi à?”

“Tra ra rồi. Có vẻ là phần được viết vào hôm qua. Tôi hỏi người của nhà xuất bản Some thì nó hoàn toàn liền mạch với phần đã đăng từ trước đến giờ.”

“Vậy tức là cậu ấy đã cố gắng làm việc cho đến ngay trước khi bị giết?”

Hẳn Hidaka cũng nỗ lực hết sức bởi ngày đi Canada đã đến gần. Nếu là cậu ấy mọi khi thì sẽ bình thản tìm lý do nào đó, bắt biên tập viên chờ đợi.

“Chỉ là, có việc hơi lạ.” Cảnh sát Kaga hơi chồm lên, cùi chỏ tay phải tì trên bàn.

“Lạ tức là...?”

“Là số trang bản thảo. Tính trên trang 400 chữ thì có đến 27 trang. Tôi thấy cho dù anh ấy bắt đầu viết ngay sau khi Fujio ra về vào lúc hơn 5 giờ đi nữa thì cũng hơi nhiều. Như đêm qua thầy Nonoguchi nói, tốc độ viết của anh Hidaka nhiều lắm cũng chừng bốn đến sáu trang thôi đúng không?”

“27 trang ư? Đúng là nhiều thật.”

Tôi đến nhà Hidaka lúc 8 giờ, giả sử cậu ấy còn sống đến sát trước giờ đó, tức là một tiếng viết được chín trang.

“Vậy thì...” Tôi nói. “Có thể cậu ấy đã nói dối.”

“Nói dối?”

“Thật ra có thể tính đến trưa hôm qua, cậu ấy đã viết mười, mười hai trang rồi nhưng cứ nói chưa viết được trang nào, tính cậu ấy thế

mà?"

"Người của nhà xuất bản cũng có ý kiến như vậy."

"Đúng vậy rồi." Tôi gật đầu.

"Nhưng khi cô Rie rời khỏi nhà, anh Hidaka đã nói khoảng nửa đêm mới đến khách sạn. Vậy mà thực tế, trễ nhất là đến 8 giờ anh ấy đã viết được 27 trang. Một số của 'Cánh cửa băng giá' là trên dưới ba mươi trang, vậy có thể nói là anh ấy gần xong việc rồi. Nói là bị muộn thì còn dễ hiểu, chứ lại có thể hoàn thành sớm hơn dự định nhanh vậy sao?"

"Cũng có thể chứ. Viết lách không phải là công việc máy móc, khi chẳng nghĩ ra ý tưởng thì có ngồi bàn mấy tiếng đồng hồ cũng chẳng viết được trang nào. Ngược lại, chỉ cần lóe lên ý nghĩ nào đó là có thể viết trong nháy mắt."

"Anh Hidaka cũng có khuynh hướng đó sao?"

"Có đấy. Nói đúng hơn chẳng phải hầu hết các nhà văn đều vậy sao?"

"Vậy à? Đương nhiên chuyện đó thì tôi không hình dung được, nhưng..." Cảnh sát Kaga thu người về lại tư thế cũ.

"Tôi không hiểu lý do cậu quan tâm đến số trang lắm." Tôi nói. "Tóm lại, khi Rie rời khỏi nhà, tiểu thuyết vẫn chưa hoàn thành, khi phát hiện xác chết thì gần như đã được viết xong. Tức khoảng thời gian cho đến khi bị giết, Hidaka đã làm một lượng công việc nhất định. Chẳng phải chỉ có vậy thôi sao?"

"Có lẽ vậy." Cảnh sát Kaga gật đầu nhưng có vẻ chưa thấy thuyết phục lắm.

Tôi nhìn cậu thanh niên từng là giáo viên đàn em, nghĩ bụng cảnh sát đúng là kiểu người đeo đuổi điều tra tới cùng bất chấp đó là chi tiết nhỏ nhặt thế nào.

Cô phục vụ bưng thức ăn đến. Câu chuyện dừng lại trong chốc lát.

"Mà này, thi thể của Hidaka sao rồi?" Tôi thử hỏi. "Cậu nói là giải phẫu gì đó nhỉ?"

"Đã thực hiện hôm nay." Nói vậy rồi Kaga nhìn Makimura. "Cậu

có đứng chứng kiến mà hả?”

“Không, không phải tôi. Đứng xem thì tôi ăn thứ này sao nổi.” Cảnh sát Makimura nhăn mặt, ghim cái dĩa vào miếng thịt hăm bơ gơ.

“Cũng đúng.” Kaga cũng cười đau khổ. “Nhưng thầy hỏi chuyện giải phẫu làm gì?”

“À không, tôi chỉ thắc mắc đã biết được thời gian tử vong chưa.”

“Tôi vẫn chưa xem bản phân tích giải phẫu nhưng điều đó thì chắc chắn là rõ rồi.”

“Liệu có chính xác không?”

“Tùy vào việc xác định dựa vào đâu. Ví dụ...” Đang nói dở thì cậu ta lắc đầu. “Mà thôi, dừng ở đây thôi.”

“Tại sao?”

“Món doria tôm sẽ dở đi đấy.” Cậu ta chỉ vào đĩa của tôi.

“Ừ nhỉ.” Tôi gật đầu. “Vậy thôi, tôi không hỏi nữa.”

Cảnh sát Kaga gật đầu như nói làm vậy là đúng.

Trong lúc ăn, cậu ta không nói gì về vụ án, chỉ toàn hỏi về những tác phẩm dành cho thiếu nhi của tôi. Gần đây người ta có khuynh hướng đọc gì, hay tôi nghĩ gì về vấn nạn ít đọc sách chẳng hạn.

Tôi nói đại loại sách bán chạy là những quyển được Bộ Giáo dục khuyến khích đọc, việc ít đọc sách là do ảnh hưởng của cha mẹ.

“Tóm lại, phụ huynh giờ chẳng đọc sách gì mà cứ nghĩ phải bắt con mình đọc sách. Nhưng vì bản thân không có thói quen đọc sách nên không biết cho chúng đọc gì. Thế là cứ nhắm mấy cuốn sách được các nhà chức trách tiến cử thôi. Nhưng mấy cuốn sách đó thì khô khan, chẳng hay ho gì nên con trẻ trở nên ghét đọc sách. Cứ nghĩ cái vòng luẩn quẩn đó lặp đi lặp lại không dứt là hiểu.”

Hai chàng cảnh sát vừa ăn vừa nghe chuyện tôi nói với vẻ quan tâm. Tôi không rõ họ lắng nghe nghiêm túc đến mức nào.

Do họ gọi theo suất nên cà phê được bưng ra cuối cùng. Tôi gọi thêm sữa nóng.

“Thầy hút thuốc mà nhỉ?” Cảnh sát Kaga với tay lấy gạt tàn, hỏi tôi.

“Không, không cần.” Tôi trả lời.

“Ồ, thầy bỏ thuốc rồi à?”

“Ừm, khoảng hai năm trước. Bị bác sĩ cấm vì không tốt cho bao tử.”

“Vậy à? Nếu vậy ngay từ đầu chúng ta chọn chỗ ngồi cấm hút thuốc có phải tốt hơn không.” Cậu ta rút lại cái tay định lấy gạt tàn. “Vì nhắc đến nhà văn người ta thường nghĩ họ hút thuốc nên... Hình như anh Hidaka cũng là một tay nghiện thuốc lá?”

“Ờ, đúng vậy. Phòng của cậu ta khi làm việc cứ như hun khói đuổi côn trùng vậy.”

“Đêm qua khi phát hiện tử thi thì sao? Trong phòng có khói thuốc không?”

“Lúc đó sao nhỉ? Nói gì thì nói tôi đã thất thần nên...” Tôi uống một ngụm sữa và suy nghĩ. “Đúng là có chút khói, ừm, chắc vậy.”

“Vậy sao?” Cảnh sát Kaga cũng cầm cốc cà phê đưa lên miệng rồi chậm rãi rút quyển sổ tay ra. “Tôi có một chuyện muốn xác nhận, về việc thầy đã đến nhà anh Hidaka lúc 8 giờ.”

“Được.”

“Lúc đó, thầy Nonoguchi nhấn chuông cửa không thấy ai trả lời, toàn bộ đèn trong nhà đều tắt nên đã gọi điện đến khách sạn cô Rie đang ở đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Chuyện ánh đèn đó...” Cảnh sát Kaga nhìn thẳng vào tôi. “Có đúng là toàn bộ đều tắt hết không?”

“Tắt hết mà. Chắc chắn không sai.” Tôi nhìn vào mắt cậu ta, trả lời.

“Nhưng từ phía cổng thì đâu có thấy được cửa sổ phòng làm việc? Thầy đã đi vòng ra vườn à?”

“Không, tôi không đi vòng ra vườn. Nhưng từ cổng chỉ cần vươn cổ ra nhìn là biết phòng làm việc không có ánh sáng.”

“Vậy sao?” Cảnh sát Kaga có vẻ hơi nghi ngờ.

“Ngay trước cửa phòng làm việc có cây anh đào lớn. Nếu phòng làm việc có ánh sáng thì có thể thấy rõ cây anh đào đó.”

“A, ra là vậy.” Cảnh sát Kaga gật đầu với cảnh sát Makimura. “Tôi hiểu rồi.”

“Chuyện này là vấn đề lớn vậy sao?”

“Không, thầy cứ nghĩ là xác nhận đơn thuần đi. Nếu báo cáo lơ tơ mơ mấy chuyện này thì sẽ bị các sếp quở trách.”

“Nghiêm nhỉ.”

“Ngành nào cũng vậy thôi.” Cảnh sát Kaga cười như thời còn làm giáo viên.

“Vậy cậu điều tra đến đâu rồi? Có biết được gì chưa?” Tôi lần lượt nhìn hai viên cảnh sát rồi cuối cùng ánh mắt dừng trên mặt cảnh sát Kaga.

“Chỉ mới bắt đầu thôi nên...” Cảnh sát Kaga nhẹ giọng nói. Có lẽ cậu ta đang ngầm bảo không thể nói chuyện điều tra.

“Ti vi nói cái gì mà hung thủ là người lạ. Họ nói cũng có thể có khả năng đó. Tức là có người lẻn vào nhà với mục đích ăn trộm nhưng bị Hidaka phát hiện nên ra tay giết luôn.”

“Khả năng đó không phải là số không.”

“Tức là cậu không nghĩ vậy?”

“Đúng vậy.” Cảnh sát Kaga có vẻ để ý đến người đàn em bên cạnh. “Cá nhân tôi cho rằng ít có khả năng đó.”

“Tại sao?”

“Nếu muốn trộm nhà vắng người thì thường sẽ vào từ cửa ra vào. Nếu chẳng may bị phát hiện vẫn có thể quanh co chối tội, rồi rời khỏi từ đấy. Nhưng nhà anh Hidaka thì như thầy đã biết, cửa ra vào vẫn khóa.”

“Chắc không có chuyện thủ phạm cố tình khóa cửa lại đâu... nhỉ?”

“Nhà Hidaka có ba chìa khóa, hai chìa do người vợ Rie giữ. Chiếc còn lại nằm trong túi quần của anh Hidaka.”

“Nhưng cũng có kẻ trộm ra vào bằng lối cửa sổ mà?”

“Có thì có, nhưng vậy là phạm tội có kế hoạch kĩ càng rồi. Chúng sẽ điều tra từ trước, khi nào chủ nhân vắng nhà, có bị người qua đường phát hiện không, kiểm tra kĩ rồi mới hành động.”

“Không có hướng đó à?”

“Thì đó...” Cảnh sát Kaga cười lộ hàm răng trắng. “Nếu đã điều tra trước rồi, chắc chắn thủ phạm phải biết nhà đó đâu còn lại gì.”

“A!” Tôi há to miệng nhìn hai viên cảnh sát, “Đúng rồi.” Cảnh sát Makimura cũng cười nhẹ.

“Tôi thì...” Nói rồi cảnh sát Kaga ngưng lại, có vẻ do dự. Sau đó nghiêm giọng tiếp tục. “Cho rằng hung thủ là người quen.”

“Chà, không êm ả tí nào nhỉ?”

“Chỉ nói ở đây thôi đấy.” Cậu ta đặt ngón trỏ lên miệng.

“Ừm, chuyện đó đương nhiên.” Tôi gật đầu.

Sau đó, cậu ta đưa mắt nhìn cảnh sát Makimura. Cậu cảnh sát trẻ cầm phiếu tính tiền đứng dậy.

“Ồ không, để tôi...”

“Không được!” Cảnh sát Kaga đưa tay chặn lại. “Là chúng tôi mời thầy mà.”

“Nhưng đâu có được tính vào phí công tác đúng không?”

“Không. Vì chỉ là cơm tối thông thường.”

“Xin lỗi cậu.”

“Thầy đừng bận tâm.”

“Nhưng...” Tôi nhìn về quầy thu ngân. Cảnh sát Makimura đang trả tiền.

Cuối cùng tôi nhận ra thái độ cậu ta có vẻ kì lạ. Cậu ta đang nói chuyện gì đó với cô gái thu ngân. Cô gái nhìn về phía tôi và trả lời gì đó.

“Xin lỗi anh.” Cảnh sát Kaga nói, vẫn nhìn tôi mà không nhìn về phía quầy, thái độ cũng hoàn toàn không khác gì với lúc nãy. “Chúng tôi đang xác nhận chứng cứ ngoại phạm.”

“Của tôi à?”

“Vâng.” Cậu ta khẽ gật đầu. “Chúng tôi đã xác nhận với anh Oshima nhà xuất bản Doji. Nhưng lấy được bao nhiêu chứng cứ thì phải lấy hết là cách làm của cảnh sát. Mong thầy thông cảm.”

“Vì vậy mà cậu chọn tiệm này?”

“Nếu không cùng thời gian thì người phục vụ cũng sẽ khác nên...”

“Thì ra là vậy.” Tôi thực sự bị ấn tượng.

Cảnh sát Makimura đã quay lại. Cảnh sát Kaga hỏi cậu ta, “Tính đúng không?”

“Vâng, đúng rồi.”

“Vậy thì tốt.” Nói rồi cảnh sát Kaga nhìn tôi, nheo mắt trong khoảnh khắc.

Khi tôi nói mình đang ghi chép lại vụ án lần này, cảnh sát Kaga quan tâm ra mặt. Lúc đó chúng tôi đã rời nhà hàng, đi bộ được một lúc. Nếu không nói ra chuyện đó, chắc hẳn chúng tôi đã tạm biệt nhau trước căn hộ của tôi.

“Kinh nghiệm như thế này có lẽ cả đời không có lần thứ hai, nên tôi định ghi chép lại dưới hình thức nào đó. Mà thôi, cậu cứ nghĩ là căn tính của nhà văn cũng được.”

Thế là Kaga im lặng như đang suy nghĩ một chút, rồi nói thế này.

“Thầy có thể cho tôi xem ghi chép đó được không?”

“Cho xem? Cho cậu xem á? Không, vì tôi viết không phải để cho người khác đọc.”

“Mong thầy giúp cho.” Cậu ta cúi đầu. Cảnh sát Makimura cũng làm vậy.

“Đừng mà. Làm vậy giữa đường không hay đâu. Hơn nữa những gì tôi viết đều là chuyện đã nói với các cậu rồi.”

“Vậy cũng được.”

“Thua cậu rồi đấy.” Tôi gãi đầu, thở dài. “Vậy lên nhà tôi nhé? Mà tôi viết bằng máy đánh chữ nên phải phiền mấy cậu chờ tôi in ra nữa.”

“Rất sẵn lòng!” Cảnh sát Kaga nói.

Hai viên cảnh sát lên tận phòng tôi. Khi tôi bắt đầu in, cảnh sát Kaga đến bên cạnh nhìn.

“Đây là máy đánh chữ chuyên dụng nhỉ?”

“Đúng vậy.”

“Còn cái ở phòng anh Hidaka là máy tính?”

“Cậu ấy là người rất hiếu kì.” Tôi nói. “Nào chia sẻ dữ liệu qua máy tính, nào game, có vẻ muốn thử nhiều thứ lắm.”

“Thầy Nonoguchi không dùng máy tính à?”

“Tôi dùng cái này là đủ rồi.”

“Lúc nào cũng nhờ người của nhà xuất bản đến lấy bản thảo à?”

“Không, thường thì tôi gửi fax. Ở đó kìa, thấy chưa?”

Tôi chỉ vào máy fax nằm ở một góc phòng. Chỉ có một đường dây điện thoại nên tôi nối với máy chủ của điện thoại không dây.

“Nhưng hôm qua thầy nhờ người đến lấy mà?” Cảnh sát Kaga ngẩng đầu lên. Không biết có phải tôi nghĩ quá không, nhưng sâu trong ánh mắt cậu ta chất chứa ánh sáng đầy ẩn ý.

“Thủ phạm là người quen.” Tôi nhớ lại lời nói lúc nãy của cậu ta.

“Do tôi có nhiều chuyện muốn gặp trực tiếp để trao đổi nên hôm qua thì đặc biệt nhờ họ đến.”

Trước câu trả lời của tôi, cậu ta chỉ im lặng gật đầu và không hỏi gì thêm.

In xong, trước khi trao cho cậu ta, tôi nói.

“Thật ra, tôi có giấu chút chuyện.”

“Vậy sao?” Cảnh sát Kaga có vẻ không ngạc nhiên lắm.

“Cậu đọc rồi sẽ biết. Do tôi nghĩ không liên quan đến vụ án, lại không muốn nói những điều khiến người khác bị nghi ngờ.”

Đó là chuyện Hidaka giết con mèo.

“Tôi hiểu rồi. Cũng thường có chuyện như vậy.”

Hai người họ cầm bản ghi chép đã được in, không ngừng cảm ơn tôi rồi ra về.

Và...

Sau khi hai người Kaga ra về, tôi bắt đầu viết phần của ngày hôm nay. Tức đoạn tiếp theo phần đã giao cho họ. Có lẽ rồi họ sẽ lại muốn xem phần này, nhưng tôi cố gắng viết tiếp mà không nghĩ đến chuyện đó. Nếu không làm vậy, sẽ chẳng có ý nghĩa gì.

Đã hai ngày trôi qua kể từ hôm xảy ra vụ án. Đám tang của Hidaka Kunihiko được tổ chức tại một ngôi chùa cách nhà riêng cậu ấy vài cây số. Đông đảo người đến viếng, chẳng hạn như giới xuất bản, để thắp nhang cũng phải xếp hàng dài.

Và đúng như dự đoán, người của đài truyền hình cũng kéo đến

đây. Đứng xa cũng thấy cả đội ngũ phóng viên ai cũng mang vẻ mặt thần bí nhưng lại đảo mắt khắp nơi như mắt rắn với ý định bắt cho được cảnh đau thương. Chỉ cần có người khách nào nhỏ mấy giọt lệ là họ lia máy quay về hướng đó ngay.

Tôi thắp hương xong thì đứng cạnh lều tiếp tân, nhìn đoàn khách lũ lượt đến viếng. Trong đó có cả nghệ sĩ. Tôi nhớ ra họ là những người đóng trong bộ phim được chuyển thể từ tác phẩm của Hidaka.

Thắp hương xong là đến buổi đọc kinh, tang chủ chào hỏi. Rie mặc bộ vét đen, tay cầm tràng hạt, bình tĩnh nói lời tạ lễ khách đến viếng, và nói về những kỉ niệm khó quên với chồng. Đây đó trong hội trường yên lặng có tiếng khóc sụt sùi.

Trong bài nói của Rie, cho đến cuối cùng, tuyệt nhiên không nhắc đến từ "thủ phạm" hay những lời thù oán. Điều đó, ngược lại càng thể hiện sự tức giận và nỗi đau buồn của cô ấy.

Khi quan tài được khiêng ra, khách đến viếng cũng bắt đầu ra về, tôi nhận ra một nhân vật ngoài suy nghĩ. Cô ta đang đi bộ một mình.

Khi cô ta vừa ra khỏi chùa, tôi lên tiếng, "Cô Fujio!"

Fujio Miyako dừng bước, quay lại. Mái tóc dài theo đó gợn sóng.

"Anh là..."

"Hôm kia, chúng ta đã gặp nhau ở phòng của Hidaka rồi nhỉ."

"Vâng, tôi nhớ."

"Tôi là bạn thân của Hidaka, tên Nonoguchi. Nếu nói thêm thì cũng là bạn cùng khóa với anh của cô."

"Hình như vậy. Hôm đó tôi có nghe anh Hidaka nói."

"Tôi muốn nói chuyện với cô một chút, cô có rảnh không?"

Cô ta nhìn đồng hồ, sau đó hướng mắt ra xa.

"Có người đang chờ tôi."

Tôi nhìn theo hướng mắt cô ta. Một chiếc xe van màu xanh lá cây nhạt đang đậu sát mép đường. Ngồi ở ghế tài xế là một người đàn ông trẻ đang nhìn về phía chúng tôi.

"Chồng cô à?"

"Không, không phải vậy."

Tôi hiểu là người yêu.

“Vậy ở đây cũng được. Tôi muốn cô cho biết vài điều.”

“Điều gì?”

“Hôm đó, cô đã nói chuyện gì với Hidaka?”

“Chuyện gì là sao, cũng như lâu nay thôi. Tôi đã yêu cầu anh ta thu hồi hết sách trong khả năng, thừa nhận lỗi lầm của mình trước công chúng và viết lại nội dung sao cho không liên quan đến anh tôi. Tôi nghe được anh ta sẽ đi Canada nên cũng có ý muốn xem thử anh ta định tỏ thành ý bằng cách nào trong tương lai.”

“Vậy Hidaka đã nói gì?”

“Anh ta nói vẫn luôn sẵn sàng xử lý với thành ý, nhưng không định bẻ cong đức tin của mình.”

“Tức là cậu ấy nói không thể đáp ứng yêu cầu?”

“Dường như anh ta cho rằng nếu không phải xuất phát từ tính hiếu kì mà là hướng đến tác phẩm mang tính nghệ thuật cao, thì việc động chạm đến đời tư của hình mẫu ở một mức độ nào đó cũng là chẳng đặng đừng.”

“Nhưng cô không chấp nhận?”

“Đương nhiên rồi.” Cô ta hơi nhoẻn miệng nhưng khó có thể gọi đó là nụ cười.

“Vậy cuối cùng, hôm đó cô ra về tay không?”

“Anh ta đã hứa sau khi ổn định ở Canada nhất định sẽ liên lạc, cố gắng tiếp tục trao đổi bằng cách nào đó. Trước giờ xuất phát nên họ cũng có vẻ bận rộn, lại nghĩ có dai dẳng kéo dài cũng không được việc gì nên tôi tạm chấp nhận.”

Có lẽ Hidaka cũng không thể nói gì hơn.

“Vậy sau đó cô đã về thẳng nhà à?”

“Tôi? Đúng vậy.”

“Không ghé đâu cả?”

“Vâng.” Sau khi gật đầu, Fujio Miyako mở to mắt nhìn tôi chằm chằm. “Anh định hỏi chứng cứ ngoại phạm sao?”

“Không, không phải vậy.” Tôi cúi đầu, chà tay dưới mũi. Nhưng chính tôi cũng thấy kì cục, đây không phải xác nhận chứng cứ ngoại phạm thì còn là gì.

Cô ta thở dài. “Hôm qua cảnh sát đến, hỏi tôi như vừa rồi anh hỏi vậy. Mà không, cách hỏi thẳng thừng hơn một chút. Kiểu như cô có căm thù anh Hidaka không?”

“Ha ha.” Tôi nhìn lại cô ấy. “Vậy, cô nói gì?”

“Tôi trả lời không căm ghét gì cả, chỉ mong anh ta tôn trọng người đã khuất.”

“Vùng cấm săn bắt...” Tôi nói, “Cô không thích nó đến vậy sao? Truyện báng bổ anh cô sao?”

“Ai cũng có bí mật của riêng mình. Và họ có quyền không công khai nó. Dù là người chết đi nữa...”

“Nếu có người cho rằng bí mật đó vô cùng cảm động thì sao? Việc muốn cho thế gian này biết đến sự cảm động đó tồi tệ đến thế sao?”

“Cảm động ư?” Cô ta nhìn tôi chằm chằm. Sau đó từ từ lắc đầu. “Chuyện một học sinh cấp hai bạo hành một cô bé mà cảm động sao?”

“Cũng có trường hợp phải viết để làm nền cho sự cảm động đó.”

Cô ta một lần nữa thở dài. Rõ ràng là để cho tôi thấy.

“Anh Nonoguchi đây cũng viết truyện đúng không?”

“Vâng, truyện thiếu nhi thôi.”

“Anh ra sức bênh vực anh Hidaka vì anh cũng là nhà văn?”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói, “Cũng có thể.”

“Một công việc đáng ghét.” Cô ta xem đồng hồ. “Tôi rất vội, xin phép anh.” Cô tay quay lưng, đi về phía chiếc xe hơi đang chờ.

Khi tôi về đến căn hộ của mình, trong hộp thư có một mảnh giấy nhắn.

“Tôi ở nhà hàng lần trước. Hãy gọi điện cho tôi. Kaga.”

Trong giấy có ghi một dãy số, có lẽ của nhà hàng.

Tôi vào phòng thay đồ rồi đến thẳng nhà hàng mà không gọi điện. Kaga đang đọc sách ở ghế cạnh cửa sổ. Cuốn sách có giấy bọc của tiệm sách nên tôi không thấy bìa.

Khi thấy tôi, cảnh sát Kaga vội vàng định đứng dậy. Tôi ngăn lại.

“Không cần đâu, cậu cứ ngồi đi.”

“Xin lỗi, đến phiền thầy lúc mệt mỏi.”

Cậu ta cúi đầu. Có vẻ cậu ta biết hôm nay có đám tang của Hidaka.

Sau khi gọi sữa nóng, tôi ngồi xuống ghế.

“Tôi biết mục đích của cậu. Cái này chứ gì?” Tôi rút xấp giấy đã được gấp lại từ túi áo khoác ra, đặt trước mặt cậu ta. Là phần ghi chép hôm qua. Trước khi ra khỏi nhà tôi đã in nó.

“Cảm ơn thầy. May cho tôi quá.” Cậu ta đưa tay định mở xấp giấy.

“Xin lỗi, mong cậu đừng đọc ở đây. Cậu đã đọc phần hôm qua rồi chắc cũng biết, tôi có viết về cậu nữa nên thấy ngượng ngượng sao đó.”

Nghe tôi nói vậy, cậu ta nhoẻn miệng cười.

“Đúng nhỉ. Vậy phần này cứ để nguyên đây.” Cậu ta gấp xấp giấy lại, cho vào túi trong của áo khoác.

“Vậy...” Tôi uống nước và hỏi. “Có giúp gì được cho cậu không, phần ghi chép của tôi đó?”

“Có chứ.” Cảnh sát Kaga trả lời ngay lập tức. “Có những thứ như bầu không khí của vụ án, nếu nghe bằng tai thì không hiểu lắm, nay được viết bằng lời văn lại rất dễ nắm bắt. Mấy vụ án khác, nhân chứng hay người phát hiện vụ án mà viết được như vậy thì đỡ biết mấy.”

“Nếu vậy thì tốt.”

Cô phục vụ bưng sữa nóng đến. Tôi dùng thìa hớt lớp váng sữa mỏng trên bề mặt.

“Cậu nghĩ sao về chuyện con mèo?” Tôi hỏi.

“Tôi rất bất ngờ.” Cậu ta trả lời. “Mấy chuyện thiệt hại do mèo thì thường nghe nhưng thật tình chưa từng nghe ai vì thiệt hại mà làm đến mức đó.”

“Cậu có ý định điều tra người phụ nữ chủ con mèo không?”

“Tôi đã báo cáo sếp và đã có người khác phụ trách.”

“Vậy à?” Tôi uống sữa. Cảm giác như mình đã mách lẻo vậy, tôi thấy không thoải mái lắm. “Tôi nghĩ, những phần khác thì đều giống nội dung tôi đã kể cho các cậu.”

“Đúng vậy.” Cậu ta gật đầu. “Nhưng những điểm chi tiết rất đáng tham khảo.”

“Có điểm như vậy sao?”

“Ví dụ đoạn thầy và anh Hidaka nói chuyện trong phòng. Lúc đó, anh Hidaka có hút một điếu thuốc. Nếu không đọc phần ghi chép của thầy sẽ không biết điều đó.”

“Chà, tôi không chắc có phải một điếu không. Biết đâu lại là hai điếu. Tóm lại tôi nhớ cậu ấy có hút thuốc nên mới viết vậy.”

“Không, đúng là một điếu.” Cậu ta khẳng định chắc nịch. “Chắc chắn.”

“Hừm.”

Tôi không biết chuyện đó có liên quan thế nào đến vụ án. Có lẽ cảnh sát có cách nhìn riêng của họ.

Tôi nói với cảnh sát Kaga rằng sau đám tang, tôi đã nói chuyện với Fujio Miyako. Cậu ta có vẻ rất quan tâm.

“Rốt cuộc tôi không hỏi được gì, nhưng cô ấy có bằng chứng ngoại phạm không nhỉ?”

“Người khác đang điều tra, nhưng hình như là có.”

“Vậy à? Nếu vậy thì không cần nghĩ đến cô ấy nữa nhỉ?”

“Thầy nghi ngờ cô ấy à?”

“Không đến mức nghi ngờ, nhưng tôi nghĩ nói đến người có động cơ thì là cô ấy.”

“Động cơ là việc người thân bị xâm hại quyền riêng tư à? Nhưng có giết anh Hidaka cũng đâu giải quyết được vấn đề?”

“Cũng có thể vì không thấy được thành ý của Hidaka nên cô ấy giận quá hóa hành động?”

“Nhưng khi cô ấy rời nhà Hidaka, anh Hidaka vẫn còn sống.”

“Biết đâu cô ấy tạm thời bỏ đi rồi quay lại?”

“Để giết người?”

“Ừ.” Tôi gật đầu. “Để giết người.”

“Nhưng người vợ, cô Rie vẫn còn ở nhà mà?”

“Có thể chờ người vợ đi khỏi rồi lẻn vào.”

“Tức cô Fujio Miyako biết người vợ sẽ rời khỏi nhà?”

“Có thể cô ấy đánh hơi được qua vài câu trò chuyện.”

Cảnh sát Kaga đan hai tay đặt trên mặt bàn, nhịp hai ngón tay cái với nhau. Sau khi làm vậy một lúc, cậu ta nói, “Đột nhập từ cửa ra vào?”

“Không, cửa sổ chứ? Cửa ra vào đã bị khóa mà.”

“Một phụ nữ mặc vét đột nhập từ cửa sổ sao?” Cậu ta cười. “Chưa kể anh Hidaka có thể thấy?”

“Chờ Hidaka đứng lên đi vệ sinh là được. Sau đó nấp sau cánh cửa chờ cậu ấy quay lại.”

“Cầm cái chặn giấy?” Cảnh sát Kaga huơ nhẹ nắm đấm tay phải.

“Đúng vậy. Và khi Hidaka bước vào thì...” Tôi cũng đưa nắm đấm tay phải lên. “Dùng đồ chặn giấy đó đập vào sau đầu cậu ấy.”

“Ra vậy. Sau đó thì sao?”

“Ừ thì...” Tôi vừa nhớ lại những gì hôm kia cảnh sát Kaga đã nói vừa kết nối câu chuyện. “Thì siết cổ. Dùng dây điện thoại... đúng không? Sau đó bỏ trốn.”

“Từ đâu?”

“Đương nhiên từ cửa sổ. Nếu từ cửa ra vào thì khi chúng tôi đến cửa đâu bị khóa.”

“Đúng vậy nhỉ.” Cậu ta đưa tay cầm cốc cà phê nhưng nhận ra cà phê đã hết nên để nguyên đó. “Nhưng tại sao không chạy trốn bằng cửa ra vào?”

“Chuyện đó thì tôi không biết nhưng cũng có thể cô ta không muốn bị người khác bắt gặp. Đây là vấn đề tâm lý. Mà thôi, nếu cô ta đã có chứng cứ ngoại phạm thì mấy chuyện như vậy chỉ là không tưởng.”

“Vâng, đúng vậy.” Cậu ta nói. “Vì cô ta có chứng cứ ngoại phạm nên tôi mới được nghe chuyện không tưởng của thầy.”

Tôi khá bất ngờ trước lời nói của cậu ta.

“Cậu cứ quên nó đi.”

“Nhưng rất đáng tham khảo. Tôi cho rằng đây là suy luận thú vị. Nhân tiện, thầy suy luận giúp tôi một chuyện được không?”

“Tôi không chắc mình suy luận được không đâu, nhưng chuyện

gì?”

“Tại sao thủ phạm tắt đèn trong phòng?”

“Này cậu...” Tôi suy nghĩ một chút rồi trả lời. “Để người ta nghĩ là vắng nhà. Chẳng may có ai đến thì cứ thế ra về nên sẽ khiến cho việc phát hiện xác chết chậm trễ hơn. Thực tế, tôi đã tưởng không có ai khi thấy căn nhà tối thui đó thôi.”

“Tức thủ phạm muốn làm chậm trễ việc phát hiện tử thi?”

“Chẳng phải đó là tâm lý của thủ phạm sao?”

“Vậy...” Cậu ta nói. “Tại sao máy tính thì để mở?”

“Máy tính?”

“Vâng. Thầy có viết là khi vào phòng, màn hình sáng trắng mà?”

“Đúng vậy nhỉ, nhưng có lẽ thủ phạm nghĩ máy tính để nguyên cũng được?”

“Hôm qua, sau khi chia tay thầy, tôi đã làm một thí nghiệm đơn giản. Tôi tắt đèn, để mở màn hình, và kết quả là khá sáng đấy. Đứng ngoài cửa sổ có thể thấy lờ mờ qua rèm cửa. Tôi nghĩ nếu muốn tạo dựng cảnh vắng nhà thật thì chắc phải tắt cả máy tính.”

“Vậy chắc do không biết cách tắt. Người nào chưa từng sờ qua máy tính thì không biết cách tắt cũng là chuyện thường mà.”

“Nhưng có thể tắt màn hình chứ. Chỉ cần bấm nút thôi. Nếu cả chuyện đấy cũng không biết thì rút dây điện.”

“Chắc do đãng trí rồi.” Tôi nói.

Cảnh sát Kaga chăm chú nhìn tôi, sau đó gật đầu.

“Đúng vậy nhỉ. Có thể là đãng trí.”

Không còn ý kiến gì hơn nữa, tôi im lặng.

“Xin lỗi vì đã làm mất thời gian của thầy.” Cậu ta đứng dậy. “Hôm nay thầy cũng ghi chép lại chứ?”

“Tôi định vậy.”

“Vậy có thể cho tôi xem phần đó luôn không?”

“Ừm, được thôi.”

Cậu ta hướng về quầy tính tiền, giữa chừng đột nhiên dừng lại.

“Tôi thực sự không hợp với nghề giáo à?” Cậu ta hỏi vậy. Có lẽ do trong ghi chép của tôi có viết ý đó.

“Chỉ là ý kiến cá nhân thôi.” Tôi trả lời.
Cậu ta nhắm mắt, thở dài một tiếng rồi đi ra.
Tôi hoàn toàn không hiểu Kaga đang nghĩ gì.
Nếu đã biết được điều gì đó rồi thì cứ nói cho tôi cũng được mà.

2: NGHI NGỜ
Ghi chép của Kaga Kyoichiro

Một điều tôi quan tâm trong vụ án lần này là việc kẻ thủ ác đã dùng đồ chặn giấy làm hung khí. Không cần nói cũng biết, đồ chặn giấy đó là một món đồ trong phòng của Hidaka Kunihiko. Tức lúc đầu khi đến nhà Hidaka, thủ phạm không định giết Hidaka Kunihiko. Vì có thể cho rằng nếu có ý định sát hại ngay từ đầu, đương nhiên phải chuẩn bị sẵn phương tiện gây án. Tuy cũng có cách nghĩ rằng hung thủ đã chuẩn bị nhưng vì phát sinh vấn đề gì đó nên đành thay đổi phương thức sát hại. Tuy nhiên, việc chọn cách đánh bằng đồ chặn giấy sau khi thay đổi cho thấy, quá thiếu kế hoạch. Hiển nhiên, suy đoán đây là hành vi phạm tội mang tính bộc phát nhất thời thì hợp lý hơn.

Nhưng đến đây, tôi lại băn khoăn về cánh cửa nhà Hidaka. Theo lời khai của những người phát hiện đầu tiên thì cửa ra vào và cửa phòng làm việc của Hidaka Kunihiko đều khóa.

Về điểm này, Hidaka Rie đã khai như sau.

“Khi rời khỏi nhà lúc 5 giờ hơn, tôi đã khóa cửa ra vào. Vì tôi lo khi chồng tôi ở lì trong phòng làm việc, giả sử có ai vào nhà cũng chẳng hay biết gì. Nhưng có nằm mơ tôi cũng không ngờ lại thực sự có chuyện như vậy xảy ra.”

Theo kết quả lấy dấu vân tay, trên nắm cửa chỉ có của vợ chồng Hidaka. Không có dấu vết găng tay hay vết tích lau xóa gì cả. Tức có thể cho rằng cửa vẫn khóa nguyên kể từ lúc Hidaka Rie rời nhà.

Vậy khả năng cao là thủ phạm khóa phòng làm việc từ bên trong. Vì khác với trường hợp cửa ra vào, ở đây rõ ràng có vết tích của việc xóa dấu vân tay.

Từ những việc trên, quả nhiên chỉ có thể cho rằng thủ phạm đột

nhập từ cửa sổ. Nhưng nếu vậy, lại nảy sinh mâu thuẫn với nội dung lúc nãy. Liệu một thủ phạm vốn không có ý định sát hại có xâm nhập từ cửa sổ không? Khả năng hắn định trộm thứ gì đó lại càng thấp. Dù là người hôm đó lần đầu đến nhà Hidaka cũng thấy ngay trong nhà chẳng còn lại gì để trộm cả.

Thật ra, có một giả thiết giải quyết mâu thuẫn này. Đó là thủ phạm đã đến nhà Hidaka hai lần vào hôm ấy. Lần đầu đến từ cửa ra vào để đạt mục đích chính. Người đó, sau khi tạm rời khỏi nhà Hidaka (chính xác là sau khi giả vờ rời khỏi) thì tiến hành cuộc viếng thăm lần thứ hai. Lúc này đã âm thầm quyết định trong lòng và xâm nhập từ cửa sổ. Quyết định đó, không cần nói cũng biết, là ý định giết người. Liệu có nên cho rằng nguyên nhân nảy sinh ý định đó phát sinh trong lần đầu tiên?

Vậy thì, ngày xảy ra vụ án, ai đã đến nhà Hidaka? Hiện giờ rõ ràng nhất là có hai người. Fujio Miyako và Nonoguchi Osamu.

Chúng tôi đã khoanh vùng điều tra hai người này. Nhưng kết quả lại trái với suy đoán của chúng tôi, người nào cũng có chứng cứ ngoại phạm.

Fujio Miyako quay về nhà lúc 6 giờ chiều hôm đó. Người chứng minh điều này là vị hôn phu Nakazuka Tadao và người làm mai cho họ, Ueda Kikuo. Họ gặp nhau trao đổi về đám hỏi dự định sẽ tổ chức vào tháng sau. Ueda là cấp trên của Nakazuka, không có mối quan hệ trực tiếp với Fujio Miyako. Khó mà cho rằng ông ta cho lời khai giả vì vợ sắp cưới của cấp dưới. Ngoài ra, theo lời khai của Hidaka Rie thì Fujio Miyako rời khỏi nhà Hidaka lúc hơn 5 giờ, tính khoảng cách từ nhà Hidaka đến nhà riêng của Miyako và tình trạng giao thông thì việc cô ấy về đến nhà lúc 6 giờ hoàn toàn bình thường. Trước hết, có thể nói chứng cứ ngoại phạm của Fujio Miyako quá hoàn hảo.

Tiếp theo là Nonoguchi Osamu.

Khi điều tra về nhân vật này, tôi không thể phủ định việc ít nhiều có chút suy nghĩ riêng tư. Anh ta là đàn anh ở chỗ làm cũ, một trong những người biết đến quá khứ cay đắng của tôi.

Nhưng nếu để những mối liên hệ cá nhân làm ảnh hưởng đến

công việc điều tra thì phải nói là tôi không đủ tư cách làm nghề này. Trong khả năng có thể, tôi quyết tâm nhìn nhận quá khứ chung của tôi và anh ta thật khách quan để đối mặt với vụ án lần này. Tuy nói vậy nhưng tôi không có ý định lãng quên quá khứ. Vì tùy trường hợp, nó có thể trở thành vũ khí sắc bén để phá án.

Chứng cứ ngoại phạm ngày hôm đó do chính Nonoguchi khai như sau.

Khoảng 4 giờ 30 phút, nhân lúc Fujio Miyako đến, anh ta rời nhà Hidaka. Anh ta về thẳng nhà, làm việc đến khoảng 6 giờ. Lúc 6 giờ, biên tập viên nhà xuất bản Doji là Oshima Yukio đến, họ bắt đầu trao đổi công việc. Được một lúc thì có điện thoại của Hidaka Kunihiko nói rằng có chuyện muốn trao đổi, mong anh ta đến nhà vào lúc 8 giờ.

Nonoguchi Osamu cùng đi với Oshima đến nhà hàng gần nhà, sau khi dùng bữa thì đến nhà Hidaka. Đến nơi vừa đúng 8 giờ. Anh ta lấy làm lạ khi thấy hình như không có ai ở nhà, bèn liên lạc với Hidaka Rie. Trong lúc chờ cô Rie, anh ta uống cà phê ở quán nước “Cái đèn” gần đó. Khoảng 8 giờ 40, anh ta quay lại nhà Hidaka vừa đúng lúc Hidaka Rie đến nơi. Hai người vào nhà và phát hiện xác chết.

Khi sắp xếp lại như vậy, có thể cho rằng chứng cứ ngoại phạm của Nonoguchi cũng gần như hoàn hảo. Cả Oshima của nhà xuất bản Doji và chủ tiệm “Cái đèn” cũng chứng minh lời nói của anh ta đúng.

Có điều, không phải hoàn toàn không có kẽ hở. Nếu muốn tìm ra cơ hội giết hại Hidaka Kunihiko của anh ta trong lời khai này, thì đó chính là là trước khi điện thoại cho Rie. Có thể suy luận, sau khi chia tay Oshima và đến nhà Hidaka, anh ta ngay lập tức sát hại Hidaka Kunihikio rồi sắp đặt vài việc, gọi điện cho vợ của nạn nhân như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng pháp y đã chứng minh kịch bản này không thể thành lập. Trưa hôm đó, trong lúc đi mua sắm với vợ, Hidaka Kunihiko đã ăn hăm bơ gơ và thời gian tử vong được suy đoán dựa trên tình trạng tiêu hóa là khoảng 5 đến 6 giờ chiều, có trễ bao nhiêu đi nữa cũng không thể sau 7 giờ.

Vậy đành phải coi như chứng cứ ngoại phạm của Nonoguchi Osamu là hoàn hảo sao?

Nhưng thành thực mà nói, tôi nghi ngờ thủ phạm là anh ta. Lý do là một câu nói bâng quơ của anh ta đêm xảy ra vụ án. Từ khoảnh khắc nghe được câu nói đó, tôi đã bắt đầu xem xét khả năng anh ta là thủ phạm. Tôi biết, hành động theo trực giác thường rất thiếu hiệu quả, nhưng riêng lần này tôi đã thử dựa vào đó.

Việc Nonoguchi Osamu ghi chép lại vụ án lần này thật bất ngờ. Vì tôi nghĩ giả sử anh ta là thủ phạm, chắc chắn anh ta sẽ không làm ra những hành vi như làm rõ các chi tiết của vụ án. Thế nhưng khi đọc phần ghi chép đó, tôi nhận ra phải nghĩ hoàn toàn ngược lại.

Thật ra, bản ghi chép được viết rất mạch lạc. Và những gì được ghi chép mạch lạc đó lại rất có sức thuyết phục. Trong lúc đọc, tôi suýt nữa đã quên rằng nội dung đó chưa chắc là sự thật. Nhưng biết đâu chính trong đây lại ẩn chứa ý đồ của Nonoguchi Osamu?

Tôi tưởng tượng. Anh ta là thủ phạm, muốn đánh lạc hướng sự tình nghi của cảnh sát đối với mình. Anh ta suy đoán bản thân sẽ bị tình nghi do vấn đề thời gian.

Xuất hiện trước mặt anh ta khi đó lại là một người từng dạy cùng trường với anh ta lúc xưa. Anh ta quyết định lợi dụng người này, viết lại các ghi chép giả để người này đọc. Chắc chắn một người đàn ông non nớt trong nghề giáo cũng sẽ chẳng giỏi giang gì khi làm cảnh sát, có lẽ sẽ dễ dàng bị mắc vào cái bẫy này.

Liệu đây có phải suy đoán vô căn cứ không? Vì quá ý thức rằng không được để tình cảm riêng tư xen vào việc điều tra chỉ vì có quen biết, nên ngược lại đã khiến tôi khó nhìn ra sự thật hơn?

Nhưng cuối cùng, tôi đã thành công trong việc phát hiện ra vài cái bẫy được giấu trong ghi chép của anh ta. Và mỉa mai thay, từ chính ghi chép của anh ta, tôi đã có thể tìm ra cả chứng cứ gián tiếp quan trọng chứng tỏ không ai khác ngoài anh ta là hung thủ.

Điều đang cản trở tôi là chứng cứ ngoại phạm của anh ta. Nhưng tính ra cũng có thể nói đó là chứng cứ do anh ta tự chủ trương mà thôi. Ai biết cú điện thoại gọi cho anh ta lúc 6 giờ hơn có thật là từ

Hidaka Kunihiko không.

Tôi rà soát lại từ đầu những nghi vấn và bí ẩn liên quan đến vụ án lần này. Sau đó, tôi nhận ra chúng xâu chuỗi trên một đường thẳng đơn thuần. Gợi ý cho việc đó cũng nằm trong ghi chép của Nonoguchi Osamu.

Sau khi một lần nữa xem xét lại suy luận của mình, tôi đã báo cáo lên cấp trên. Sếp là một người thận trọng nhưng đã đồng tình với suy nghĩ của tôi. Có vẻ ông cũng thấy Nonoguchi khả nghi ngay từ ấn tượng gặp mặt ban đầu. Tuy không viết trong ghi chép , nhưng đêm xảy ra vụ án, anh ta đã phấn khích một cách bất thường và trở nên lắm lời. Cả sếp và tôi đều hiểu đó là một thái độ điển hình thể hiện anh ta là thủ phạm thực sự.

“Vấn đề là vật chứng.”

Sếp đã nói vậy. Về việc này, tôi cũng đồng ý. Tuy rất tự tin với suy đoán của mình, nhưng phải công nhận rằng đó chỉ là dựa trên chứng cứ gián tiếp thôi.

Ngoài ra còn một vấn đề nữa. Đó là động cơ. Tôi nghĩ mình đã thu thập khá nhiều thông tin không chỉ của Hidaka Kunihiko mà cả của Nonoguchi Osamu, nhưng không tìm được lý do để Nonoguchi Osamu giết Hidaka. Ngược lại, xét đến chuyện nâng đỡ trong công việc, Hidaka thậm chí còn là ân nhân của Nonoguchi Osamu.

Tôi đã thử nghĩ lại về cá tính của người tên Nonoguchi Osamu trong kí ức của mình. Suốt thời gian dạy Quốc ngữ ở trường cấp hai, anh ta là một người điềm tĩnh trong mọi việc, luôn tiến hành công việc theo đúng trình tự đã được quy định, không chút sơ suất dù gặp phải chuyện gì. Cả khi đối diện với những tình huống bất ngờ như mấy trò quậy phá của học sinh, anh ta cũng không hề mất bình tĩnh, tham khảo những trường hợp tương tự trong quá khứ, khôn khéo chọn cách giải quyết an toàn nhất ở thời điểm đó. Nếu nói xấu thì đó là người cứ làm y theo sách hướng dẫn, không tự mình quyết định. Một nữ giáo viên Anh văn đã cho tôi biết đặc trưng đó của anh ta.

“Thầy Nonoguchi thật ra không muốn làm nghề giáo đâu. Tôi nghĩ thầy ấy không muốn phải bận tâm vì những chuyện của học trò hay

chịu trách nhiệm với những việc vớ vẩn, nên cố gắng xử lý sự việc một cách lạnh lùng như vậy."

Theo cô ấy, thầy Nonoguchi chỉ muốn bỏ nghề giáo để trở thành nhà văn càng sớm càng tốt. Anh ta hiếm khi đi uống chung với các đồng nghiệp cũng là vì ở nhà viết bản thảo.

Kết quả đúng như đánh giá của cô ấy, Nonoguchi Osamu đã trở thành nhà văn nhưng tôi không biết anh ta nghĩ gì về nghề giáo viên. Tuy nhiên đương thời, anh ta từng nói với tôi thế này. "Quan hệ giữa giáo viên và học sinh là thứ được thành lập dựa trên ảo giác. Giáo viên thì ảo giác mình đang dạy gì đó, học sinh thì bị ảo giác đang được dạy gì đó. Và quan trọng là với ảo giác như vậy, hai bên đều cảm thấy hạnh phúc. Vì sự thật thì chẳng có gì tốt đẹp cả. Việc chúng ta đang làm chỉ là trò chơi giáo dục, không hơn không kém."

Tôi không biết anh ta dựa vào trải nghiệm như thế nào mà nói vậy.

3: GIẢI QUYẾT
Ghi chép của Nonoguchi Osamu

Những đoạn văn sau đây là phần ghi chép sau khi được cảnh sát Kaga cho phép. Tôi đã nài nỉ được hoàn thành ghi chép trước khi rời khỏi căn phòng này, và cậu ta đã phá lệ chấp nhận. Nhưng chắc chắn cậu ta không thể lý giải được tại sao đã đến nước này rồi mà tôi còn viết mấy thứ này để làm gì. Có lẽ cậu ta không thể hiểu dù tôi có nói giả dụ đây là bản ghi chép gian dối thì bản năng của nhà văn là hễ đã bắt tay vào viết thì muốn viết đến cùng.

Nhưng với tôi, trải nghiệm trong một giờ đồng hồ này đủ để viết lại. Việc muốn ghi chép lại những kinh nghiệm có ấn tượng sâu sắc có lẽ cũng là bản năng của nhà văn. Cho dù đó là ghi chép hủy hoại chính mình.

Cảnh sát Kaga đến vào đúng 10 giờ sáng hôm nay, tức ngày 21 tháng Tư. Từ khoảnh khắc chuông cửa reo, tôi đã bắt đầu có một dự cảm, và khi biết khách đến là cậu ta, tôi biết dự cảm đó đã trở thành sự thật. Dù vậy tôi vẫn cố gắng che giấu sự dao động, đón cậu ta vào nhà.

“Tôi xin lỗi vì đã đường đột đến đây. Tôi có chuyện muốn nói với thầy.” Cậu ta vẫn nói với giọng điệu như mọi lần.

“Chuyện gì vậy? Cứ vào nhà đi đã.”

“Vâng, tôi xin phép.”

Tôi mời cậu ta đến ghế sofa và rót trà. Cậu ta nói, “Thầy đừng khách sáo.”

“Có chuyện gì vậy?” Tôi vừa đặt cốc trà trước mặt cậu ta vừa thử hỏi. Lúc đó, tôi nhận ra tay mình đang run. Khi ngẩng mặt lên, cảnh sát Kaga cũng đang nhìn chằm chằm vào tay tôi.

Cậu ta không đụng đến cốc trà, nhìn thẳng vào mặt tôi.

“Thật ra tôi phải báo với thầy một tin vô cùng khó nói.”

“Tin gì?”

Tôi cố giữ bình tĩnh. Thực tế, tim tôi đã đập nhanh đến nỗi tôi có thể thấy chóng mặt bất cứ lúc nào.

“Chúng tôi xin phép được khám xét căn nhà của thầy... căn nhà này của thầy.” Cảnh sát Kaga khổ sở nói.

Trước tiên tôi tỏ vẻ bất ngờ, sau đó mỉm cười. Đương nhiên tôi không biết mình diễn có tốt không. Có thể Kaga chỉ thấy khuôn mặt tôi vặn vẹo mà thôi.

“Sao vậy? Có tìm ở phòng tôi cũng chẳng được gì đâu.”

“Nếu vậy thì tốt nhưng... tôi nghĩ có thể sẽ tìm ra gì đó.”

“Khoan đã. Chẳng lẽ là vầy hả? Cậu nghi ngờ thủ phạm giết Hidaka là tôi và chứng cứ nằm ở căn phòng này...”

Cảnh sát Kaga khẽ gật đầu, “Đúng vậy.”

“Thật ngạc nhiên.” Tôi nói. Tôi lắc đầu và thở dài cho cậu ta thấy. Một màn diễn sâu. “Chuyện quá bất ngờ ngoài dự đoán, tôi thật không biết trả lời thế nào. Nếu không phải cậu đang nói đùa, nhưng nghe không giống đùa.”

“Vâng, thưa thầy. Tiếc là tôi đang nghiêm túc. Tôi thực sự khổ tâm khi nói điều này với một thầy giáo đàn anh đã giúp đỡ mình, nhưng công việc của chúng tôi là tìm ra sự thật.”

“Đương nhiên tôi hiểu công việc của cậu. Nếu thấy khả nghi, thì dù là bạn thân hay người nhà cậu cũng có nghĩa vụ phải nghi ngờ mà? Nhưng thật lòng tôi thấy bất ngờ và lúng túng. Gì thì gì việc xảy ra quá đột ngột.”

“Tôi có đem lệnh đến.”

“Lệnh khám xét à? Đương nhiên rồi nhỉ. Nhưng trước khi cho tôi xem thứ đó, cậu có thể nói lý do được không? Tức là...”

“Tại sao tôi nghi ngờ thầy à?”

“Ừ thì vậy. Hay là không cần giải thích gì nhiều, nhanh chóng lục lọi, bới tung cả căn nhà lên là cách làm của các cậu?”

“Cũng có trường hợp như vậy.” Cậu ta nhắm mắt lại, cầm lấy cốc trà lúc nãy không đụng đến uống một ngụm, sau đó lại nhìn về phía

tôi. “Nhưng tôi định sẽ nói với thầy.”

“Cậu làm vậy thì tôi cảm ơn. Tuy không biết nghe xong tôi có thấy thuyết phục không.”

Nhưng Kaga không đáp lại, lấy sổ tay từ túi áo khoác ra.

“Điểm quan trọng nhất là...” Cậu ta nói. “Thời gian tử vong của anh Hidaka. Tuy tạm thời cho là trong khoảng từ 5 giờ đến 7 giờ, nhưng theo pháp y giải phẫu thì rất ít khả năng xảy ra sau 6 giờ. Phương pháp suy đoán thời gian tử vong từ tình trạng tiêu hóa thức ăn trong bao tử có độ tin cậy cực kì cao và trong trường hợp lần này, không cần phải giãn rộng thời gian đến hai tiếng đồng hồ. Nhưng có người chứng minh sau 6 giờ anh Hidaka vẫn còn sống.”

“Người đó là tôi à? Cậu có nói vậy tôi cũng đành chịu, vì đó là sự thật mà. Khả năng có thể thấp nhưng đã là hiện tượng tự nhiên thì cũng có chênh lệch hai mươi, ba mươi phút chứ?”

“Đương nhiên là vậy. Nhưng chúng tôi bị vướng mắc ở điểm căn cứ cho lời khai là một cú điện thoại. Vì qua điện thoại thì không biết có đúng là người đó gọi không.”

“Giọng nói đó là của Hidaka mà. Tôi chắc chắn.”

“Nhưng không thể chứng minh điều đó. Ngoài thầy, không ai nghe cú điện thoại đó.”

“Điện thoại vốn là vậy mà. Còn cách nào khác ngoài việc nói cậu hãy tin tôi?”

“Tôi muốn tin, nhưng chỉ vậy thì không thể thuyết phục được quan tòa đúng không?”

“Đúng là chỉ có tôi bắt điện thoại, nhưng cậu đừng quên có người bên cạnh tôi lúc ấy chứ. Cậu không hỏi cậu Oshima nhà xuất bản Doji về việc đấy sao?”

“Tôi đã hỏi. Anh Oshima đã làm chứng có cú điện thoại vào thời gian thầy nói.”

“Cậu ấy không nghe được nội dung chúng tôi nói lúc đó sao?”

“Không, anh ấy có nghe. Anh ấy nói dường như thầy Nonoguchi có hẹn gặp với người ta. Và sau đó mới biết đó là anh Hidaka.”

“Ra vậy. Ý cậu là chỉ thế thì không chứng minh được nhỉ. Ý cậu

là cú điện thoại từ người khác, và tôi giả vờ nói như thể đó là điện thoại từ Hidaka.”

Kaga chau mày, cắn môi rồi nói.

“Tôi không có lý do gì để loại bỏ khả năng đó.”

“Tôi thì muốn cậu dẹp nó đi, mà xem ra không được nhỉ.” Tôi giả vờ hài hước. “Nhưng không hợp lý chút nào. So với thời gian tử vong suy đoán từ kết quả giải phẫu có thể chênh lệch đôi chút nhưng đâu phải hoàn toàn, đúng không? Nhưng sao lại nói như thể quả quyết là tôi nói dối vậy? Còn có lý do nào khác à?”

Kaga nhìn chằm chằm vào mắt tôi rồi nói.

“Vâng, có.”

“Tôi rất muốn nghe.”

“Thuốc lá.” Cậu ta nói.

“Thuốc lá?”

“Thầy cũng đã nói rồi đó. Rằng anh Hidaka là người nghiện thuốc lá, lúc làm việc anh ấy hút như hun khói trừ sâu bọ.”

“Ừm, tôi có nói nhưng... sao?” Vừa nói tôi vừa cảm thấy một dự cảm không lành lan tỏa trong lồng ngực như một đám khói đen.

Kaga nói, “Nhưng trong gạt tàn chỉ có một mẩu đầu lọc.”

“Hả?”

“Chỉ có một mà thôi. Trong gạt tàn ở phòng làm việc của anh Hidaka chỉ có một đầu lọc bị dụi nát. Cô Fujio Miyako ra về vào khoảng 5 giờ hơn, sau đó nếu anh ấy làm việc thì đương nhiên số đầu lọc phải tăng lên. Nhưng đầu lọc duy nhất đó là của điếu thuốc hút lúc nói chuyện với thầy đấy, thầy Nonoguchi. Tôi biết điều này nhờ ghi chép của thầy.”

Không nghĩ ra được lời nào để đáp trả, tôi im lặng. Tôi nhớ lại có lần nào đó, cảnh sát Kaga đã nói về số điếu thuốc Hidaka đã hút. Tức lúc đó cậu ta đã hướng nghi ngờ về phía tôi.

“Tức là...” Cậu ta tiếp tục. “Từ lúc chỉ có một mình cho đến lúc bị giết, anh Hidaka không hề hút một điếu thuốc nào cả. Tôi đã hỏi cô Rie về vấn đề này, câu trả lời là giả sử anh ấy chỉ làm việc trong ba mươi phút, ít nhất cũng hút hai đến ba điếu. Chưa kể, nghe nói một

khi đã bắt đầu công việc, số điếu đặc biệt có khuynh hướng tăng lên. Nhưng thực tế anh ấy lại không hút điếu nào cả. Việc này phải nghĩ sao đây?"

Trong lòng mình, tôi bắt đầu nguyền rủa bản thân. Tuy tôi không hút thuốc nên hoàn toàn không nghĩ ra, nhưng đáng lẽ phải nhận ra chứ.

"Hết thuốc rồi chăng?" Tôi tạm nói vậy. "Hoặc cậu ấy nhận ra không mua sẵn thuốc nên hút ít đi?"

Nhưng chắc chắn cảnh sát Kaga không hề bỏ qua những việc như thế.

"Anh Hidaka đã mua bốn bao lúc trưa. Trên bàn có một bao còn 14 điếu, và ba bao chưa khui còn trong ngăn kéo."

Giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng từng lời, từng lời của cậu ta mang theo một thứ áp lực ào tới trấn áp tôi. Tôi sực nhớ cậu ta là một tay kiếm đạo thuần thục. Khoảnh khắc đó, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

"Hừm, vậy sao? Nếu thế thì đúng là rất không tự nhiên khi chỉ có một đầu thuốc. Lý do đó chỉ có thể hỏi chính Hidaka. Biết đâu lý do lại ngoài ý muốn như thình lình bị đau họng hay gì đó?" Tôi thử ra sức phòng vệ.

"Nếu vậy anh ấy đã không hút trước mặt thầy? Quả thật chúng tôi phải chọn suy đoán phù hợp nhất."

"Ý cậu là cậu ấy đã bị giết sớm hơn nữa?"

"Khá sớm. Có lẽ ngay sau khi người vợ, cô Rie rời khỏi nhà."

"Cậu khẳng định nhỉ."

"Quay trở lại việc hút thuốc, cả khi gặp Fujio Miyako, anh Hidaka cũng không hút điếu nào. Tôi biết lý do. Theo lời bà Rie, do lúc trước Fujio Miyako từng tỏ vẻ khó chịu với khói thuốc nên chính anh Hidaka đã nói từ nay về sau, trước mặt cô ấy sẽ hạn chế hút thuốc để cuộc trò chuyện tiến triển trôi chảy."

"Ồ..." Cách suy nghĩ đầy tính toán rất Hidaka, tôi nghĩ.

"Chắc chắn cuộc trò chuyện với Fujio Miyako đã rất căng thẳng. Vậy nên ngay khi cô ấy ra về, anh Hidaka nhất định sẽ hút thuốc như

được giải phóng khỏi cơn đói. Vậy mà không có đầu lọc thuốc. Không hút hay không thể hút? Tôi cho là vế sau."

"Tức cậu muốn nói do cậu ấy đã bị giết."

"Đúng vậy." Cậu ta gật đầu.

"Nhưng tôi đã rời khỏi nhà Hidaka trước đó từ lâu rồi."

"Vâng, tôi biết. Thầy đã tạm thời ra khỏi cửa, nhưng có thể cho rằng sau đó, thầy vòng qua vườn, đi về phía phòng làm việc của anh Hidaka."

"Cậu nói như đã thấy vậy nhỉ?"

"Bản thân thầy cũng đã suy đoán tương tự mà. Khi giả sử Fujio Miyako là hung thủ, thầy đã bảo cô ấy giả vờ rời nhà Hidaka rồi đi vòng về phía phòng làm việc. Chẳng phải thầy đã nói về hành động của chính mình sao?"

Tôi chậm rãi lắc đầu.

"Tôi đến là chịu. Có nằm mơ tôi cũng không nghĩ cậu đã nhìn nhận sự việc theo cách đó. Tôi cứ nghĩ mình đã hỗ trợ cậu."

Thế là cảnh sát Kaga cúi xuống xem sổ tay rồi nói.

"Thầy đã viết về việc mình rời khỏi nhà Hidaka như thế này trong bản ghi chép lần trước. 'Cô ấy nói tạm biệt và tiễn tôi đến tận chỗ rẽ tiếp theo', ở đây, 'cô ấy' là người vợ, cô Rie."

"Vậy thì sao?"

"Nếu theo câu này thì cô Rie đã tiễn thầy ra ngoài cổng. Tôi đã thử xác nhận với cô ấy về điểm này. Câu trả lời của cô ấy là chỉ tiễn thầy đến cửa ra vào. Tại sao phát sinh mâu thuẫn này?"

"Đâu đến nỗi to tát để gọi là mâu thuẫn? Là một trong hai người nhớ nhầm thôi."

"Vậy sao? Nhưng tôi lại không nghĩ vậy. Chỉ có thể cho rằng thầy đã cố tình viết sai sự thật. Viết như vậy, thầy đã ngụy trang cho việc mình không rời cổng nhà Hidaka mà đi vòng ra vườn."

Tôi cố tình thốt lên.

"Đúng là điên rồ. Cậu nghĩ quá nhiều dẫn đến gượng ép. Do cậu đã đưa ra kết luận tôi là thủ phạm nên mới có cách nhìn như vậy."

"Bản thân tôi..." Cậu ta nói. "Nghĩ là mình đang phán đoán một

cách khách quan.”

Trong một lúc, tôi bị ánh mắt của cậu ta uy hiếp.

Tuy vậy trong đầu tôi lại nghĩ chuyện chẳng liên quan gì, kiểu như bình thường người đàn ông này có dùng “bản thân tôi” để chỉ chính mình sao?

“Được, tôi hiểu rồi. Được thôi. Suy đoán thế nào là tùy cậu. Sẵn đó, tôi cũng muốn cậu cho biết kịch bản tiếp theo. Nấp dưới cửa sổ rồi thì tôi làm gì? Đột nhập từ cửa sổ và thình lình đánh Hidaka à?”

“Vậy sao?” Cảnh sát Kaga nhìn sâu vào mắt tôi.

“Người đang hỏi là tôi mà.”

Cậu ta thở dài một tiếng rồi khẽ lắc đầu.

“Chi tiết phạm tội phải do chính miệng thủ phạm nói, không thì chẳng có ý nghĩa.”

“Vậy nên cậu bảo tôi tự thú sao? Nếu tôi là thủ phạm thì bây giờ sẽ nói tất cả. Nhưng tôi không phải thủ phạm. Cậu có thể lấy làm tiếc nhưng chịu thôi. Quan trọng hơn, chúng ta quay lại cuộc điện thoại nào. Đó là điện thoại của Hidaka gọi cho tôi. Nếu đó không phải điện thoại của Hidaka vậy chứ của ai? Lời khai của tôi đã được giới truyền thông đăng tải khá nhiều, nếu hôm đó có người khác gọi đến cho tôi vào giờ đấy thì bây giờ, người đó đã thông báo cho cảnh sát rồi, không phải sao? “Rồi tôi chĩa ngón tay trỏ ra như thể mới vừa nghĩ ra. “Đúng rồi. Cậu cho rằng tôi có đồng phạm? Cho rằng kẻ đó gọi điện cho tôi à?”

Nhưng cậu ta không nói gì, chỉ nhìn quanh căn phòng. Khi phát hiện ra cái điện thoại không dây trên bàn ăn, cậu ta cầm lấy rồi ngồi lại.

“Không cần đồng phạm gì cả. Tóm lại chỉ cần cái điện thoại này reo là được.”

“Nói thì nói vậy nhưng không ai gọi thì điện thoại sao kêu được?” Sau khi nói vậy, tôi đánh tay. “Thì ra là vậy. Tôi hiểu rồi. Cậu muốn nói thế này à? Lúc đó tôi đã giấu điện thoại di động mang trên người, lén cậu Oshima gọi đến nhà này. Đúng không?”

“Cách đó cũng có thể làm cho điện thoại này reo.” Cậu ta nói.

“Nhưng chuyện đó là không thể. Tôi chẳng có di động cũng chẳng mượn ai. Ngoài ra... À mà, nếu dùng mánh khóe đó thì điều tra dễ dàng thôi. Vì sẽ còn lưu cuộc gọi ở NTT.”

“Rất khó để điều tra cuộc gọi xuất phát từ đâu.”

“À, vậy sao? Gọi là truy ngược nhỉ?”

“Có điều...” Cậu ta nói. “Điều tra việc gọi đi đâu thì rất dễ. Trong trường hợp này, có thể điều tra hôm đó anh Hidaka đã gọi đi đâu.”

“Vậy, cậu đã điều tra?”

“Vâng, tôi đã điều tra.” Cảnh sát Kaga gật đầu.

“Hừm, vậy, kết quả là?”

“Có lưu cuộc gọi đến nhà này vào lúc 6 giờ 13 phút.”

“Ừm... Đúng vậy. Vì sự thật là có điện thoại gọi đến mà.” Nói rồi tôi càng sợ hãi hơn. Xem bản lưu cuộc gọi đi mà cảnh sát Kaga vẫn không loại trừ nghi vấn, vậy chắc chắn cậu ta đã nhận ra cái bẫy ở đó.

Cảnh sát Kaga đứng dậy, trả cái điện thoại không dây về lại chỗ cũ. Nhưng lần này cậu ta không ngồi vào ghế sofa nữa.

“Hôm đó, lẽ ra anh Hidaka đã gửi fax ngay khi xong bản thảo. Nhưng ở phòng làm việc không có máy fax. Đương nhiên thầy biết tại sao, đúng không?”

Tôi định trả lời không biết, nhưng rốt cuộc cứ thế im lặng.

Cảnh sát Kaga nói, “Vì có thể gửi trực tiếp từ máy tính. Thầy biết mà nhỉ?”

“Tôi có nghe.” Tôi trả lời ngắn gọn.

“Tiện lợi nhỉ. Không cần chuẩn bị sẵn giấy. Vốn dĩ anh Hidaka cũng định đến Canada rồi thì dùng e-mail, nên hình như đã nói với ban biên tập chuẩn bị sẵn. Vậy thì còn có thể tiết kiệm tiền điện thoại.”

“Tôi không hiểu mấy chuyện khó nhằn đó. Tôi không quen dùng máy tính. Chỉ nghe Hidaka nói là có thể gửi trực tiếp qua fax mà không cần in ra.”

“Đâu có gì khó. Ai cũng có thể làm được. Chưa kể còn có nhiều chức năng tiện lợi. Có thể dễ dàng gửi cho nhiều người, lại có thể

lưu lại nơi gửi. Và...” Cậu ta dừng lại, tiếp tục nhìn tôi: “Nếu thiết lập sẵn giờ thì có thể tự động gửi vào giờ đó.”

Tôi lảng tránh ánh mắt cậu ta, cúi xuống nói.

“Ý cậu là tôi dùng chức năng đó?”

Cậu ta không trả lời câu hỏi đó. Có lẽ cậu ta nghĩ rằng không cần thiết chăng?

“Tôi vẫn luôn thắc mắc chuyện ánh sáng lần trước.” Cậu ta nói. “Chuyện nhà cửa tối thui khi thầy đến nhà Hidaka ấy. Lúc trước tôi có nói chắc hung thủ muốn làm như chủ nhà đi vắng, nhưng không hiểu sao chỉ máy tính lại để bật. Cuối cùng tôi đã tìm ra câu trả lời. Vì máy tính là công cụ quan trọng để tạo ra cái bẫy nên phải để nó chạy. Sau khi giết anh Hidaka, thầy bắt đầu vội vã tiến hành tạo chứng cứ ngoại phạm. Cụ thể là thầy khởi động máy tính, mở bản thảo thích hợp và thiết lập sao cho bản thảo đó được gửi đến căn phòng này vào lúc 6 giờ 13 phút. Tiếp theo, thầy tắt tất cả đèn trong nhà. Đó là việc làm cần thiết cho những hành động tiếp theo của thầy. Thầy phải tạo dựng câu chuyện khi đến nhà Hidaka lần nữa vào lúc 8 giờ, do đèn trong nhà tắt nên nghĩ Hidaka không có nhà, liền gọi điện cho vợ anh ấy đang ở khách sạn. Vì thầy sợ sẽ có người nghi ngờ, nếu trong phòng sáng đèn thì thường sẽ dòm qua cửa sổ trước khi gọi điện đến khách sạn chứ? Thầy đã dự định hai người, bản thân và cô Rie sẽ phát hiện xác chết.”

Sau khi nói một hơi đến đây, cảnh sát Kaga ngưng một chút. Có lẽ cậu ta nghĩ tôi sẽ phản bác hay biện minh gì đó. Nhưng tôi im lặng.

“Thầy cũng đã nghĩ đến màn hình CRT của máy tính phải không?” Cậu ta lại tiếp tục suy luận. “Vì như tôi đã nói lúc trước, màn hình đó khá sáng. Nhưng phải để máy tính chạy. Nếu vậy thì chỉ còn cách tắt màn hình, nhưng làm vậy ngược lại càng nguy hiểm. Vì ở hiện trường phát hiện cái xác còn có cô Rie, nếu cô ấy phát hiện máy tính đang chạy mà màn hình lại không có gì thì có thể sẽ là mấu chốt để cảnh sát tìm ra cái bẫy.”

Tôi muốn nuốt nước bọt nhưng không thể vì trong miệng khô khốc. Tôi thấy sợ hãi sự sắc sảo của cảnh sát Kaga. Cậu ta đã suy

đoán thấu đáo những gì tôi nghĩ trong lòng lúc đó. Hoàn hảo.

"Tôi nghĩ thầy rời khỏi nhà Hidaka vào khoảng 5 rưỡi chiều. Sau đó trên đường vội vã trở về nhà, thầy gọi điện cho anh Oshima nhà xuất bản Doji đề nghị đến lấy bản thảo ngay lập tức. Anh Oshima đã nói rằng hôm đó dự định nhận bản thảo qua fax, nên anh ấy đã rất hối hả khi thầy bảo phải đến ngay. May mắn là từ Doji thì chỉ cần đi một chuyến tàu điện, chừng ba mươi phút đã đến nơi." Sau đó, cảnh sát Kaga bổ sung, "Những việc như thế không được viết trong ghi chép của thầy nhỉ. Thầy viết như thể việc anh Oshima đến lấy bản thảo đã được định từ trước."

Đương nhiên tôi cố tình không viết. Tôi thở dài thay cho câu trả lời.

"Lý do gọi anh Oshima đến là gì? Không cần nói cũng biết. Để trở thành nhân chứng ngoại phạm cho anh. 6 giờ 13 phút, máy tính của anh Hidaka gọi điện đến căn phòng này đúng như anh đã thiết lập. Lúc đó, máy fax ở đây không được bật. Anh cầm điện thoại không dây bắt máy. Âm thanh trên điện thoại khi đó chỉ là tín hiệu báo fax. Từ đây, anh bắt đầu diễn một màn kịch tuyệt hảo, vừa nghe tín hiệu lạnh lẽo của máy vừa bắt đầu nói chuyện như thể bên kia có người. Từ việc anh Oshima hoàn toàn bị đánh lừa, đủ để hình dung màn diễn của anh tuyệt vời thế nào. Sau khi bình yên kết thúc vở kịch một người, anh cúp máy. Máy tính của anh Hidaka kết thúc nhiệm vụ do lỗi truyền tin. Đến đây, phần việc còn lại của anh chẳng còn khó khăn gì. Chỉ cần cùng cô Rie phát hiện xác chết của anh Hidaka đúng như kế hoạch là được. Và trong khoảng thời gian chờ cảnh sát đến, anh lén cô Rie xóa lịch sử truyền tin của máy tính."

Tôi không để ý tự lúc nào, cảnh sát Kaga không còn gọi tôi là "thầy" mà chuyển sang "anh", nhưng tôi không để tâm. Ngược lại cách gọi đó thích hợp hơn trong trường hợp này.

"Một cái bẫy hoàn hảo. Không thể tin nổi anh đã nghĩ ra trong một khoảng thời gian ngắn. Nhưng có một sai lầm nhỉ?"

Sai lầm gì, tôi nghĩ bụng.

Cậu ta nói, "Đó là cái điện thoại vốn có ở nhà Hidaka. Nếu anh

Hidaka thực sự có gọi đến đây thì chỉ cần bấm nút gọi lại là sẽ kết nối đến đây ngay đúng không?"

Trong lòng tôi đã thét lên, "A!"

"Nhưng nó lại không dẫn đến đây. Nơi gọi đến là Vancouver ở Canada. Theo lời cô Rie, hôm xảy ra vụ án, lúc 6 giờ sáng, anh Hidaka đã gọi điện. Có thể cho rằng số được bấm gọi lại là số khi đó. Đương nhiên có thể phản bác lại điều này. Có khả năng sau khi anh Hidaka gọi đến đây lại định gọi đi Canada và bấm số, nhưng trước khi kết nối đã cúp máy. Nhưng tôi cho rằng, làm gì có người đã cố tình dậy sớm gọi điện vì nghĩ đến chênh lệch múi giờ lại quên rằng bên kia đang là nửa đêm mà gọi điện được?"

Rồi cảnh sát Kaga kết thúc, "Tôi xin hết."

Sau đó, một quãng thời gian im lặng trôi qua. Có lẽ cảnh sát Kaga đang chờ phản ứng của tôi. Nhưng tôi lại trong tình trạng không thể nghĩ ra một lời nào trong đầu.

"Anh không định phản bác à?" Cậu ta hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Đến lúc này tôi mới ngẩng đầu lên. Mắt chạm mắt cảnh sát Kaga. Ánh mắt sắc sảo nhưng không gây cảm giác xảo quyệt. Đó không phải ánh mắt một cảnh sát nhìn kẻ bị tình nghi nên tôi an tâm đôi chút.

"Không nói gì về bản thảo à?" Tôi nói. "Là truyện đăng nhiều kì 'Cánh cửa băng giá' trong máy tính của Hidaka ấy. Nếu suy đoán vừa rồi của cậu đúng thì cậu ấy viết bản thảo đó lúc nào?"

Thế là cảnh sát Kaga cứ bặm môi nhìn lên trần nhà. Có vẻ như cậu ta đang tìm cách trả lời chứ không phải do không trả lời được.

Cuối cùng cậu ta cũng lên tiếng. "Có hai giả thiết có thể nghĩ đến. Một là, anh Hidaka đã viết xong chỗ bản thảo đấy và anh biết điều đó nên dùng để tạo hiện trường giả."

"Còn một nữa là?"

"Một giả thiết nữa là..." Cậu ta nhìn về phía tôi. "Bản thảo đó do anh viết. Hôm đó, anh đem đĩa mềm có bản thảo đến và vội vàng lưu vào máy tính của anh Hidaka để tạo hiện trường giả."

"Suy đoán lớn mật nhỉ."

Tôi cố cười nhưng mặt cứng đơ, không nhúc nhích được.

“Tôi đã nhờ anh Yamabe nhà xuất bản Some là nhà xuất bản truyện đó, xem qua bản thảo. Anh Yamabe cho rằng đây rõ ràng là bản thảo do người khác viết. Văn phong hơi khác với của anh Hidaka, hình thức trình bày như cách xuống dòng này nọ cũng khác biệt nhiều.”

“Vậy là cậu...” Giọng tôi khản đặc. Tôi húng hắng ho. “Cho rằng từ đầu tôi đã có ý định giết cậu ta và chuẩn bị sẵn bản thảo như thế?”

“Không, tôi không cho là như vậy. Nếu có kế hoạch, chắc chắn anh đã bắt chước văn phong và hình thức giống hơn nữa. Vì tôi nghe nói chuyện đó không khó lắm. Với lại, nếu xét những chuyện hung khí là đồ chặn giấy, rồi gấp rút gọi anh Oshima đến để làm nhân chứng ngoại phạm, thì rõ rằng đây là hành động phạm tội bột phát.”

“Vậy tại sao cậu nói tôi đã chuẩn bị sẵn bản thảo?”

“Vấn đề ở chỗ đó. Tại sao anh có bản thảo ‘Cánh cửa băng giá’? Mà không, tại sao anh viết bản thảo đó từ trước? Tôi vô cùng quan tâm đến điểm này. Và tôi cho rằng động cơ giết anh Hidaka của anh nằm ở đây.”

Tôi nhắm mắt. Để ngăn bản thân trở nên hoảng loạn.

“Toàn bộ câu chuyện của cậu là tưởng tượng đúng không? Không hề có chứng cứ nào cả.”

“Đúng vậy. Chính vì lẽ đó, tôi muốn khám xét nhà riêng. Tôi đã nói đến đây, hẳn anh đã hiểu chúng tôi muốn tìm cái gì rồi nhỉ?”

Tôi im lặng, cậu ta nói.

“Đĩa mềm. Cái đĩa có bản thảo đó. Hoặc có thể bản thảo đó còn trong đĩa cứng của máy đánh chữ. À không, chắc là còn. Nếu là hành động mang tính kế hoạch thì anh đã tiêu hủy ngay, nhưng tôi thấy không phải vậy. Chắc chắn anh còn để lại bản thảo ở đâu đây.”

Tôi mở mắt. Đôi mắt sáng của Kaga đang nhìn tôi. Không hiểu sao tôi lại có thể tiếp nhận ánh mắt ấy với tâm trạng yên bình. Một chút tĩnh lặng trong khoảnh khắc đã khiến tôi tĩnh tâm.

“Tức là nếu tìm được, sẽ bắt tôi?”

“Tôi nghĩ vậy. Thật tiếc nhưng...”

“Trước đó,” Tôi hỏi. “Có thể tự thú không?”

Đôi mắt cảnh sát Kaga mở thật lớn. Sau đó, cậu ta chỉ lắc đầu một lần.

“Tiếc là đến giai đoạn này rồi thì không được xem là tự thú. Nhưng tôi nghĩ việc chống đối bừa bãi cũng không phải là cách hay.”

“Vậy à.” Tôi buông thõng hai vai. Trong tuyệt vọng, tôi lại cảm thấy yên tâm. Bởi như vậy, tôi không cần phải đóng kịch nữa. “Cậu nghi ngờ tôi từ lúc nào?” Tôi hỏi cảnh sát Kaga.

“Từ đêm đầu tiên.” Cậu ta trả lời.

“Đêm đầu tiên? Tôi lại phạm sai lầm gì sao?”

“Vâng.” Cậu ta gật đầu. “Thầy đã hỏi về thời gian tử vong.”

“Chuyện đó có gì lạ à?”

“Lạ chứ. Vì thầy nói chuyện với anh Hidaka lúc 6 giờ hơn, và lúc 8 giờ đã biết vụ án xảy ra. Đương nhiên chỉ có thể nghĩ thời gian tử vong nằm trong khoảng đó. Vậy tại sao lại cố tình hỏi cảnh sát?”

“A...”

“Chưa kể, hôm sau thầy lại hỏi câu hỏi đó, khi đang dùng bữa ở nhà hàng. Lúc đấy tôi đã xác nhận chắc chắn, rằng không phải thầy muốn biết thời gian xảy ra vụ án, mà thầy muốn biết cảnh sát suy đoán thời gian tử vong là mấy giờ.”

“Thì ra là vậy sao...”

Đúng như cậu ta nói. Tôi đã rất thắc mắc liệu cái bẫy mình giăng ra có suôn sẻ không.

“Cậu thật xuất sắc.” Tôi đã nói với cảnh sát Kaga như thế. “Tôi nghĩ có lẽ cậu là một cảnh sát tài ba đấy.”

“Cảm ơn.” Sau khi cúi đầu, cậu ta tiếp tục nói. “Vậy bây giờ thầy có thể chuẩn bị lên đường chứ? Có điều, xin lỗi là tôi phải ở đây canh chừng. Đã có không ít trường hợp lơ là để nghi phạm một mình, và rồi không cách nào sửa chữa sai lầm.”

Tôi hiểu cậu ta đang nói gì.

“Tôi không tự sát đâu.” Tôi vừa cười vừa nói. Kì lạ thay, tôi có thể cười thật tự nhiên.

“Vâng, mong là như vậy.” Kaga cũng nở nụ cười thật tự nhiên.

4: TRUY TÌM
Lời độc thoại của Kaga Kyoichiro

Đã tròn bốn ngày kể từ ngày bắt Nonoguchi Osamu.

Anh ta thừa nhận mọi nghi ngờ là thật, nhưng duy nhất một điều dứt khoát không chịu mở miệng.

Đó là động cơ.

Anh ta dứt khoát không chịu nói tại sao phải giết Hidaka Kunihiko, người bạn thân từ thuở nhỏ và cũng là người giúp đỡ anh ta trong công việc.

“Tôi đã giết cậu ấy. Động cơ là chuyện nhỏ nhặt thôi. Các anh cứ lý giải đây là hành động bột phát khi cáu giận đi.”

Nonoguchi chỉ nói như vậy với người thẩm vấn.

Tuy nhiên, không hẳn là tôi không có manh mối gì.

Đó là bản thảo “Cánh cửa băng giá”.

Nhân tiện, chúng tôi đã tìm ra bản thảo đó. Đúng như dự đoán, nó còn trong đĩa cứng của máy đánh chữ. Ngoài ra, cả đĩa mềm Nonoguchi đem đến nhà Hidaka hôm gây án cũng được tìm thấy trong hộc bàn. Đĩa mềm này tương thích với máy tính của Hidaka.

Tôi cho rằng hành vi gây án lần này không mang tính kế hoạch. Đây cũng là suy nghĩ của toàn thể tổ điều tra. Nhưng nếu vậy, tại sao hôm đó Nonoguchi lại vừa đúng lúc mang theo cái đĩa mềm chứa phần tiếp theo của “Cánh cửa băng giá”? Đó là vấn đề. Mà không, tại sao trước đó Nonoguchi lại viết bản thảo “Cánh cửa băng giá” vốn là tác phẩm của Hidaka?

Từ trước khi bắt Nonoguchi Osamu, tôi đã có một giả thiết về điều này. Tôi tin chắc cứ phát triển theo hướng đó sẽ thấy động cơ phạm tội.

Bây giờ chỉ cần chính miệng Nonoguchi nói ra giả thiết đó.

Nhưng anh ta không chịu nói gì. Về việc có trong tay đĩa mềm chứa bản thảo "Cánh cửa băng giá", anh ta khai như sau.

"Tôi chỉ viết chơi thôi. Mang nó đi để hù Hidaka ấy mà. Tôi bảo nếu không kịp hạn nộp bản thảo thì dùng cái này cũng được. Đương nhiên cậu ta không làm vậy thật."

Không cần phải nói, lời khai này hoàn toàn không có sức thuyết phục. Nhưng anh ta một mực nói tin hay không tùy tôi.

Vậy nên điều tra viên phía chúng tôi đã thử khám xét phòng Nonoguchi lần nữa. Lần trước chỉ lục tìm trong máy đánh chữ và ngăn bàn nên chưa thể gọi là khám xét.

Kết quả, chúng tôi thu thập được 18 món đồ có thể gọi là chứng cứ quan trọng bổ sung cho giả thiết của tôi. Trong đó có tám cuốn vở kẻ ngang kiểu cũ khá dày, tám đĩa mềm 2HD và hai xấp bản thảo được đóng thành tập.

Khi điều tra những thứ này ở trụ sở điều tra, chúng tôi thấy tất cả đều là tiểu thuyết. Bút tích trong mấy cuốn vở lẫn hai xấp bản thảo đều được xác nhận là của Nonoguchi.

Vấn đề nằm ở nội dung của những tiểu thuyết đó.

Trước tiên, chúng tôi đã tìm thấy một thứ không tưởng trong một chiếc đĩa mềm. Mà không, với tôi thì phải nói thứ đó đúng như dự đoán.

Đó là bản thảo "Cánh cửa băng giá". Nhưng không phải của lần này mà là tất cả những phần đã được đăng trên tạp chí.

Tôi đã nhờ anh Yamabe, biên tập viên của nhà xuất bản Some, xem phần bản thảo này. Ý kiến của anh ta như sau.

"Đây đúng là phần đã đăng tải cho đến nay của 'Cánh cửa băng giá'. Chỉ là cốt truyện giống, nhưng có vài phần không có trong bản thảo tôi nhận được và ngược lại. Với lại, đúng là văn phong và cách dùng từ có chút khác biệt."

Tức chỗ này cũng có khuynh hướng giống phần bản thảo Nonoguchi dùng để tạo chứng cứ giả.

Chúng tôi tập hợp tất cả các tác phẩm lâu nay của Hidaka Kunihiko và chia nhau đọc. Ngoài lề một chút nhưng phần lớn điều

tra viên đã cười đau khổ pha trò rằng lâu lắm rồi mới tập trung đọc sách như vậy.

Và nỗ lực đó đã làm minh bạch một chuyện đáng kinh ngạc. Tổng cộng năm tiểu thuyết được viết trong tám cuốn vở thu được từ phòng của Nonoguchi có nội dung giống với nội dung các tác phẩm từng công bố của Hidaka Kunihiko. Tuy nhan đề, tên nhân vật có thay đổi và chi tiết có khác đôi chút, nhưng chắc chắn cốt truyện giống hệt nhau.

Ngoài ra, có ba tiểu thuyết dài kì và hai mươi truyện ngắn được lưu trong một đĩa mềm khác. Tiểu thuyết nào cũng tương tự tác phẩm của Hidaka, và mười bảy truyện ngắn cũng vậy. Các truyện ngắn không giống đều thuộc lĩnh vực văn học thiếu nhi và được công bố là tác phẩm của Nonoguchi.

Về phần hai truyện ngắn được viết trong giấy bản thảo thì không tìm thấy tác phẩm tương tự trong số các tác phẩm của Hidaka. Suy đoán từ mức độ cũ của giấy thì xem ra chúng đã được viết từ lâu. Vậy thì lần ngược về quá khứ một chút có lẽ sẽ phát hiện được điều gì đó.

Dù sao đi nữa, bản thảo của hàng loạt tác phẩm được tìm thấy ở một nơi không phải nơi ở của tác giả thì thật không bình thường chút nào. Ngoài ra nội dung của chúng lại không hoàn toàn giống với tác phẩm đã công bố mà có chút khác biệt, điều này cũng thật khó hiểu. Những tác phẩm được viết trong vở có dấu vết của việc ghi chú hoặc chỉnh sửa ở khắp nơi, cho thấy đang được trau chuốt dở dang.

Đến đây, tôi đành phải tuyên bố giả thiết của bản thân là đúng.

Giả thiết đó chính là “Nonoguchi Osamu là ‘tác giả ma’ của Hidaka Kunihiko”. Và tôi cho rằng mối quan hệ kì lạ đó đã rạn nứt, dẫn đến vụ giết người lần này.

Tôi đã chất vấn Nonoguchi Osamu về điều đó ở phòng thẩm vấn. Nhưng anh ta phủ định mà không hề thay đổi nét mặt.

“Không phải.”

“Vậy những tiểu thuyết được viết trong số vở và đĩa mềm đó là gì?” Khi tôi hỏi, anh ta nhắm mắt và im lặng. Điều tra viên đàn anh

cùng thẩm vấn với tôi có ra sức chất vấn bao nhiêu đi nữa, anh ta cũng dứt khoát không trả lời.

Và hôm nay, trong lúc tra hỏi, đã xảy ra một chuyện bất ngờ.

Nonoguchi Osamu thình lình ôm bụng, nhăn nhó khổ sở. Chứng kiến sự đau đớn đó, tôi cứ tưởng anh ta giấu thuốc độc và thừa cơ uống nó.

Anh ta nhanh chóng được chở đến bệnh viện cảnh sát. Hiện nay đang nằm nghỉ trên giường bệnh.

Sếp gọi tôi đến. Và tôi nghe được một chuyện không ngờ.

Nonoguchi Osamu bị ung thư di căn.

Tôi đến bệnh viện nơi Nonoguchi Osamu đang nằm vào hôm sau ngày anh ta lên cơn đau bụng. Tôi quyết định hỏi thăm bác sĩ phụ trách trước khi gặp anh ta.

Theo lời bác sĩ, tế bào ung thư đang di căn đến màng bụng bao bọc nội tạng. Tình trạng vô cùng nguy hiểm và có lẽ sẽ phải phẫu thuật khẩn cấp.

“Có phải tái phát không ạ?” Trước câu hỏi của tôi, bác sĩ trả lời, “Đúng vậy.”

Tôi có lý do để hỏi như vậy. Vì kết quả điều tra cho biết hai năm trước, Nonoguchi Osamu từng phẫu thuật cắt bỏ một phần dạ dày cũng do căn bệnh này. Anh ta phải nghỉ dạy ở trường một vài tháng do tác động của việc này. Có điều hình như không ai trong số các đồng nghiệp của anh ta biết rõ tên căn bệnh, chỉ có hiệu trưởng lúc ấy biết.

Kì lạ là cho đến khi bị bắt, Nonoguchi Osamu không hề đi bệnh viện. Bác sĩ bảo chắc chắn phải có triệu chứng khiến anh ta tự nhận biết được bệnh.

“Phẫu thuật thì có cứu được không ạ?” Tôi đã thử hỏi. Vị bác sĩ có vẻ mặt đầy lý trí hơi nghiêng đầu nói.

“Ừm, có lẽ 50-50.”

Với tôi, đây là câu trả lời rắc rối nhất.

Sau đó, tôi đến thăm Nonoguchi Osamu ở phòng bệnh. Anh ta được nằm phòng riêng.

“Một kẻ bị bắt mà lại được thong thả nằm đây thay vì vào tù, thật ngại quá.”

Nonoguchi Osamu cười yếu ớt đón tôi với khuôn mặt gầy rộc. Tôi nghĩ lại, dung mạo của người này trở nên già nua so với thời tôi biết không đơn thuần chỉ do thời gian.

“Anh thấy trong người thế nào?”

“Ừm, không thể nói là tốt nhưng khi nghĩ đến căn bệnh thì tôi thấy thế này vẫn còn tốt chán.”

Nonoguchi Osamu ám chỉ việc biết bản thân mình bị ung thư. Là tái phát nên việc anh ta nhận ra cũng không có gì lạ.

Khi tôi im lặng, anh ta cất tiếng hỏi.

“Vậy khi nào tôi bị khởi tố? Cứ lừng khừng hoài thì không chừng tôi chẳng sống được đến ngày ra tòa đâu.”

Tôi không phân biệt được anh ta nói đùa hay thật lòng. Có điều chắc chắn ở mức độ nào đó, anh ta đã chuẩn bị tinh thần cho việc đón nhận cái chết nên mới nói được những lời như vậy.

“Khởi tố thì chưa. Vì chưa đủ tài liệu.”

“Tại sao vậy? Tôi đã tự thú, chứng cứ cũng đã có. Nếu khởi tố là chắc chắn sẽ bị phán có tội. Như vậy chẳng tốt sao? Cậu cứ yên tâm là không có chuyện ra tòa rồi tôi lại phản cung đâu.”

“Không được. Vì còn chưa rõ động cơ.”

“Lại là chuyện đó sao.”

“Chừng nào thầy chưa chịu nói thì tôi cứ phải hỏi đi hỏi lại thôi.”

“Chẳng có động cơ gì đâu. Cậu cũng có nói rồi mà. Hành vi phạm tội lần này là do kích động. Đúng vậy đấy. Tôi đột nhiên bị kích động nên giết người. Chỉ vậy thôi. Chẳng có lý lẽ gì đâu.”

“Vậy nên tôi mới hỏi tại sao bị kích động. Làm gì có người tức giận không lý do.”

“Chuyện nhỏ nhặt thôi. Nói đúng hơn thì từng là chuyện nhỏ nhặt. Thật ra tôi cũng không nhớ tại sao máu nóng dồn lên đầu như thế. Mà chắc là phát điên đi. Vậy nên, thực sự, dù tôi có muốn giải thích cũng không được.”

“Thầy nghĩ là tôi thấy thuyết phục với cách giải thích đó sao?”

“Cậu chỉ có thể chấp nhận thôi.”

Tôi im lặng, nhìn chằm chằm vào mắt anh ta. Thế là anh ta cũng nhìn thẳng lại. Tôi cảm nhận được sự tự tin tràn trề trong ánh mắt đó.

“Tôi xin phép hỏi lại một lần nữa về những quyển vở ghi chép và đĩa mềm tìm được trong nhà thầy.”

Đề tài thay đổi, ngay lập tức Nonoguchi Osamu tỏ vẻ mệt mỏi.

“Mấy thứ đó chẳng liên quan gì đến vụ án đâu. Cậu đừng có liên hệ theo hướng kì cục giùm tôi.”

“Nếu vậy, mong thầy giải thích cụ thể giúp tôi. Đó là gì?”

“Chẳng là gì cả. Chỉ là vở với đĩa mềm thôi.”

“Nhưng bên trong là tiểu thuyết của Hidaka Kunihiko. Nói chính xác, là tác phẩm cực kì giống với tiểu thuyết của Hidaka Kunihiko. Cứ như bản nháp vậy.”

Anh ta bật cười trước lời nói của tôi.

“Cho nên cậu nghĩ tôi là ‘tác giả ma’ của cậu ấy? Điên rồ. Cậu nghĩ nhiều rồi.”

“Nhưng, nghĩ vậy thì hợp lý.”

“Để tôi cho cậu câu trả lời hợp lý hơn. Đó là một cách rèn luyện. Những ai muốn trở thành nhà văn đều phải luyện tập thật nhiều theo cách của mình. Tôi thì chọn cách chép lại tác phẩm của Hidaka và học hỏi nhịp điệu trong lời văn, rồi cách diễn đạt. Chuyện này hoàn toàn chẳng có gì đặc biệt. Nhiều tay bút trẻ đều làm vậy.”

Câu trả lời của anh ta không ngoài dự đoán của tôi. Biên tập viên phụ trách Hidaka Kunihiko cũng suy đoán như vậy. Tuy nhiên, biên tập viên đó cũng đã nói, dù vậy vẫn có ba điểm nghi vấn. Điểm thứ nhất là bản thảo tìm được không giống hệt của Hidaka Kunihiko mà có vài chỗ hơi khác biệt. Điểm thứ hai, dù có là luyện tập đi nữa thì cũng không bình thường khi chép lại nhiều tác phẩm như vậy. Và điểm thứ ba, tuy Hidaka Kunihiko là nhà văn có sách bán chạy nhưng văn phong không hay đến mức để làm mẫu.

Vì vậy, tôi đã thử hỏi Nonoguchi Osamu về ba điểm đó. Thế là anh ta không hề thay đổi sắc mặt, nói như sau.

“Tất cả đều có câu trả lời hợp lý đấy. Thật ra, ban đầu tôi chỉ chép lại một cách đơn thuần nhưng dần dần thấy chán. Tôi quyết định đến chỗ nào mà nghĩ ra nếu là mình sẽ diễn tả thế này, thì sẽ viết thử. Cậu hiểu chứ? Vừa lấy văn của Hidaka làm mẫu, vừa muốn tạo ra bản hay hơn, đó là mục đích của việc rèn luyện này. Về việc chép lại quá nhiều, chỉ có thể nói do đã rèn luyện trong một thời gian dài. Tôi độc thân, về đến nhà chẳng có việc gì nên cứ cắm đầu làm thôi. Cuối cùng, về điểm văn phong của Hidaka không quá hay thì tôi muốn nói đó là sự khác biệt chủ quan mà thôi. Tôi mua tác phẩm của cậu ấy. Có thể văn phong không được trau chuốt, nhưng trong sáng, dễ hiểu, rất tốt. Tôi nghĩ việc cậu ấy chiếm được cảm tình của nhiều độc giả như vậy đã có thể chứng minh điều đó.”

Giải thích của Nonoguchi quả thật có vẻ hợp lý. Nhưng nếu đó là sự thật, vậy lại phát sinh điểm nghi vấn tại sao anh ta không nói sớm? Anh ta đã giữ im lặng về điều này cho đến khi ngã bệnh. Tôi suy đoán nhờ tình cờ nhập viện, trong thời gian không bị điều tra, anh ta đã nghĩ ra những lời ngụy biện. Có điều, tại thời điểm hiện tại, khó mà chứng minh việc này.

Đến đây, tôi quyết định đề cập đến chứng cứ mới được phát hiện. Đó là vài tờ giấy ghi chép trong ngăn kéo bàn của Nonoguchi Osamu. Ở đó có những dòng chữ viết tháu có vẻ là tóm tắt của câu chuyện nào đó. Dựa vào tên nhân vật ghi trong đấy, tôi biết đó là “Cánh cửa băng giá” đang được đăng tải của Hidaka Kunihiko. Tuy nhiên, không phải là nội dung của những phần đã được công bố lâu nay. Có vẻ như đó là phần triển khai sắp tới của “Cánh cửa băng giá”.

“Tại sao anh viết phần triển khai tiếp theo của ‘Cánh cửa băng giá’? Anh có thể giải thích về chuyện này không?”

Tôi đã hỏi Nonoguchi Osamu như vậy. Anh ta trả lời.

“Với tôi, đó cũng là cách luyện tay nghề thôi. Đã là độc giả, ai cũng vô thức nghĩ phần kế tiếp theo ý của mình mà phải không? Chỉ là tôi tích cực thực hiện việc đó hơn, cho ra hình ra dạng thôi. Không cần phải nghĩ đó là chuyện gì đặc biệt đâu.”

“Chẳng phải anh đã nghỉ dạy và bắt đầu con đường viết văn

chuyên nghiệp rồi sao? Vậy mà vẫn luyện tay nghề kiểu này à? Chấp nhận hi sinh cả thời gian viết bản thảo của chính mình?"

"Đừng châm chọc tôi. Tôi chưa ở giai đoạn được gọi là nhà văn chuyên nghiệp đâu. Còn phải mài giũa tay nghề hơn nữa. Với lại, tôi có thừa thời gian. Dù sao cũng không có việc làm."

Vẫn vậy, những lời nói của Nonoguchi Osamu không thuyết phục được tôi. Không biết có phải suy nghĩ đó hiện rõ trên mặt tôi không mà anh ta nói thế này.

"Có vẻ cậu suy đoán tôi là 'tác giả ma' của Hidaka, nhưng cậu đánh giá tôi cao quá rồi. Tôi không có tài năng đó đâu. Ngược lại, nghe cậu nói, tôi đã nghĩ phải chi đó là sự thật thì hay biết bao. Nếu đúng như cậu suy đoán, tôi đã hét to lên rồi. Rằng, 'Tất cả các tác phẩm đó là do tôi viết! Tác giả thực sự của chúng là Nonoguchi Osamu!' Nhưng tiếc là tôi không viết. Nếu là tác phẩm do tôi viết, tôi đã công bố bằng tên của mình rồi. Chẳng có lý do gì cần đến tên của Hidaka. Cậu không nghĩ vậy sao?"

"Tôi có nghĩ. Vì vậy mới thấy kì lạ."

"Chẳng có gì kì lạ cả. Vì suy đoán của cậu trật lất nên mới dẫn đến kết luận buồn cười như vậy. Cậu nghĩ phức tạp quá rồi."

"Tôi không cho là vậy."

"Tôi xin cậu đó, cứ nghĩ vậy đi. Thôi, tôi mong chuyện này chấm dứt ở đây. Và mau làm thủ tục khởi tố tôi đi. Động cơ thì sao cũng được. Cứ viết báo cáo theo ý cậu."

Nonoguchi Osamu nói với ngữ điệu có thể gọi là hờ hững.

Sau khi rời phòng bệnh, tôi ôn lại những gì đã nói với anh ta. Nghĩ sao cũng thấy những lời khai của anh ta có quá nhiều điểm bất hợp lý. Nhưng như anh ta nói, đúng là trong suy đoán của tôi cũng có khiếm khuyết.

Giả sử anh ta là "tác giả ma" của Hidaka, vậy tại sao anh ta phải làm chuyện đó?

Vì Hidaka Kunihiko đã trở thành nhà văn có sách bán chạy, nên sẽ bán được nhiều sách hơn thay vì để cái tên của một người mới toanh? Nhưng bản thân tác phẩm khiến Hidaka trở nên nổi tiếng vốn

do Nonoguchi Osamu viết ra. Vậy Nonoguchi Osamu ra mắt với tác phẩm đó có phải tốt không?

Hay tạm thời không để lộ tên vì đang làm song song nghề giáo viên? Không, như vậy cũng kì. Theo như tôi biết, không hề có chuyện vì làm nghề tay trái là nhà văn mà người giáo viên khó sống ở trường. Vả lại, đó là Nonoguchi Osamu, nếu phải chọn hẳn anh ta đã từ bỏ nghề giáo không chút đắn đo rồi.

Ngoài ra, cũng như chính anh ta nói, nếu là "tác giả ma" thì anh ta không có lý gì lại phủ nhận chuyện đó vào thời điểm này. Bởi việc là tác giả thực sự của vô số tác phẩm của Hidaka Kunihiko sẽ mang lại thanh danh cho anh ta.

Nếu vậy, có nghĩa Nonoguchi Osamu không phải là "tác giả ma" sao? Những quyển vở và đĩa mềm được phát hiện trong phòng anh ta không có ý nghĩa gì khác ngoài những điều anh ta nói sao?

Tôi khẳng định không thể như vậy.

Tôi có đôi chút hiểu biết sơ bộ về con người Nonoguchi Osamu. Theo đó, anh ta là người có lòng tự trọng cao và rất tự tin. Gần như không thể có chuyện anh ta luyện tay nghề bằng cách lấy tác phẩm của ai đó làm mẫu, cho dù để trở thành nhà văn.

Quay về trụ sở, tôi báo cáo với sếp về buổi nói chuyện với Nonoguchi Osamu. Từ đầu đến cuối, chỉ huy Sakoda lắng nghe báo cáo của tôi với vẻ mặt cau có.

"Tại sao Nonoguchi muốn che giấu động cơ nhỉ?"

Sau khi nghe xong báo cáo, sếp đã nói vậy.

"Tôi không rõ. Nhưng anh ta có thể thừa nhận mình giết người mà lại không thể nói về động cơ, vậy phải chăng có một bí mật động trời nào đó?"

"Quả nhiên phải coi là có liên quan đến tiểu thuyết của Hidaka?"

"Bản thân tôi nghĩ vậy."

"Tức Nonoguchi Osamu là tác giả thực sự? Nhưng đương sự lại phủ nhận..."

Rõ ràng chỉ huy rất khó chịu khi phải mất thời gian vào vụ này. Thật ra, không biết người ở giới truyền thông đánh hơi từ đâu mà có

người đã hỏi trụ sở điều tra về khả năng Nonoguchi Osamu là "tác giả ma" của Hidaka Kunihiko. Đương nhiên, tổ điều tra đang tránh khẳng định. Nhưng có lẽ sớm thì báo sáng mai đã đăng tải thông tin đó rồi. Nếu vậy sẽ phải khổ vì điện thoại thắc mắc gọi đến đây.

"Anh ta nói sau khi tranh cãi liền tức giận mà giết người, nhưng chúng ta không thể làm gì khi không biết ngay cả nội dung cuộc tranh cãi. Tôi đã nghĩ không cần anh ta nói động cơ thực sự là gì, chỉ cần anh ta phát huy tài năng văn chương mà chế đại một câu chuyện nào đó cũng được, nhưng ra tòa mà bị tuyên không hợp lý thì cũng gay go."

"Tôi nghĩ không phải do bị kích động sau khi tranh cãi mà giết người. Nonoguchi Osamu đã từng rời khỏi nhà Hidaka Kunihiko một lần và sau đó đi vòng ra vườn, đột nhập vào phòng làm việc từ cửa sổ. Tức vào thời điểm này, anh ta có ý giết người. Quả nhiên chúng ta nên xem xét trong quá trình trao đổi với Hidaka trước đó đã nảy sinh động cơ cụ thể?"

"Vậy vấn đề là hai người đã nói chuyện gì?"

"Trong ghi chép của Nonoguchi Osamu chỉ kể hai người nói chuyện tầm phào, nhưng tôi cho rằng họ có nói về hoạt động sáng tác trong tương lai."

Hidaka Kunihiko sẽ chuyển sang sinh sống ở Canada. Nếu Nonoguchi Osamu là "tác giả ma" thì chắc chắn sẽ xuất hiện nhiều vấn đề trong cách tiến hành công việc. Phải chăng trong lúc trao đổi về điều đó, Nonoguchi Osamu đã nảy sinh bất mãn?

"Vậy là họ nói về điều kiện tiếp tục viết thay?"

"Có lẽ vậy."

Tôi đã điều tra tài khoản ngân hàng của Nonoguchi Osamu. Nói thẳng ra thì, không thấy có dấu vết gì cho thấy tiền được chuyển định kì từ Hidaka Kunihiko. Nhưng có thể họ giao nhận bằng tiền mặt.

"Có vẻ nên điều tra thêm chút nữa về quá khứ của Hidaka và Nonoguchi nhỉ?"

Chỉ huy nói như đưa ra kết luận. Tôi cũng cùng suy nghĩ.

Hôm đấy, tôi quyết định đi gặp Hidaka Rie cùng với một cảnh sát đồng nghiệp. Cô ấy không còn ở nhà riêng nơi người chồng bị giết mà đã về lại nhà mẹ đẻ ở Mitaka. Kể từ ngày bắt Nonoguchi Osamu, đây là lần đầu tôi gặp lại cô ấy. Tuy sếp đã gọi điện nói về diễn biến cho đến lúc bắt Nonoguchi nhưng vẫn chưa cho cô ấy biết gì về việc "tác giả ma". Chắc chắn cô ấy đang gặp phiền toái với những cuộc điện thoại của giới truyền thông. Tôi nghĩ hẳn cô ấy có cả núi câu hỏi dành cho chúng tôi.

Sau khi giải thích đơn giản một lần nữa diễn biến từ đầu đến giờ, tôi nói về những bản thảo được phát hiện trong phòng của Nonoguchi Osamu. Xem chừng Hidaka Rie rất kinh ngạc.

Tôi thử hỏi cô ấy có manh mối nào về lý do Nonoguchi có bản thảo với nội dung rất giống với tác phẩm của Hidaka Kunihiko không.

"Tôi hoàn toàn không biết lý do." Đó là câu trả lời của cô ấy.

"Tôi chắc chắn chồng tôi không lấy ý tưởng tiểu thuyết từ ai hay dựa trên tác phẩm của người khác để viết cả. Vì anh ấy luôn khổ sở vắt óc để nghĩ ra ý tưởng cho truyện. Đừng nói gì để người khác viết thay... Không thể tin được."

Giọng điệu của Hidaka Rie tuy rất ôn hòa nhưng trong mắt đậm màu tức giận.

Nhưng tôi không thể dễ dàng tin lời nói của cô ấy. Cô ấy chỉ mới kết hôn với Hidaka Kunihiko được một tháng. Khó mà nói cô ấy biết cặn kẽ mọi điều về chồng mình.

Thế rồi không biết có phải vì đoán được suy nghĩ đó của tôi không mà Hidaka Rie tiếp tục nói.

"Nếu anh lấn cấn việc chúng tôi chỉ mới kết hôn được một thời gian ngắn thì thật sai lầm. Vì tôi từng là người phụ trách của chồng tôi mà."

Chuyện đó thì chúng tôi cũng đã xác nhận. Cô ấy từng làm việc ở một nhà xuất bản và đó cũng là cơ duyên để cô ấy gặp Hidaka Kunihiko.

"Khoảng thời gian đó, chúng tôi đã trao đổi rất nhiều về việc nên

viết tác phẩm thế nào. Xét cho cùng tôi chỉ phụ trách một tiểu thuyết dài kì, nhưng đó là tác phẩm được viết từ những trao đổi giữa hai người. Vì vậy, hoàn toàn không có chỗ để anh Nonoguchi can dự vào."

"Tác phẩm đó tên là gì?"

"Là tác phẩm tên *Dạ quang trùng*. Đã được xuất bản năm ngoái."

Vì tôi chưa đọc tác phẩm đó nên hỏi đồng nghiệp cùng đi có biết gì về nó không. Để điều tra vụ án lần này, nhiều cảnh sát đã lướt qua các tiểu thuyết của Hidaka Kunihiko bằng nhiều cách.

Câu trả lời của cậu ta thật rõ ràng, lại rất thâm ý. *Dạ quang trùng* là một trong những tác phẩm không có bản thảo cùng nội dung trong vở và đĩa mềm của Nonoguchi Osamu.

Những tác phẩm như vậy thật ra có rất nhiều. Một đặc trưng là đều là các tác phẩm trong ba năm đầu từ khi Hidaka Kunihiko ra mắt. Ngoài ra, khoảng một nửa tác phẩm sau đó cũng không có bản thảo tương ứng trong phòng của Nonoguchi. Từ những việc này, tôi cho rằng Hidaka Kunihiko vừa dùng "tác giả ma" Nonoguchi Osamu, vừa tự mình viết tác phẩm.

Vì vậy, nếu có tồn tại tiểu thuyết là "tác phẩm được viết từ những trao đổi giữa hai người" như Hidaka Rie nói cũng không có gì lạ.

Tôi thay đổi nội dung câu hỏi một chút, hỏi xem cô ấy có biết manh mối gì về động cơ Nonoguchi Osamu giết Hidaka Kunihiko.

"Tôi đã nghĩ mãi về điều đó. Nhưng thực sự không thể nghĩ ra điều gì. Tại sao anh Nonoguchi lại... Thật lòng mà nói, tôi vẫn chưa tin được việc người đó là thủ phạm. Vì họ rất thân với nhau. Tôi chưa từng thấy hai người họ cãi nhau hay tranh luận gì cả. Đến giờ tôi vẫn nghĩ hay là có gì nhầm lẫn."

Tôi không cảm thấy có gì giả tạo trong nét mặt của cô ấy.

Khi ra về, Hidaka Rie đã tặng tôi một quyển sách. Là quyển *Dạ quang trùng* có bìa như thể rắc bột vàng trên nền đất xám. Có lẽ ý cô ấy là "Anh hãy đọc và ngưng ngay việc nghi ngờ thực lực của chồng tôi đi".

Từ đêm đó, tôi bắt đầu đọc cuốn sách này. Nhắc mới nhớ, khi tôi hỏi Nonoguchi Osamu có tiểu thuyết trinh thám nào trong số tác phẩm của Hidaka Kunihiko không, thì anh ta đã nói tên cuốn này. Tôi không rõ anh ta có ý đồ gì không. Nếu nghĩ sâu xa thì có thể cho rằng anh ta cố tình giới thiệu tác phẩm mình không dính líu đến.

Dạ quang trùng là câu chuyện về một người đàn ông lớn tuổi và cô vợ trẻ. Người đàn ông là họa sĩ, người vợ là người mẫu cho ông ta. Người họa sĩ nghi ngờ vợ mình đang ngoại tình. Đến đây thì cảm giác như kiểu tiểu thuyết phổ biến có đầy ngoài kia. Nhưng người vợ thật ra là người có hai nhân cách và từ khi người chồng phát hiện ra điều này, câu chuyện đột ngột thay đổi. Một trong hai nhân cách của người vợ có một người tình trẻ và họ đang lên kế hoạch giết họa sĩ. Nhưng nhân cách còn lại thì hết mực chung thủy với họa sĩ và yêu ông ta từ tận đáy lòng. Họa sĩ đang cân nhắc việc dẫn vợ mình đi khám bệnh. Thế rồi một lần nọ, trên bàn có một mẩu giấy thế này, "Kẻ bị bác sĩ khoa thần kinh giết sẽ là 'cô ta' hay 'tôi'?"

Điều đó có nghĩa khi khỏi bệnh, chưa chắc phần nhân cách yêu ông ta sẽ còn lại. Đương nhiên, người viết mẩu giấy này là nhân cách ma quỷ.

Ông ta khổ sở, hằng đêm thường mơ thấy ác mộng mình bị giết. Người vợ có khuôn mặt thiên sứ cười với ông ta rồi mở cửa sổ phòng ngủ. Một người đàn ông tiến vào. Người đàn ông cầm dao uy hiếp ông ta nhưng ngay sau đó, người đàn ông hóa thành người vợ. Cơn ác mộng như vậy.

Kết cục là người họa sĩ thực sự bị đe dọa tính mạng, nhưng ông ta đã đâm chết vợ mình để phòng vệ chính đáng. Từ đó, trong lòng ông ta xuất hiện nỗi khổ tâm mới. Bởi vì ngay trước khi bị giết, nhân cách của người vợ dường như đã thay đổi. Ông ta đã giết thiên sứ hay ác ma? Câu trả lời vĩnh viễn là một bí ẩn.

Tôi chỉ tóm tắt cốt truyện, còn những người có năng lực đọc hiểu có lẽ sẽ hiểu ở mức độ khác cao hơn. Có lẽ cần phải thấy được nào vấn đề tính dục khi về già, nào tâm hồn xấu xí ẩn giấu trong một nghệ thuật gia chẳng hạn. Nhưng với người dở môn Quốc ngữ như

tôi thì không thể đọc được ẩn ý, cũng như không thể đánh giá năng lực diễn đạt của tác giả.

Thật xin lỗi Hidaka Rie nhưng thành thật mà nói, cảm tưởng của tôi là không mấy thú vị.

Bây giờ tôi thử so sánh tiểu sử của hai người.

Hidaka Kunihiko vào học trường cấp ba trực thuộc một trường đại học tư và cứ thế vào đại học khoa Văn học ngành Triết học. Sau khi tốt nghiệp, anh ta làm việc ở công ty quảng cáo và chuyển sang nhà xuất bản. Trong khoảng thời gian này, anh ta đoạt giải nhà văn mới với một truyện ngắn, từ đó bắt đầu làm nhà văn. Chuyện đó là khoảng mười năm trước. Khoảng ba năm sau đấy sách không bán chạy lắm, nhưng đến năm thứ tư, anh ta nhận giải thưởng văn học với tác phẩm *Đốm lửa không cháy*. Kể từ đó, anh ta bắt đầu bước đi trên con đường của một nhà văn nổi tiếng được nhiều người yêu thích.

Còn Nonoguchi Osamu, vào một trường cấp ba tư lập khác với trường của Hidaka, sau một năm thi rớt thì đậu khoa Văn một trường đại học quốc lập, chuyên ngành Văn học trong nước. Lấy chứng chỉ giáo viên và nhận nhiệm sở tại một trường cấp hai công lập sau khi tốt nghiệp. Cho đến khi nghỉ việc vào năm nay, anh ta đã đứng trên bục giảng của ba trường. Ngôi trường tôi và anh ta dạy chung là trường thứ hai của anh ta.

Nonoguchi Osamu ra mắt với tư cách nhà văn vào khoảng ba năm trước. Anh ta viết bản thảo chừng ba mươi trang cho một tạp chí dành cho thiếu nhi phát hành hai lần một năm. Tuy nhiên, anh ta chưa có cuốn sách nào phát hành dưới tên mình.

Hai người đã đi hai con đường khác nhau và theo Nonoguchi Osamu nói, họ gặp lại nhau vào khoảng bảy năm trước. Anh ta nói do nhìn thấy tên Hidaka trên tạp chí tiểu thuyết nên nhớ lại chuyện xưa và tìm gặp hỏi thăm.

Tôi cho rằng đó là sự thật. Như đã nói, khoảng một năm sau, Hidaka được giải thưởng văn học, nhưng tác phẩm đoạt giải *Đốm lửa không cháy* là quyển đầu tiên có nội dung giống với bản thảo của

Nonoguchi. Cũng không quá gượng ép khi cho rằng việc gặp lại Nonoguchi đã đem đến vận may cho Hidaka.

Tôi quyết định đến nhà xuất bản của quyển *Đốm lửa không cháy* để hỏi chuyện biên tập viên phụ trách lúc bấy giờ. Đó là một người đàn ông trung niên thấp người, tên Mimura. Hiện nay ông đã lên chức trưởng ban biên tập của tạp chí tiểu thuyết.

Có một điểm quan trọng trong câu hỏi của tôi. Từ những thành tích cho đến thời điểm đó, có thể dự đoán được anh Hidaka sẽ viết ra một tác phẩm như vậy không, hay đó là tác phẩm xuất sắc ngoài dự kiến.

Trước khi trả lời câu hỏi này, Mimura đã hỏi tôi như sau.

"Anh đang điều tra về giả thiết 'tác giả ma' người ta đồn đại gần đây sao?"

Tôi thấy tình hình hơi nghiêm trọng rồi. Có lẽ ở vị trí của họ sẽ nghĩ dù Hidaka Kunihiko đã chết rồi cũng không được tổn hại đến tên tuổi anh ta.

"Chưa có chứng cứ để có thể gọi là giả thiết. Tôi chỉ muốn xác nhận vậy thôi."

"Không có chứng cứ sao chuyện lại loạn lên như vậy?"

Sau khi nói một câu mỉa mai, Mimura trả lời câu hỏi của tôi.

"Nói ngay từ kết luận thì *Đốm lửa không cháy* đúng là bước ngoặt của anh Hidaka. Anh ấy đã lột xác bằng tác phẩm đó. Cũng có người nói là biến hóa."

"Tức so với các tác phẩm trước đó thì nó đặc biệt xuất sắc?"

"Ừm, đúng vậy nhưng với tôi thì không đến mức ngoài dự đoán. Anh ấy vốn là một tác giả tràn đầy năng lượng. Nhưng vì chưa được trau chuốt nên có nhiều chỗ độc giả không theo kịp. Cũng có thể nói là không truyền tải được ý đồ. Về điểm đó thì ở *Đốm lửa không cháy,* anh ấy lại làm rất tốt. Anh đã đọc chưa?"

"Tôi đọc rồi. Câu chuyện hay lắm."

"Đúng không? Đến giờ tôi vẫn cho rằng đó là tác phẩm số một của anh Hidaka."

Đốm lửa không cháy là câu chuyện về một người đàn ông vốn là

nhân viên công ty thông thường, bị quyến rũ bởi vẻ đẹp của màn bắn pháo hoa nơi anh ta đi công tác, từ đó trở thành thợ làm pháo hoa. Câu chuyện thú vị, miêu tả pháo hoa vô cùng đặc sắc.

"Đó là tác phẩm viết trong một lần, không đăng tải nhiều kì đúng không?"

"Đúng vậy."

"Trước khi anh Hidaka bắt đầu viết, hai người có trao đổi với nhau không?"

"Đương nhiên là có. Luôn luôn là vậy, với bất kì tác giả nào."

"Lúc đó, ông đã nói những chuyện gì với anh Hidaka?"

"Trước hết là về nội dung. Đề tài, diễn biến, rồi hình tượng nhân vật chính vân vân."

"Vậy là hai người cùng nhau suy nghĩ?"

"Không, cơ bản tất cả là cậu Hidaka nghĩ ra. Đương nhiên rồi. Vì cậu ấy là tác giả mà. Phía chúng tôi chỉ nghe câu chuyện của tác giả và đóng góp ý kiến thôi."

"Ví dụ, về việc cho nhân vật chính là người làm pháo hoa, đây cũng là ý tưởng của anh Hidaka à?"

"Đương nhiên."

"Nghe vậy ông cảm thấy thế nào?"

"Thế nào là sao?"

"Ông có thấy nó đúng chất anh Hidaka không?"

"Tôi không nghĩ vậy. Nhưng cũng không bất ngờ. Vì không ít tác giả viết về người làm pháo hoa."

"Có phần nào trong nội dung được thay đổi sau khi ông Mimura đây đưa ra lời khuyên không?"

"Không phải là những phần lớn. Chúng tôi sẽ đọc bản thảo hoàn chỉnh, nếu có gì thắc mắc thì chỉ ra. Nhưng sẽ sửa thế nào, tất cả tùy thuộc vào tác giả."

"Xin phép hỏi ông câu cuối cùng. Nếu ông đọc một tác phẩm mà anh Hidaka viết lại tác phẩm của người khác bằng ngôn từ của mình, bằng cách hành văn của mình, ông có nhận ra đó là tác phẩm của người khác không?

Ông Mimura suy nghĩ một lúc lâu rồi trả lời.

“Thật lòng mà nói thì không thể. Vì đặc điểm để biết có phải là tác phẩm của tác giả đó hay không chính là sự khác biệt về cách dùng từ và hành văn.”

Nhưng ông ta đã không quên nói thêm như sau.

“Nhưng anh cảnh sát này, *Đốm lửa không cháy* chắc chắn là tác phẩm của cậu Hidaka đấy. Tôi đã gặp cậu ấy vài lần trong thời gian sáng tác. Cậu ấy thường xuyên trăn trở về nó, có khi như muốn bỏ cuộc bất cứ lúc nào. Nếu lấy tiểu thuyết của người khác thì đâu cần khổ sở như vậy?”

Tôi không dám nói gì về điều này, chỉ cảm ơn và rút lui. Nhưng trong đầu, tôi phản biện.

Khi đau đớn, khổ sở, khó mà tỏ ra vui vẻ, nhưng diễn ngược lại thì không khó.

Giả thiết “tác giả ma” trong tôi không hề lay chuyển.

Người ta thường nói đằng sau hành vi phạm tội có bóng dáng người phụ nữ. Thế nhưng trong vụ án lần này, chúng tôi chưa hề điều tra đến mối quan hệ với phụ nữ của Nonoguchi Osamu. Vì cả đội điều tra đều cho rằng có lẽ không liên quan gì đến chuyện đó. Hoặc cũng có thể do bị ảnh hưởng bởi bầu không khí quanh Nonoguchi. Anh ta không xấu, nhưng dung mạo khiến người ta khó tưởng tượng ra phụ nữ sẽ tìm đến anh ta.

Thế nhưng, đó là một đánh giá sai lầm. Xem ra anh ta cũng có quan hệ đặc biệt với một phụ nữ. Phát hiện ra manh mối đó là nhóm điều tra đã khám xét lại nhà của Nonoguchi Osamu.

Có ba manh mối. Thứ nhất là chiếc tạp dề ca rô, thiết kế rõ ràng dành cho nữ giới, được giặt ủi, xếp trong ngăn kéo tủ của Nonoguchi.

Chúng tôi cho rằng có người phụ nữ thỉnh thoảng đến và dùng nó khi làm việc nhà cho anh ta.

Thứ hai là sợi dây chuyền vàng vẫn còn nguyên hộp và giấy gói. Sản phẩm của tiệm đá quý nổi tiếng thế giới. Có vẻ anh ta định làm quà tặng ai đó và rốt cuộc còn nguyên như vậy.

Và món đồ thứ ba là giấy đăng kí du lịch. Nó được gấp nhỏ, cất chung với hộp dây chuyền trong hộp đựng đồ lặt vặt. Giấy tờ là của một đại lý du lịch nào đó, theo nội dung thì Nonoguchi Osamu đã định đăng kí đi du lịch Okinawa. Ngày đăng kí là mùng 10 tháng Năm của bảy năm về trước. Ngày dự định xuất phát là 30 tháng Bảy, tức có vẻ định đi vào kì nghỉ hè.

Vấn đề là ở cột họ tên người tham gia. Bên cạnh tên Nonoguchi Osamu còn có Nonoguchi Hatsuko, 29 tuổi.

Chúng tôi đã điều tra về người phụ nữ này. Từ kết luận mà nói, không tồn tại người phụ nữ có tên như vậy. Chính xác thì, bà con, họ hàng thân thuộc của Nonoguchi đều không ai có tên này. Hợp lý nhất là anh ta định giả làm vợ chồng để dẫn người phụ nữ nào đó đi.

Từ ba manh mối trên, có thể suy đoán chí ít bảy năm trước, Nonoguchi có một đối tượng có thể gọi là người yêu, dù không rõ tình trạng hiện nay của hai người nhưng có vẻ bây giờ anh ta vẫn có tình cảm với người phụ nữ đó. Nếu không, hẳn anh ta đã không cất giữ kĩ lưỡng những món đồ kỉ niệm ấy.

Tôi đã xin sếp điều tra về người phụ nữ này. Tôi không biết cô ấy có liên hệ gì với vụ án lần này không, nhưng bảy năm trước là một năm trước khi Hidaka Kunihiko công bố *Đốm lửa không cháy*. Tôi có cảm giác nếu gặp được người phụ nữ này, có lẽ sẽ biết được chuyện gì đã xảy ra với Nonoguchi Osamu vào khoảng thời gian đấy.

Trước tiên, tôi quyết định hỏi chính đương sự, Nonoguchi. Trong phòng bệnh, anh ta ngồi dựa trên giường, tôi nói với anh ta về việc phát hiện ra chiếc tạp dề, sợi dây chuyền và tờ giấy đăng kí du lịch.

“Tôi muốn thầy cho biết chiếc tạp dề đó là của ai và thầy định tặng sợi dây chuyền cho ai, định đi du lịch Okinawa với ai?”

Trước những vấn đề này, Nonoguchi Osamu lại tỏ thái độ cự tuyệt khác với lâu nay. Nói cách khác, rõ ràng anh ta đã bối rối.

“Chuyện đó thì có liên quan gì đến vụ án lần này? Đúng, tôi là tội phạm giết người và phải trả giá cho tội lỗi đó, nhưng liệu tôi có phải công khai đến cả đời tư không liên quan gì đến vụ án?”

“Tôi không nói thầy hãy công khai. Chỉ cần nói cho tôi biết là

được. Nếu kết quả điều tra làm rõ không liên quan đến vụ án, nhất định tôi sẽ không nhắc lại câu hỏi như vậy lần nữa và đương nhiên cũng không phát biểu với giới truyền thông. Ngoài ra, tôi cũng đảm bảo sẽ không gây phiền hà đến người phụ nữ đó."

"Không liên quan đến vụ án. Tôi đã nói rồi nên không sai đâu."

"Nếu vậy, tôi nghĩ thầy nên thẳng thắn nói ra thì tốt hơn. Nếu thầy có thái độ như vậy, buộc lòng chúng tôi phải nghi ngờ. Mà nghi ngờ thì chúng tôi phải điều tra cho ra lẽ. Nếu điều tra kĩ càng, chúng tôi sẽ hiểu được khá cụ thể về câu chuyện. Nhưng điều tra viên hoạt động thì tỉ lệ giới truyền thông đánh hơi được cũng tăng lên. Tôi nghĩ thầy không thích việc này cho lắm."

Nhưng Nonoguchi Osamu vẫn quyết không nói tên người phụ nữ. Thay vào đó, anh ta phàn nàn cách điều tra.

"Tóm lại, tôi mong các anh đừng lục lọi phòng tôi nữa. Trong đó còn có sách vở quan trọng người ta nhờ tôi giữ hộ đấy."

Do bị hạn chế thời gian gặp mặt theo lời dặn của bác sĩ, đến đây tôi đành phải rời phòng bệnh.

Nhưng cũng có thu hoạch. Vì tôi đã xác định chắc chắn việc điều tra người phụ nữ bí ẩn là ai sẽ có ý nghĩa trong việc làm rõ chân tướng vụ án.

Vậy điều tra bằng cách nào? Tôi quyết định hỏi thăm hàng xóm của Nonoguchi Osamu, xem có thấy phụ nữ nào ra vào nhà, hay có nghe tiếng phụ nữ trong nhà anh ta không. Kì lạ là, nói đến quan hệ nam nữ thì họ cung cấp thông tin khá tích cực, trong khi lúc hỏi về những nội dung khác thì lại rất kín miệng.

Nhưng cuộc điều tra này không có thành quả gì. Thậm chí người hàng xóm bên trái nhà Nonoguchi, chỉ làm nội trợ nên thường xuyên ở nhà, cũng trả lời chưa từng thấy khách nữ đến chỗ ở của anh ta.

"Không phải gần đây cũng được. Mấy năm trước có không?"

Biết người hàng xóm này đã sống ở chung cư từ mười năm trước nên tôi đặt câu hỏi như vậy. Vì Nonoguchi cũng dọn đến cùng khoảng thời gian này nên chắc bà ấy đã nhìn thấy người yêu của anh ta.

“Nếu là hồi xưa thì cũng có thể có nhưng tôi không nhớ lắm.”

Người hàng xóm nói vậy. Có lẽ đó là câu trả lời hợp lý nhất.

Tôi thử soát lại phạm vi giao tiếp của Nonoguchi Osamu. Tôi đã đến trường cấp hai anh ta mới nghỉ dạy hồi tháng Ba này, nhưng rất ít người biết về chuyện riêng tư của anh ta. Trước đây, vốn dĩ anh ta đã không phải người biết giao tiếp, và kể từ sau khi bị bệnh, anh ta hoàn toàn không gặp người quen ngoài trường học.

Không còn cách nào khác, tôi quyết định tìm đến trường cấp hai Nonoguchi Osamu từng dạy trước đó. Vì bảy năm trước, khi anh ta định đi du lịch với người yêu, là lúc anh ta dạy học ở đây. Nhưng thật lòng mà nói, tôi không lấy làm thoải mái lắm. Nói gì thì nói, đấy cũng là nơi tôi từng đứng lớp với tư cách thầy giáo.

Tôi canh giờ tan học mới đến trường. Hai trong ba dãy phòng học cũ kĩ trong kí ức của tôi đã thay đổi diện mạo mới. Chỉ có từng đấy thay đổi. Ngoài sân, đội bóng đá đang tập luyện nhưng quang cảnh chẳng khác gì mười năm trước.

Không đủ dũng cảm bước vào cổng trường, tôi đứng như phỗng nhìn học trò tan trường thì thấy một gương mặt quen quen đi ngang qua. Đó là cô giáo dạy tiếng Anh tên Tone, đàn chị vào trước tôi bảy, tám năm. Tôi đuổi theo gọi cô ấy. Có vẻ cô ấy còn nhớ tôi nên vừa ngạc nhiên vừa tươi cười chào tôi.

Tôi chào cô ấy và hỏi thăm xã giao tình hình cô Tone. Sau đó, tôi nói muốn hỏi về thầy Nonoguchi. Cô Tone dường như nghĩ ngay đến vụ án giết nhà văn ăn khách gần đây, cô đồng ý với vẻ mặt đăm chiêu.

Chúng tôi vào một quán nước gần đó. Lúc xưa không có quán này.

“Chúng tôi cũng rất bất ngờ về vụ án đó. Không thể ngờ thầy Nonoguchi lại là hung thủ.”

Sau đó, cô ấy nói thêm với giọng điệu phấn khích.

“Đã vậy thầy Kaga lại là người phụ trách vụ án. Sao mà tình cờ quá nhỉ?”

Khi tôi nói chính vì sự tình cờ đó mà tôi là người khổ sở nhất thì cô ấy gật gù với vẻ mặt “hẳn là vậy rồi”.

Tôi nhanh chóng vào vấn đề chính. Câu hỏi thứ nhất là cô ấy có biết việc Nonoguchi Osamu có người phụ nữ đặc biệt không. “Câu hỏi khó đấy.” Là lời đầu tiên cô Tone thốt ra.

“Nếu dựa theo trực giác của phụ nữ thì tôi nghĩ là không.”

“Vậy sao?”

“Có điều trực giác của phụ nữ ấy, lúc trúng thì rất ấn tượng nhưng thật ra cũng hay trật lắm. Vì vậy có lẽ tôi nên cung cấp dữ liệu khách quan nhỉ. Thầy có biết thầy Nonoguchi từng nhiều lần đi làm quen qua mai mối không?”

“Không, tôi không biết.”

“Thầy ấy hay đi lắm. Thầy hiệu trưởng lúc đó cũng từng đề cập. Cho nên tôi nghĩ thầy ấy không có người yêu đâu.”

“Chuyện đó cách đây mấy năm?”

“Khoảng trước khi thầy Nonoguchi rời trường này nên đâu chừng năm, sáu năm.”

“Còn trước đó nữa thì sao? Cũng đi gặp mặt làm quen thường xuyên?”

“Thế nào ấy nhỉ? Tôi không nhớ chính xác. Hay thử hỏi thầy cô khác xem? Nhiều thầy cô lúc ấy vẫn còn dạy ở đây đấy.”

“Nhờ cô giúp cho, cảm ơn cô.”

Cô Tone lấy sổ tay điện tử ra, gõ gõ gì đó.

Tôi chuyển sang câu hỏi thứ hai. Đó là cô ấy có biết gì về quan hệ giữa Nonoguchi Osamu và Hidaka Kunihiko không?

“À, tôi nhớ rồi, lúc đó cậu đã nghỉ dạy ở trường nhỉ?”

“Lúc đó tức là...?”

“Lúc Hidaka Kunihiko đoạt giải nhà văn mới gì đó.”

“Chà, có chuyện gì sao? Dù gì tôi cũng không quan tâm lắm kể cả đó là giải thưởng văn học lớn.”

“Thường thì tôi cũng đâu biết có giải người mới gì. Nhưng lúc đó thì khác. Thầy Nonoguchi đã đem tờ tạp chí công bố giải thưởng đến trường cho mọi người xem. Thầy ấy nói đây là bạn học cũ của tôi. Phấn khích lắm.”

Chuyện này không có trong kí ức của tôi. Có lẽ đúng là chuyện

xảy ra sau khi tôi nghỉ dạy.

“Lúc đó, thầy Nonoguchi đã có liên lạc với Hidaka Kunihiko rồi à?”

“Tôi không nhớ lắm nhưng có lẽ thời điểm đó thì chưa. Tôi nhớ đâu sau đó một khoảng thời gian, thầy ấy có nói đã gặp lại anh ta.”

“Sau đó một khoảng thời gian là hai, ba năm sau?”

“Chắc là khoảng đó.”

Chính Nonoguchi nói bảy năm trước anh ta đã đến thăm Hidaka Kunihiko và từ đó nối lại liên lạc nên cũng hợp lý.

“Thầy Nonoguchi đã nói thế nào về Hidaka Kunihiko?”

“Nói thế nào là sao?”

“Gì cũng được. Về tính tình hay tác phẩm, gì cũng được.”

“Tôi không nhớ có nói gì về người đó nhưng về tác phẩm thì có vẻ chê bai khá nhiều.”

“Vậy là không đánh giá cao sao? Anh ấy nói thế nào?”

“Tôi quên mất chi tiết rồi nhưng nói chung nội dung lần nào cũng giống nhau. Nào là đang ngộ nhận cái gọi là văn học, nào là không khắc họa được con người, nào có vẻ tục. Đại khái vậy.”

Tôi nghĩ nó khác xa với những lời nói của Nonoguchi Osamu. Vì anh ta nói đã lấy những tác phẩm đó làm mẫu và chép lại.

“Tuy chê bai nhưng anh ấy vẫn đọc sách của Hidaka Kunihiko nhỉ? Đã vậy còn đi gặp.”

“Đúng đấy. Nhưng đó có thể là biểu hiện tâm lý vặn vẹo.”

“Ý cô là sao?”

“Vì thầy Nonoguchi cũng có nguyện vọng trở thành nhà văn, nên biết đâu thấy nóng vội khi bị bạn thiếu thời vượt mặt? Nhưng lại không thể không quan tâm, rồi lỡ đọc mất tiêu. Mà đọc thì dần dần cho rằng tác phẩm mình viết hay hơn.”

Có thể lắm.

“Thầy Nonoguchi lúc Hidaka Kunihiko đoạt giải văn học với tác phẩm *Đốm lửa không cháy* thế nào?”

“Lẽ ra phải điên lên vì ghen tị nhưng hình như không có chuyện đó. Ngược lại còn kể cho mọi người với vẻ hãnh diện lắm.”

Bản thân chuyện đấy có thể lý giải như thế nào cũng được.

Tuy không tìm được thông tin gì về người phụ nữ của Nonoguchi Osamu nhưng cũng tham khảo được ít nhiều. Tôi nói lời cảm ơn cô Tone.

Sau khi xác nhận việc công đã xong, cô Tone hỏi cảm tưởng của tôi về công việc hiện nay, về tâm trạng lúc chuyển nghề này nọ. Tôi trả lời qua loa. Đó là một đề tài tôi rất ngại đề cập. Hình như cô ấy cũng nhận ra nên không hỏi dai dẳng. Nhưng cuối cùng, cô ấy nói thế này.

“Đến bây giờ tình trạng bắt nạt vẫn không chấm dứt được.”

“Hẳn rồi.” Tôi trả lời. Với những vụ việc liên quan đến bắt nạt, tôi cũng trở nên nhạy cảm. Vì tôi vẫn còn nhớ thất bại của bản thân trong quá khứ.

Rời quán nước, tôi chào tạm biệt cô Tone.

Chúng tôi tìm thấy một tấm hình, ngay sau ngày gặp cô Tone. Người phát hiện là cảnh sát Makimura. Hôm đó, chúng tôi quyết định khám xét phòng Nonoguchi Osamu lần nữa.

Mục đích của chúng tôi không gì khác là tìm cho ra người phụ nữ có quan hệ đặc biệt với Nonoguchi. Tạp dề, sợi dây chuyền, giấy đăng kí du lịch. Đây là các manh mối hiện tại nhưng chúng tôi cho rằng hẳn còn cái gì đó mang tính quyết định hơn.

Chúng tôi rất kì vọng có tấm hình người phụ nữ. Nếu đã cất giữ cẩn thận những kỉ vật thì không lý gì anh ta lại không giữ hình bên mình. Vậy mà thực tế cho đến thời điểm này chúng tôi vẫn chưa tìm ra. Ngay cả trong quyển album dày cộm cũng không có nhân vật nào có vẻ khả nghi. Có thể nói thật kì lạ.

“Tại sao Nonoguchi lại không cất giữ tấm hình nào của người phụ nữ đó?”

Tôi dừng tay, hỏi ý kiến của cảnh sát Makimura.

“Hay là không có hình? Nếu đi du lịch thì có thể chụp lúc đó nhưng nếu không thì thật ra khó có hình của người ta đấy.”

“Vậy sao? Một người đàn ông cất giữ cẩn thận cả giấy đăng kí du lịch mà không có nổi một tấm hình của người ta sao?”

Có tạp dề tức người phụ nữ thường xuyên đến căn nhà này. Chắc chắn có thể chụp hình vào lúc đó. Nonoguchi Osamu có cả máy chụp hình tự động lấy nét nữa.

“Có hình mà chúng ta không tìm ra tức là anh ta giấu ở đâu đó?”

“Đúng vậy. Nhưng tại sao lại giấu nhỉ? Trước khi bị bắt, Nonoguchi chắc chắn không đoán được cảnh sát sẽ khám xét căn phòng này.”

“Tôi không biết.”

Tôi nhìn quanh căn phòng. Và thình lình lóe lên một ý tưởng. Tôi nhớ lại câu nói của Nonoguchi hôm trước. “Tóm lại, mong các anh đừng lục lọi phòng tôi nữa. Trong đó còn có sách vở quan trọng người ta nhờ tôi giữ hộ đấy.”

Tôi đứng trước đống sách trong góc tường và kiểm tra lần lượt từ đầu. Có thể suy đoán rằng Nonoguchi nói như vậy vì có một cuốn sách anh ta không muốn ai đụng đến.

Tôi và cảnh sát Makimura chia nhau kiểm tra từng quyển sách một cách cẩn thận, xem có những gì đại loại như ảnh, thư từ, giấy nhớ kẹp bên trong không.

Chúng tôi mất hơn hai tiếng đồng hồ để tác nghiệp. Đúng là nhà văn có khác, số đầu sách không tầm thường. Đống sách chất xung quanh chúng tôi như tháp nghiêng Pisa.

Tôi nghĩ có lẽ hướng suy nghĩ của mình đã sai. Dù Nonoguchi Osamu có giấu hình hay gì đó, nhưng đến cả anh ta cũng khó lấy ra thì thật vô nghĩa. Chắc chắn phải giấu sao cho lúc nào cũng lấy ra được, và cũng có thể cất giấu nhanh chóng.

Khi tôi nói vậy, cảnh sát Makimura ngồi xuống trước bàn đặt máy đánh chữ. Rồi cậu ta thử bắt chước dáng điệu Nonoguchi Osamu đang làm việc.

“Nếu trong lúc nghỉ ngơi giữa công việc nhớ đến cô ấy mà có khung hình ở ngay góc này thì tuyệt nhỉ.”

Chỗ cảnh sát Makimura nói ngay cạnh máy đánh chữ. Đương nhiên ở đó không có khung hình hay thứ gì đại loại như vậy cả.

“Chỗ không thể thấy được, nhưng lúc nào cũng có thể lấy.”

Cảnh sát Makimura tìm những thứ phù hợp với yêu cầu đó của tôi. Cuối cùng, ánh mắt cậu ta dừng lại ở cuốn từ điển dày cộp *Kojien.* Về sau, cậu ta nói lý do dừng lại ở cuốn từ điển thế này.

"Giữa các trang có lòi ra mấy góc thẻ đánh dấu sách. Tôi nghĩ, a mình biết rồi. Khi tra từ điển, có khi ta muốn xem chỗ này chỗ kia cùng một lúc mà. Và tôi nhớ ra đứa bạn thân thời cấp ba từng lấy hình nghệ sĩ làm thẻ đánh dấu sách khi đọc."

Trực giác của anh ta trúng phóc. Trong cuốn từ điển đó có năm thẻ đánh dấu sách, trong đó có một tấm hình của một cô gái trẻ. Cảnh phía sau hình như là trạm dừng nghỉ nào đó. Cô ấy đang đứng, mặc áo sơ mi ca rô, váy trắng.

Chúng tôi nhanh chóng bắt tay điều tra người phụ nữ này là ai. Không đến nỗi quá mất thời gian. Vì Hidaka Rie biết người này.

Tên người phụ nữ trong ảnh là Hidaka Hatsumi. Tức vợ cũ của Hidaka Kunihiko.

"Họ cũ của chị Hatsumi là Shinoda. Nghe nói chị ấy kết hôn với chồng tôi mười hai năm trước. Và chị ấy mất vì tai nạn giao thông cách đây năm năm. Tôi chưa từng gặp mặt, vì khi tôi phụ trách chồng tôi thì chị ấy đã mất. Nhưng tôi biết mặt chị ấy nhờ xem ảnh trong cuốn album ở nhà. Vâng, chắc chắn người phụ nữ trong ảnh là chị Hatsumi."

Hidaka Rie nay đã trở thành góa phụ nói vậy khi xem bức hình chúng tôi cầm đến.

"Có thể cho chúng tôi xem album đó không?"

Khi tôi nói vậy, Hidaka Rie lắc đầu vẻ ái ngại.

"Bây giờ không có ở đây. Sau khi kết hôn với tôi, chồng tôi đã gửi hầu hết những kỉ vật gồm cả album đó về nhà Shinoda. Cũng có thể còn sót trong số hành lý gửi đi Canada nhưng tôi không chắc. Số hành lý đó cũng sắp được gửi trả lại rồi nên tôi sẽ tìm thử xem sao."

Có thể hiểu đó là hành động giữ ý của Hidaka Kunihiko đối với người vợ mới chăng? Khi hỏi về việc đó, vẻ mặt của Hidaka Rie không lấy gì làm thoải mái cho lắm.

"Có thể anh ấy giữ ý nhưng tôi không hề phiền việc anh ấy giữ

lại kỉ vật của chị Hatsumi. Vì tôi cho rằng chuyện đó là đương nhiên. Có điều, tôi gần như chưa từng nghe chồng tôi kể về chị Hatsumi. Có thể do khó mở miệng. Vậy nên tôi cũng không đề cập đến. Không phải vì ghen tuông gì đâu. Chỉ là thấy không cần thiết thôi."

Tôi có cảm giác cô ấy đang ra sức kìm nén cảm xúc khi nói chuyện. Tuy không có ý định hiểu những lời đó theo nghĩa đen, nhưng tôi thấy có vẻ phân nửa là cô ấy thật lòng.

Mà dường như cô ấy rất thắc mắc tại sao chúng tôi lại có tấm hình của người vợ trước của chồng mình. Cô ấy hỏi phải chăng có liên quan đến vụ án.

"Chúng tôi vẫn chưa rõ có liên hệ gì không, nhưng tấm hình này xuất hiện ở một nơi ngoài ý muốn nên cứ hỏi cho chắc."

Trước câu trả lời mơ hồ của tôi, đương nhiên cô ấy không thỏa mãn.

"Ở đâu ạ? Cái nơi ngoài ý muốn đấy?"

Tôi không thể trả lời là ở phòng của Nonoguchi Osamu.

"Tôi vẫn chưa thể nói gì được, rất xin lỗi chị."

Nhưng dường như cô ấy đã dùng trực giác riêng của phụ nữ để suy đoán. Và mặt cô ấy như muốn nói không lẽ nào. Sau đó cô ấy nói.

"Tôi nhớ đêm canh di thể chồng tôi, anh Nonoguchi đã hỏi một việc lạ lùng."

"Là việc gì?"

"Anh ấy hỏi băng video ở đâu."

"Băng video?"

"Lúc đầu, tôi cứ tưởng anh ấy hỏi mớ phim chồng tôi sưu tầm. Nhưng hình như không phải, anh ấy muốn hỏi cuốn băng chồng tôi đã quay khi đi lấy tư liệu."

"Chồng chị từng sử dụng máy quay phim để thu thập tư liệu à?"

"Vâng, đặc biệt khi lấy tư liệu về những thứ chuyển động thì anh ấy nhất định sẽ đem theo máy quay."

"Và Nonoguchi hỏi mấy cuốn băng đó ở đâu?"

"Đúng vậy."

"Vậy chị trả lời thế nào?"

“Tôi nói là nhớ đã gửi đi Canada trước rồi. Vì những gì liên quan đến công việc đều do chồng tôi sắp xếp nên tôi cũng không rõ.”

“Nonoguchi đã nói sao?”

“Anh ấy nói khi nào hành lý đến thì cho anh ấy biết. Vì trong đó có cuốn băng dùng trong công việc nhờ anh Hidaka giữ.”

“Anh ta không nói cuốn băng đó quay gì?”

“Vâng.” Sau khi trả lời, Hidaka Rie vừa nhìn về phía tôi vừa thăm dò.

“Có thể là băng quay ai đó chăng?”

Có lẽ cô ấy muốn nói “ai đó” là Hidaka Hatsumi. Nhưng tôi không bình luận gì về việc đó, chỉ nói nếu cuốn băng được gửi trả từ Canada, mong cô ấy bảo tôi biết.

“Ngoài ra, có chuyện gì Nonoguchi nói khiến chị bận tâm không?”

Tôi chỉ hỏi vậy chứ không kì vọng gì.

Thế rồi Hidaka Rie hơi chần chừ nói thật ra còn một chuyện.

“Đây là chuyện cách đây một thời gian, anh Nonoguchi có nói về chị Hatsumi.”

Tôi hơi ngạc nhiên.

“Anh ta nói về chuyện gì?”

“Về tai nạn khiến chị Hatsumi mất.”

“Anh ta nói thế nào?”

Sau khi tỏ thái độ phân vân, Hidaka Rie dường như đã quyết định, nói.

“Anh Nonoguchi bảo không nghĩ đó là vụ tai nạn thông thường.”

Một lời khai đáng quan tâm. Tôi đề nghị cô ấy nói kĩ hơn.

“Không có gì kĩ hơn cả, anh ấy chỉ nói vậy. Lúc ấy tình cờ chồng tôi không có mặt, chỉ có tôi và anh ấy. Tôi không nhớ sao lại đề cập đến chuyện đấy nhưng riêng câu nói đó thì tôi không thể quên.”

Đó đúng là một câu nói gây ấn tượng mạnh mẽ.

“Không phải tai nạn thông thường thì là gì? Anh ta không nói chuyện đó à?”

“Vâng. Tôi cũng có hỏi ý anh là sao. Thế rồi anh Nonoguchi có vẻ hối hận, bảo tôi quên chuyện anh ấy vừa nói đi và cũng đừng nói với

anh Hidaka.”

“Vậy sau đó chị làm gì? Chị có kể cho chồng nghe không?”

“Không, tôi không kể. Như lúc nãy đã nói, tôi tránh đề cập đến chuyện chị Hatsumi, với lại cũng không phải nội dung có thể nói khơi khơi được.”

Quyết định của Hidaka Rie cũng dễ hiểu.

Để chắc chắn, chúng tôi còn cho cả những người biết rõ Hidaka Hatsumi xem tấm hình của cô ấy, như biên tập viên thường đến nhà Hidaka hay hàng xóm. Tất cả đều công nhận người trong hình là Hatsumi.

Vậy tại sao Nonoguchi Osamu lại có tấm hình của Hidaka Hatsumi?

Nhưng về việc này, có lẽ không cần suy đoán. Người phụ nữ để lại tạp dề trong phòng Nonoguchi, và lẽ ra đã được anh ta tặng sợi dây chuyền, người phụ nữ định đi du lịch Okinawa với anh ta, có vẻ chính là Hidaka Hatsumi. Thời điểm đó, rõ ràng cô ấy là vợ của Hidaka Kunihiko, có nghĩa hai người họ ngoại tình. Nonoguchi Osamu gặp lại Hidaka Kunihiko vào bảy năm trước, Hidaka Hatsumi mất vào năm năm trước, nên có lẽ hai người có đủ thời gian để bồi dưỡng mối quan hệ. Ngoài ra, cái tên trong giấy đăng kí du lịch được phát hiện trong phòng Nonoguchi là Nonoguchi Hatsuko. Có thể cho rằng đó là tên giả của Hatsumi.

Tuy là ý kiến cá nhân, nhưng quả thật không thể cho rằng những việc này không liên quan đến vụ án lần này. Có lẽ chúng liên quan mật thiết đến động cơ phạm tội mà cho đến giờ này, Nonoguchi vẫn nhất mực không khai.

Tôi suy đoán trước hết, nhất định Nonoguchi Osamu là tác giả ma của Hidaka Kunihiko. Nhiều chứng cứ đã nói lên điều đó. Nhưng tôi không thể trả lời nghi vấn tại sao anh ta lại chấp nhận cảnh ngộ đó. Trong giới hạn điều tra đến nay, dường như không có chi tiết nào cho thấy Hidaka trả cho Nonoguchi thứ gì. Ngoài ra, tuy chỉ là cảm nhận trong lúc nói chuyện với các biên tập viên gần đây, nhưng có vẻ nhà văn sẽ không bán tác phẩm của mình để lấy tiền. Nếu là tác

phẩm có vẻ sẽ được đánh giá cao lại càng không.

Hay Nonoguchi mắc nợ lớn với Hidaka? Nếu vậy, đó là gì?

Đến đây, phải nghĩ đến Hidaka Hatsumi. Đương nhiên, không phải vì vậy mà kết luận vội vã rằng Hidaka Kunihiko phát giác mối quan hệ của hai người nên im lặng công nhận, thay vào đó buộc Nonoguchi phải viết thay cho mình. Nếu vậy thì không giải thích được việc Nonoguchi tiếp tục cung cấp tác phẩm cho Hidaka ngay cả sau khi Hatsumi chết.

Nhưng dù sao vẫn phải điều tra xem giữa Nonoguchi Osamu và hai người họ đã xảy ra chuyện gì. Tiếc là cả hai đều đã chết nên không thể hỏi trực tiếp.

Suy nghĩ đến đó, tôi nhớ lại những gì Hidaka Rie nói. Rằng Nonoguchi nói cái chết của cô Hatsumi không đơn thuần là tai nạn. Tại sao anh ta nói như vậy? Không phải tai nạn thì là gì?

Tôi quyết định điều tra về vụ tai nạn đó. Theo dữ liệu tìm được, Hidaka Hatsumi qua đời vào tháng Ba năm năm trước. Khoảng 11 giờ tối, trên đường đi đến cửa hàng tiện lợi để mua đồ thì cô ấy bị xe tải cán. Hiện trường ở góc cua, khó quan sát, hôm đó trời còn mưa. Ngoài ra, địa điểm cô ấy định băng qua đường không có vạch sơn trắng cho người đi bộ.

Kết luận cuối cùng là do tài xế xe tải không chú ý phía trước. Có thể nói là đương nhiên trong trường hợp tai nạn giữa ô tô và người đi bộ. Nhưng theo bản báo cáo, người tài xế có vẻ không chấp nhận tội lỗi của mình. Tài xế khăng khăng cho rằng do Hidaka Hatsumi thình lình phóng ra đường. Nếu đây là sự thật thì thật bất lợi cho tài xế vì không có người chứng kiến. Nhưng không có chứng cứ đáng tin cho lời khai đó. Bất cứ ai làm cảnh sát thụ lý tai nạn giao thông cũng biết, hầu hết các tài xế lỡ cán chết người đều ra sức cho rằng người đi bộ bất cẩn.

Nhưng tôi đã thử nghĩ đến giả thiết người tài xế này nói đúng. Giả sử đây không phải là tai nạn đơn thuần như Nonoguchi Osamu đã nói, chỉ còn lại hai khả năng. Tự sát hoặc bị giết.

Nếu bị giết có nghĩa là bị ai đó xô ra. Nếu vậy đương nhiên, hiện

trường khi đó phải có thủ phạm. Hành động xô nạn nhân ra đường xảy ra ngay trước khi xe tải trờ đến, nên tài xế không thấy bóng dáng thủ phạm thì quả thật kì lạ.

Vậy chỉ còn lại khả năng tự sát. Tức Nonoguchi Osamu cho rằng Hidaka Hatsumi tự sát chứ không phải chết vì tai nạn.

Tại sao anh ta nghĩ như vậy? Có vật chứng sao? Ví dụ anh ta nhận được di thư?

Phải chăng Nonoguchi Osamu có manh mối gì về động cơ tự sát của Hidaka Hatsumi? Và liệu động cơ đó có liên quan gì đến việc ngoại tình với anh ta?

Tôi cho rằng có lẽ việc ngoại tình đã bị người chồng phát giác. Do bị chồng từ bỏ vì chuyện đó nên cô ấy bi quan, lựa chọn cái chết. Nếu là vậy thì chuyện tình cảm với Nonoguchi chỉ là nông nổi nhất thời.

Dù gì đi nữa, cần phải tìm hiểu về người phụ nữ tên Hidaka Hatsumi. Tôi quyết định xin phép sếp, cùng cảnh sát Makimura đến nhà mẹ đẻ của cô ấy.

Nhà Shinoda ở quận Kanazawa, thành phố Yokohama. Đó là một căn nhà kiểu Nhật sang trọng nằm trên đồi cao, vườn tược được chăm sóc tỉ mẩn.

Cha mẹ cô ấy đều mạnh khỏe. Hôm đó, người cha có việc nên vắng nhà, người mẹ, Shinoda Yumie tiếp chúng tôi. Đó là một phụ nữ sang trọng, vóc dáng nhỏ bé.

Dường như bà ấy không lấy làm bất ngờ trước sự thăm viếng của chúng tôi. Kể từ khi biết vụ án Hidaka Kunihiko bị giết, bà đã đoán chắc chắn cảnh sát sẽ tìm đến. Ngược lại, có vẻ như việc lâu nay cảnh sát không đến mới nằm ngoài dự đoán.

“Vì làm công việc như thế nên cậu ấy cũng ít nhiều có phần khó tính. Hatsumi có thổ lộ với tôi, đặc biệt khi công việc bị chững lại thì cậu ấy khá nhạy cảm. Nhưng bình thường là người chồng tốt, biết quan tâm đến người khác.”

Đây là ấn tượng của mẹ vợ đối với Hidaka Kunihiko. Tôi không thể phân biệt bà ấy nói thật lòng, hay đang nói lảng đi che giấu suy

nghĩ thật. Lúc nào cũng vậy, rất khó để nhìn ra tâm ý thực sự của những người lớn tuổi, đặc biệt là phụ nữ.

Theo lời bà ấy, Shinoda Hatsumi và Hidaka Kunihiko gặp nhau vào khoảng thời gian hai người cùng làm ở một công ty quảng cáo nhỏ. Chúng tôi cũng đã xác nhận anh Hidaka từng làm việc ở công ty đó hai năm.

Trong thời gian quen nhau, anh Hidaka chuyển sang nhà xuất bản, sau đó một chút họ kết hôn. Chẳng bao lâu sau, anh ta đoạt giải nhà văn mới và trở thành nhà văn.

“Chúng tôi cũng từng lo lắng không biết có nên trao Hatsumi cho một người hay thay đổi công việc như vậy không, nhưng cũng may có vẻ chúng nó chưa từng phải bận tâm chuyện tiền nong. Vì Kunihiko sớm trở thành nhà văn ăn khách nên chúng tôi cũng mừng lây, nghĩ không phải lo gì nữa. Vậy mà ngay lúc đó Hatsumi lại... Chết rồi thì đâu còn gì nữa, đúng không?”

Mắt bà Shinoda Yumie ươn ướt, nhưng quả nhiên, bà không khóc trước mặt chúng tôi. Có lẽ năm năm trôi qua cũng giúp bà ấy nguôi ngoai phần nào.

“Cô ấy gặp tai nạn khi đi mua đồ ạ?”

Tôi thật tự nhiên thử hỏi chi tiết tai nạn.

“Vâng. Sau khi sự việc xảy ra, Kunihiko kể cho chúng tôi như vậy. Nghe nói do muốn làm bánh mì ăn lót dạ buổi tối nhưng không có bánh mì nên nó đi mua.”

“Nghe nói tài xế xe tải cho rằng cô Hatsumi thình lình chạy ra đường?”

“Hình như vậy. Nhưng Hatsumi không phải là đứa liều lĩnh như vậy đâu. Có điều băng qua đường chỗ không có vạch sơn cho người đi bộ, lại khó quan sát thì đúng là hơi bất cẩn. Tôi nghĩ chắc lúc đó nó vội lắm.”

“Khoảng thời gian đó, quan hệ vợ chồng họ thế nào ạ?”

Shinoda Yumie có vẻ hơi bất ngờ trước câu hỏi của tôi.

“Tôi nghĩ không có vấn đề gì, sao cậu hỏi vậy?”

“Không ạ, không có ý gì đặc biệt cả. Vì nhiều người gặp tai nạn

giao thông là do có điều bận tâm trong lòng đâm ra bất cẩn, nên tôi thắc mắc vậy thôi.”

Tôi nhanh chóng lấp liếm.

“Vậy à? Nhưng theo trí nhớ của tôi thì vợ chồng chúng nó thực sự đầm ấm. Tuy có lúc nó hơi cô đơn khi cậu Kunihiko quá chú tâm vào công việc.”

“Vậy ạ?”

Tôi nghĩ chính cái tâm lý “hơi cô đơn” đó có khi lại là vấn đề, nhưng lúc này tôi giữ im lặng.

“Trước khi xảy ra tai nạn, bà có thường gặp cô Hatsumi không?”

“Không, vì còn tùy tình hình công việc của Kunihiko, nên cũng ít khi nó về đây. Chúng tôi chỉ hỏi thăm qua điện thoại thôi.”

“Nghe giọng qua điện thoại thì không có gì lạ chứ ạ?”

“Vâng.”

Mẹ của Hatsumi gật đầu nhưng có vẻ thắc mắc, không biết tại sao cảnh sát lại hỏi về tai nạn đã xảy ra những năm năm rồi. Bà ấy ngập ngừng hỏi tôi.

“Xin lỗi, vụ án của Kunihiko và Hatsumi, có liên quan gì sao?”

“Có lẽ không liên quan ạ.” Tôi trả lời. Tôi giải thích cảnh sát là kiểu người phải điều tra ngọn ngành những người có liên quan đến vụ án, dù họ đã thành người thiên cổ, thì mới yên tâm được. Mẹ của Hatsumi trông có vẻ bán tín bán nghi nghe tôi giải thích.

“Bà có từng nghe cô Hatsumi nói về Nonoguchi Osamu không ạ?”

Tôi quyết định đề cập đến trọng tâm câu chuyện.

“Tôi có nghe qua có người như vậy hay đến nhà. Rằng đó là bạn thiếu thời của Kunihiko và muốn trở thành nhà văn.”

“Ngoài ra còn gì không ạ?”

“Chà, cũng lâu rồi nên tôi không nhớ rõ. Nhưng tôi nhớ không đề cập đến người đó mấy đâu.”

Chuyện này đương nhiên rồi. Ai lại nói với mẹ về người tình của mình được.

“Tôi nghe nói hầu hết đồ đạc thường dùng của cô Hatsumi để ở đây. Không biết bà có thể cho chúng tôi xem qua một chút được

không?”

Nghe tôi nói vậy, mẹ của Hatsumi băn khoăn ra mặt.

“Nói là đồ đạc thường dùng, nhưng không có gì giá trị đâu.”

“Thứ gì cũng được. Tóm lại chúng tôi đang điều tra triệt để những việc liên quan đến anh Hidaka Kunihiko và nghi phạm.”

“Các anh nói vậy nhưng...”

“Ví dụ cô ấy có viết nhật kí hay gì đó không ạ?”

“Mấy thứ đấy thì không.”

“Album thì sao?”

“Cái đó thì có nhưng...”

“Vậy bà có thể cho chúng tôi xem album trước được không?”

“Nhưng chỉ toàn hình Kunihiko và Hatsumi thôi.”

“Cũng được ạ. Có tham khảo được hay không chúng tôi sẽ phán đoán.”

Chắc chắn bà ấy đang nghĩ tay cảnh sát này toàn nói chuyện kì lạ. Nếu cho bà ấy biết dường như Hatsumi có quan hệ với Nonoguchi Osamu thì đã nhanh gọn, nhưng tôi chưa được sếp cho phép nói chuyện đó.

Dù có vẻ không hài lòng lắm, nhưng mẹ của Hatsumi vẫn vào trong đem album ra. Nói là album nhưng không phải là mấy cuốn bìa cứng đẹp mắt, chỉ là những tập ảnh nhỏ đựng trong hộp.

Tôi và cảnh sát Makimura xem từng tập một. Không sai, người phụ nữ trong những bức ảnh này đúng là người trong bức ảnh được tìm thấy ở nhà Nonoguchi Osamu.

Hơn nửa số ảnh đều ghi ngày tháng nên không khó để tìm những bức trong thời gian họ có tiếp xúc với Nonoguchi Osamu. Tôi chăm chú xem xét để tìm điều gì đó ám chỉ mối quan hệ của Hidaka Hatsumi và Nonoguchi từ những bức ảnh đó.

Cuối cùng, cảnh sát Makimura cũng tìm được một tấm. Cậu ta im lặng đưa cho tôi xem. Tôi hiểu ngay tại sao cậu ta chú ý đến bức ảnh này.

Tôi xin phép Shinoda Yumie giữ cuốn album này một thời gian. Tuy có vẻ do dự nhưng bà ấy chấp nhận.

“Những đồ đạc của cô Hatsumi còn có gì khác không ạ?”

“Còn quần áo và đồ trang sức này nọ. Kunihiko tái hôn nên đâu thể để mấy thứ đó ở nhà, đúng không?”

“Giấy tờ qua lại thì sao ạ? Thư từ, bưu thiếp chẳng hạn?”

“Tôi nghĩ là không có mấy thứ đó. Để tôi xem lại lần nữa.”

“Có băng video không ạ? Loại to cỡ băng cassette.”

Tôi nghe Hidaka Rie nói Hidaka Kunihiko dùng loại 8mm để thu thập tài liệu.

“Chà, hình như là không.”

“Vậy bà có thể cho tôi biết những người mà cô Hatsumi quen thân không?”

“Người Hatsumi thân ư...”

Có vẻ bà ấy không nhớ ra ngay được tên người nào. Tôi xin phép một chút. Bà ấy nói rồi lại biến vào trong. Khi trở lại, bà cầm theo một cuốn sổ mỏng.

“Đây là danh bạ địa chỉ của nhà tôi, có viết tên vài người bạn của Hatsumi.”

Sau đó, bà ấy dò ra tên của ba người từ cuốn danh bạ đó. Hai người bạn thời đại học và một đồng nghiệp ở công ty quảng cáo. Cả ba đều là nữ. Tôi ghi chú lại hết tên và địa chỉ của họ.

Chúng tôi tiến hành hỏi thăm ba người bạn ngay. Hai người bạn thời đại học hầu như không liên lạc gì sau khi Hidaka Hatsumi kết hôn. Còn đồng nghiệp tên Nagano Shizuko thì vẫn thân với Hatsumi, mấy ngày trước khi Hatsumi gặp tai nạn còn nói chuyện qua điện thoại. Sau đây là chứng ngôn của Nagano Shizuko.

“Tôi nghĩ ban đầu Hatsumi không để ý đến anh Hidaka mấy. Nhưng vì anh Hidaka tấn công mạnh mẽ nên dần dần cô ấy bị chinh phục. Trong công việc, anh Hidaka cũng có điểm rất xông xáo. Còn Hatsumi có phần nhút nhát, không thể hiện thái độ ra bên ngoài. Khi được cầu hôn cũng vậy, có lẽ cô ấy phân vân lắm, nhưng rốt cuộc vẫn bị anh Hidaka thuyết phục. Nhưng cô ấy không hối hận về việc kết hôn. Tôi thấy họ có vẻ hạnh phúc lắm. Có điều sau khi anh Hidaka trở thành nhà văn, không biết có phải đời sống thay đổi đột

ngột không mà trông cô ấy thường mệt mỏi. Tôi hiếm khi nghe Hatsumi bất mãn với anh Hidaka. Trước tai nạn ạ? Thật ra không có chuyện gì đặc biệt, chỉ vì tôi muốn nghe giọng cô ấy nên gọi điện thôi. Tôi nghĩ cô ấy vẫn như mọi khi. Tôi không nhớ chi tiết nội dung cuộc nói chuyện, nhưng chắc là chuyện mua sắm, nhà hàng này nọ thôi. Chúng tôi thường nói mấy chuyện đó qua điện thoại. Khi nghe tin vụ tai nạn, tôi rất bất ngờ. Tôi không thể nào tin được, đến mức không khóc nổi. Tôi đã giúp gia đình lo từ đêm canh di thể đến tang lễ. Anh Hidaka ạ? Đàn ông mà, không tỏ ra suy sụp trước mặt mọi người, nhưng đứng bên cạnh nhìn cũng biết anh ấy đau buồn lắm. Từ đó đến giờ cũng đã năm năm rồi nhỉ. Cứ nghĩ là chuyện mới đây thôi. Ai ạ? Nonoguchi Osamu, là hung thủ Nonoguchi đó hả? Chà, tôi cũng không chắc anh ta có đến đám tang không. Dù sao thì khách đến viếng đông lắm. Mà sao bây giờ anh lại hỏi về Hatsumi? Có liên quan gì đến vụ án sao?"

Hai ngày sau khi đến nhà mẹ đẻ của Hidaka Hatsumi, tôi cùng cảnh sát Makimura đến bệnh viện nơi Nonoguchi Osamu đang nằm. Tôi quyết định hỏi chuyện bác sĩ phụ trách trước như thường lệ.

Bác sĩ đang rất đau đầu. Mọi thứ cho cuộc phẫu thuật đã được chuẩn bị đầy đủ nhưng đương sự không đồng ý. Nonoguchi phàn nàn rằng đã biết có phẫu thuật đi nữa khả năng lành bệnh cũng ít, thì thà để anh ta sống như vậy lâu thêm chút nào hay chút ấy.

"Có trường hợp phẫu thuật rồi thì chết sớm hơn không ạ?"

Tôi hỏi bác sĩ.

Câu trả lời của bác sĩ là, "Không phải không có." Nhưng bác sĩ cho rằng phẫu thuật có giá trị của nó.

Biết được câu chuyện đó, chúng tôi đến phòng bệnh của Nonoguchi. Anh ta đang ngồi dựa trên giường đọc sách. Tuy rất gầy nhưng sắc mặt không tệ lắm.

"Lâu không thấy các cậu, tôi đang nghĩ không biết chuyện thế nào rồi."

Giọng điệu của anh ta không thay đổi. Nhưng giọng nói rõ ràng thiếu sức sống.

“Lại có một việc muốn hỏi thầy đây.”

Nonoguchi Osamu tỏ vẻ mệt mỏi.

“Lại nữa sao? Không ngờ cậu dai như đỉa nhỉ. Hay là khi trở thành cảnh sát, ai cũng thay đổi như vậy?”

Tôi không phản ứng trước lời mỉa mai đó, chìa ra tấm hình đem theo cho anh ta xem. Đương nhiên, đó là tấm hình Hidaka Hatsumi kẹp trong cuốn *Kojien*.

“Chúng tôi đã tìm được cái này trong nhà thầy.”

Tức khắc, gương mặt Nonoguchi Osamu nhăn nhó kì dị và cứng đơ. Hô hấp của anh ta rối loạn thấy rõ.

“Thì sao?”

Anh ta hỏi. Tôi hiểu có lẽ anh ta cũng đã phải cố gắng hết sức mới nói được dù chỉ một câu ngắn như vậy.

“Thầy có thể giải thích về tấm hình này không? Tại sao thầy có tấm hình của cô Hatsumi, vợ trước của anh Hidaka Kunihiko? Lại còn giữ gìn rất kĩ.”

Nonoguchi Osami tránh ánh mắt tôi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi chăm chú quan sát khuôn mặt nhìn nghiêng đó của anh ta. Có thể cảm nhận được anh ta đang ra sức suy nghĩ điều gì đó.

“Cậu hỏi sao tôi lại có hình của Hatsumi? Chuyện đó đâu có liên quan gì đến vụ án lần này?”

Cuối cùng anh ta cũng nói được chừng đó, vẫn quay mặt về phía cửa sổ.

“Có liên quan hay không thì để tự chúng tôi phán đoán. Thầy chỉ cần cung cấp tài liệu để chúng tôi phán đoán thôi. Một cách thành thật.”

“Thì tôi đang thành thật mà.”

“Vậy hãy giải thích về tấm hình này cũng bằng thái độ đó đi.”

“Chẳng có gì cả. Chẳng có ý nghĩa gì to tát trong tấm hình đó hết. Chỉ là chụp ở đâu đó rồi quên đưa cho Hikada, cuối cùng cứ thế làm thẻ đánh dấu trong *Kojien* thôi.”

“Chụp lúc nào vậy? Đây có vẻ như ở trạm dừng nghỉ nào đó phải không?”

“Tôi quên rồi. Tôi từng đi xem lễ hội, ngắm hoa với vợ chồng họ nên chắc là hình chụp lúc đó.”

“Chỉ chụp mỗi người vợ thôi sao? Họ là vợ chồng mà?”

“Thì tình cờ thôi. Nếu là trạm dừng nghỉ thì biết đâu chụp trong lúc Hidaka đi vệ sinh.”

“Vậy những tấm ảnh khác chụp trong đợt này đang ở đâu?”

“Đến cả chụp lúc nào tôi còn không biết thì làm sao có thể trả lời câu hỏi đó? Cũng có thể kẹp trong album hay vứt nhầm rồi cũng nên. Tóm lại tôi không nhớ đâu.”

Nonoguchi Osamu rõ ràng đang nóng nảy.

Tôi lấy ra thêm hai tấm hình đặt trước mặt anh ta. Đều là hình chụp núi Phú Sĩ.

“Thầy nhớ hai tấm này chứ?”

Tôi thấy anh ta nhìn hai tấm hình rồi nuốt nước bọt.

“Tôi tìm thấy trong album của thầy. Quả nhiên là thầy không quên được đâu nhỉ?”

"... Hình chụp lúc nào đây?”

“Cả hai tấm đều được chụp từ một địa điểm. Thầy vẫn chưa nhớ ra là ở đâu sao?”

“Tôi không nhớ.”

“Sông Fujikawa. Chính xác là trạm dừng nghỉ Fujikawa, và nơi cô Hidaka Hatsumi chụp trong tấm hình lúc nãy cũng là ở đây. Cầu thang sau lưng cô ấy cho thấy điều đó.”

Nonoguchi Osamu im lặng trước lời nói của tôi.

Nhiều điều tra viên đã nhận ra địa điểm trong tấm hình của Hidaka Hatsumi là trạm dừng nghỉ Fujikawa. Từ đó chúng tôi xem lại album của Nonoguchi. Kết quả là tìm ra được hai tấm chụp núi Phú Sĩ. Nhờ sự hợp tác của cảnh sát tỉnh Shizuoka, chúng tôi đã xác nhận nhiều khả năng hai tấm hình này được chụp từ trạm dừng nghỉ Fujikawa.

“Nếu thầy không nhớ được đã chụp hình cô Hatsumi khi nào thì có thể cho tôi biết hình núi Phú Sĩ chụp khi nào không? Chuyện này chắc đâu có gì khó nhỉ?”

“Tiếc là tôi không nhớ. Cả chuyện những tấm hình đó được kẹp trong album cho đến mới đây tôi còn chẳng nhớ nữa là.”

Xem ra anh ta nhất quyết giả ngu để cho qua chuyện này.

“Vậy sao? Vậy chỉ còn cách cho thầy xem tấm cuối cùng thôi.”

Tôi rút từ túi trong áo khoác ra tấm hình có thể nói mang tính quyết định. Đó là tấm hình trong album mượn từ nhà mẹ đẻ của Hidaka Hatsumi. Là tấm cảnh sát Makimura phát hiện khi đến nhà Shinoda. Tấm hình chụp ba người phụ nữ.

“Trong tấm hình này, chắc chắn có một thứ mà thầy vô cùng thân thuộc. Đương nhiên thầy biết chứ?”

Tôi quan sát vẻ mặt của Nonoguchi đang nhìn tấm hình. Anh ta mở hé mắt.

“Thầy thấy sao?”

“Xin lỗi nhưng tôi chẳng hiểu cậu đang nói gì.”

Anh ta nói vậy, giọng khô khốc.

“Vậy sao? Nhưng thầy biết người đứng giữa ba người phụ nữ đó là cô Hidaka Hatsumi chứ nhỉ?”

Nonoguchi không trả lời câu nói này. Đương nhiên, đó là sự im lặng mang nghĩa đồng ý.

“Vậy về chiếc tạp dề cô Hatsumi đang đeo thì sao? Thầy nhớ cái tạp dề ca rô vàng trắng này chứ? Nó giống với tạp dề được tìm thấy trong nhà thầy.”

“... Vậy thì sao?”

“Về việc có tấm hình của cô Hidaka Hatsumi, thầy có thể giải thích thế nào cũng được. Nhưng việc có cái tạp dề của cô ấy thì thầy định bao biện thế nào đây? Chúng tôi chỉ có thể cho rằng hai người từng có mối quan hệ đặc biệt.”

Nonoguchi Osamu khẽ làu bàu rồi lại im lặng.

“Thầy có thể cho chúng tôi biết sự thật được không? Nếu thầy cứ che giấu như vậy, buộc lòng chúng tôi phải điều tra. Chúng tôi hành động thì nhiều khả năng cánh truyền thông sẽ lần ra. Bây giờ vẫn chưa thấy gì, nhưng chắc chắn họ sẽ đánh hơi được rồi viết ra những phóng sự đầy suy diễn. Nếu thầy nói cho chúng tôi biết tất cả,

chúng ta sẽ có đối sách cho những việc như vậy.”

Tôi không biết chính xác những câu nói này có hiệu quả đến mức nào. Có điều, tôi đọc được sự do dự trên nét mặt của Nonoguchi.

Cuối cùng anh ta nói.

“Chuyện của tôi với cô ấy hoàn toàn không có liên quan gì đến vụ án lần này. Tôi khẳng định điều đó.”

Tôi thấy nhẹ nhõm khi nghe câu nói này. Tạm thời đã tiến được một bước.

“Vậy thầy công nhận mối quan hệ của hai người?”

“Không đến mức to tát để gọi là quan hệ. Chỉ là tình cảm bị dao động trong một khoảng thời gian ngắn ngủi thôi. Nhưng cả tôi và cô ấy đều mau chóng hạ nhiệt.”

“Mối quan hệ bắt đầu từ khi nào?”

“Tôi không nhớ chính xác. Đâu khoảng năm, sáu tháng sau khi tôi thường đến nhà Hidaka. Lúc đó tôi bị cảm, nằm ngủ mê man trong phòng, thỉnh thoảng cô ấy đến thăm. Và từ đó...”

“Kéo dài đến khi nào?”

“Khoảng hai, ba tháng. Nãy tôi có nói đấy, chỉ say nắng một thời gian ngắn rồi thôi. Cả hai đều bị làm sao đó ấy mà.”

“Thế nhưng sau đấy thầy vẫn tiếp tục lui tới nhà Hidaka phải không? Tôi nghĩ thường thì sau mấy chuyện đó, khó mà vác mặt đến chứ?”

“Vì không phải chúng tôi bất đồng rồi mới chia tay. Cả hai nói chuyện với nhau và đi đến kết luận nên chấm dứt những việc như vậy. Và lúc đó chúng tôi hứa với nhau rằng cứ đối xử với nhau như trước. Tuy nói vậy, nhưng khó mà nói rằng chúng tôi hoàn toàn bình tĩnh khi chạm mặt ở nhà Hidaka. Sự thật là những lúc tôi đến nhà họ, thường là cô ấy đang đi vắng. Có lẽ cô ấy tránh mặt. Có thể nói thế này thì hơi vô cảm, nhưng nếu cô ấy không gặp tai nạn, rồi quan hệ giữa tôi và vợ chồng Hidaka cũng sẽ kết thúc thôi.”

Nonoguchi Osamu bình thản nói. Sự bối rối ban nãy cũng biến mất. Tôi quan sát vẻ mặt đó và cố xác định xem có thể tin câu chuyện đó đến đâu. Anh ta không có vẻ là đang nói dối. Nhưng lại quá điềm

tĩnh đến mất tự nhiên.

“Ngoài tạp dề, chúng tôi còn phát hiện sợi dây chuyền và giấy đăng kí du lịch ở nhà của thầy. Hai thứ đó cũng có liên quan đến cô Hidaka Hatsumi nhỉ?”

Anh ta gật đầu trước câu hỏi của tôi.

“Có lần chúng tôi nghĩ muốn đi du lịch cùng nhau và đã tiến triển đến trước khi đăng kí. Nhưng rốt cuộc cũng không đi.”

“Tại sao?”

“Vì đã chia tay. Đương nhiên là vậy rồi.”

“Sợi dây chuyền thì sao?”

“Như có lần cậu suy đoán thôi, tôi định tặng cô ấy. Rốt cuộc cũng bể kế hoạch.”

“Ngoài những thứ đó, còn có đồ kỉ niệm gì của cô Hidaka Hatsumi không?”

Nonoguchi Osamu suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

“Trong tủ quần áo có treo một cái cà vạt họa tiết hoa lá cách điệu. Đó là quà cô ấy tặng tôi. Còn có tách trà sứ Meissen trong tủ chén bát, cô ấy dùng mỗi khi đến nhà tôi. Là đồ chúng tôi cùng đi đến tiệm để lựa mua.”

“Tên cửa tiệm?”

“Tôi nhớ tiệm ở Ginza nhưng không nhớ tên hay địa điểm.”

Sau khi xác nhận cảnh sát Makimura đã ghi chép những nội dung trên, tôi hỏi Nonoguchi Osamu.

“Cho đến giờ thầy vẫn không thể quên cô Hidaka Hatsumi phải không?”

“Không. Chuyện xưa rồi.”

“Vậy tại sao thầy vẫn cất giữ cẩn thận những món đồ kỉ niệm đó?”

“Cẩn thận là do các cậu suy diễn thôi. Chỉ đơn giản là chưa xử lý, và cứ thế thời gian trôi qua mất.”

“Tấm hình cũng vậy sao? Thầy định nói tấm hình đó cũng là quên không vứt nên dùng làm thẻ đánh dấu sách mấy năm nay?”

Có vẻ Nonoguchi Osamu không nghĩ ra câu trả lời. Bằng chứng là

anh ta nói thế này.

“Thôi, các cậu cứ tự do tưởng tượng theo ý mình đi. Tóm lại, chuyện này không liên quan gì đến vụ án hết.”

“Tôi nhắc lại, việc phán đoán là của chúng tôi.”

Cuối cùng, tôi còn một việc cần xác nhận. Đó là cái chết do tai nạn của Hidaka Hatsumi. Tôi hỏi anh ta nghĩ thế nào.

“Cậu hỏi tôi nghĩ thế nào thì cũng chịu. Chỉ có thể trả lời là tôi đã rất buồn, rất sốc.”

“Nếu vậy, chắc thầy đã rất hận Sekikawa?”

“Sekikawa? Ai vậy?”

“Thầy không biết sao? Họ tên đầy đủ là Sekikawa Tatsuo. Cũng phải từng nghe qua rồi chứ?”

“Tôi không biết. Chưa từng nghe.”

Sau khi xác nhận anh ta rất chắc chắn, tôi quyết định đưa ra lời giải.

“Tên người tài xế xe tải đấy. Người đã cán chết cô Hatsumi.”

Nonoguchi có vẻ như bị bất ngờ.

“Vậy sao... Anh ta tên như vậy à.”

“Thầy không biết, vậy chắc không căm hận gì mấy nhỉ?”

“Chỉ là không nhớ tên thôi. Đương nhiên sao mà không căm hận được. Nhưng có căm hận bao nhiêu đi nữa, cô ấy cũng chẳng sống lại được.”

Đến đây, tôi quyết định đề cập đến điều đã nghe từ Hidaka Rie.

“Chẳng phải vì thầy nghĩ là tự sát nên không thể căm hận người tài xế sao?”

Thật ra, hình như anh ta chỉ nói “không đơn thuần là tai nạn” nhưng tôi cố tình dùng từ “tự sát”.

Nonoguchi trợn mắt.

“Tại sao cậu lại nói thế?”

“Vì tôi nghe bảo thầy đã nói với người nào đó như vậy.”

Có vẻ anh ta đã nghĩ ra “người nào đó” là ai.

“Cho dù là có nói đi nữa thì cũng chỉ thoáng nghĩ rồi buột miệng thôi. Tôi công nhận mình hơi bất cẩn, nhưng cậu cứ quan trọng hóa

như vậy thì phiền đấy.”

“Dù chỉ là thoáng nghĩ, tôi vẫn rất tò mò về căn cứ của nó.”

“Tôi quên rồi. Bây giờ bảo giải thích về căn cứ của từng câu, từng chữ nói khi xưa, nếu là cậu, cậu cũng không biết làm sao đúng không?”

“Thôi, tôi nghĩ rồi thầy sẽ được hỏi kĩ về việc này.”

Tôi rời phòng bệnh nhưng cảm thấy đã gặt hái đủ thành quả. Chắc chắn Nonoguchi Osamu cho rằng cái chết của Hidaka Hatsumi là do tự sát.

Chẳng bao lâu sau khi quay về trụ sở điều tra, chúng tôi nhận được liên lạc từ Hidaka Rie. Hành lý từ Canada đã đến. Trong đó có băng video dùng để thu thập tài liệu của Hidaka Kunihiko. Tôi quyết định đi ngay.

“Băng video trong hành lý chỉ có chừng này.”

Nói rồi Hidaka Rie bày trên bàn bảy cuốn băng video loại 8mm. Tất cả đều là băng dùng để ghi hình trong một tiếng đồng hồ.

Tôi cầm từng cuốn băng lên xem thử. Vỏ hộp chỉ được đánh số từ một đến bảy, không có tiêu đề gì cả. Có lẽ với Hidaka, như vậy cũng đủ hiểu.

Tôi thử hỏi cô ấy đã xem qua nội dung chưa. Hidaka Rie bảo chưa xem.

“Tôi thấy ghê ghê thế nào ấy, nên...”

Đó là lý lẽ của cô ấy. Cũng có thể nó ghê thật.

Tôi thử đề nghị cô ấy cho mượn một thời gian. Cô ấy đồng ý.

“Thật ra, có một thứ tôi nghĩ nên cho mấy anh xem.”

“Là gì vậy?”

“Cái này.” Hidaka Rie nói và đặt lên bàn một hộp giấy hình vuông kích cỡ gần bằng hộp cơm hộp.

“Nó nằm lẫn trong quần áo của chồng tôi. Tôi không nhớ có thứ này, nên có lẽ chồng tôi đã bỏ vào.”

“Tôi xin phép xem qua.” Tôi nói và kéo cái hộp lại, mở nắp. Trong đó có một con dao được bọc trong bao ni lông. Cán dao làm bằng nhựa, lưỡi dao dài khoảng 20 centimét. Cầm chung với cả bọc ni

lông thì khá nặng.

Tôi hỏi Hidaka Rie đây là con dao gì. Cô ấy lắc đầu.

“Tôi không biết nên mới cho các anh xem. Lâu nay tôi chưa từng thấy nó, cũng chưa từng nghe chồng tôi nói gì.”

Tôi quan sát bề mặt con dao qua lớp bọc ni lông. Có vẻ không phải là dao mới.

Tôi thử hỏi Hidaka Kunihiko có từng đi leo núi không. Cô ấy trả lời theo như cô ấy biết thì không.

Tôi quyết định đem con dao này về trụ sở điều tra.

Quay về sở, vài người chúng tôi chia nhau tìm hiểu nội dung mấy cuốn băng. Cuốn băng tôi xem có nội dung về nghề thủ công truyền thống ở Kyoto, đặc biệt là vải Nishijin. Cuốn băng quay cảnh những người thợ dệt vải theo phương thức truyền thống và đời sống thường ngày của họ. Thỉnh thoảng có giọng nhỏ tiếng thuyết minh, chắc là giọng của Hidaka Kunihiko. Cuốn băng dài một tiếng được quay gần tám mươi phần trăm, phần còn lại không ghi gì.

Theo lời của các điều tra viên khác thì những cuốn băng còn lại cũng tương tự. Có lẽ phải kết luận rằng chúng chỉ đơn thuần được dùng với mục đích lấy tư liệu. Chúng tôi trao đổi chéo các cuốn băng, tua nhanh xem lại, nhưng vẫn chỉ có ấn tượng đó.

Tại sao Nonoguchi Osamu lại hỏi Rie về những cuốn băng của Hidaka Kunihiko? Chẳng lẽ có quay về thứ gì mang ý nghĩa to lớn đối với anh ta? Nhưng chúng tôi không tìm được gì có vẻ liên quan tới Nonoguchi trong bảy cuốn băng đã xem.

Có vẻ chúng tôi đã suy đoán nhầm, không khí thất vọng bắt đầu lan ra. Nhưng đúng lúc đó, một thông tin bất ngờ được gửi đến từ phòng giám định. Tôi đã nhờ phòng giám định kiểm tra con dao kia.

Nội dung tóm lược bản báo cáo như sau.

“Phần lưỡi dao hơi mòn, có dấu vết đã sử dụng nhiều lần. Tuy nhiên chưa từng dính máu. Phần cán có nhiều dấu vân tay. Kết quả phân tích cho thấy tất cả đều là của Nonoguchi Osamu.”

Đương nhiên, đây là thông tin đáng chú ý. Nhưng chúng tôi không nghĩ ra nổi phải giải thích về việc này như thế nào. Tại sao Hidaka

Kunihiko lại bảo quản con dao có dấu vân tay của Nonoguchi Osamu như một món đồ quý giá? Và tại sao lại giữ bí mật với cả vợ mình là Rie?

Cũng có cách là hỏi chính Nonoguchi, nhưng phương án đó đã bị gạt bỏ. Tất cả điều tra viên đều có dự cảm con dao chính là con bài tẩy buộc anh ta nói lên sự thật.

Ngày hôm sau, chúng tôi lại có liên lạc từ Hidaka Rie. Cô ấy tìm thêm được một cuốn băng.

Chúng tôi vội vã đến lấy cuốn băng đó.

"Các anh hãy xem cái này."

Món đồ cô ấy đưa ra trước tiên là một cuốn sách. Cuốn tiểu thuyết *Dạ quang trùng* tôi từng nhận từ cô ấy.

"Cuốn sách này có gì..."

"Anh thử mở bìa sách ra đi."

Tôi đặt ngón tay lên bìa sách theo lời cô ấy. Cảnh sát Makimura đi cùng thốt lên, "A!"

Ruột sách đã bị khoét và bên trong là một cuốn băng. Hệt như tiểu thuyết trinh thám thuở xưa.

"Chỉ có cuốn này là nằm trong thùng hành lý khác với những sách vở khác."

Hidaka Rie nói.

Chắc chắn Hidaka Kunihiko đã cất giấu cuốn băng này với ý đồ nào đó. Tiếc rẻ khoảng thời gian quay lại trụ sở điều tra, chúng tôi quyết định xem cuốn băng ngay tại đấy.

Hiện lên màn hình là cảnh khu vườn và cửa sổ từng thấy qua. Đó là nhà Hidaka, Hidaka Rie thì đương nhiên rồi, nhưng cả chúng tôi cũng nhận ra. Hình như được quay vào buổi đêm, hình ảnh cực kì tối.

Góc màn hình hiện dãy số chỉ ngày tháng. Tháng Mười hai của bảy năm trước.

Tôi chồm lên, chờ xem rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng màn hình chỉ tiếp tục chiếu cảnh vườn và cửa sổ. Không có gì thay đổi, không có ai xuất hiện.

“Hay tua nhanh đi?”

Đúng lúc cảnh sát Makimura nói vậy.

Màn hình xuất hiện một bóng người.

5: THÚ NHẬN
Ghi chép của Nonoguchi Osamu

Lần tiếp theo cảnh sát Kaga đến phòng bệnh, có lẽ cậu ta đã tìm ra tất cả câu trả lời. Thật ra những ngày này tôi vẫn luôn nghĩ thế. Xem phong thái làm việc từ trước đến nay của cậu ta, tôi đã dự đoán như vậy. Thực sự, cậu ta đang tiến gần đến sự thật một cách chính xác, không chút sơ hở và bằng tốc độ nhanh chóng đến ngạc nhiên. Tôi luôn nghe thấy tiếng bước chân cậu ta đang đến gần. Đặc biệt từ khi biết mối quan hệ với Hidaka Hatsumi đã bị phát hiện, tôi đã phần nào chuẩn bị tâm lý. Tôi đã bỏ cuộc phân nửa, rằng có lẽ không thể trốn tránh được nữa. Cậu ta sắc sảo hơn tôi tưởng. Thật kì lạ khi tôi lại nói điều này, nhưng tôi cho rằng cậu ta bỏ nghề giáo, chọn công việc hiện nay là rất đúng đắn.

Cảnh sát Kaga xuất hiện ở phòng bệnh, đem theo hai chứng cứ. Một là con dao, hai là cuốn băng video. Đáng ngạc nhiên là hình như cuốn băng đã nằm trong cuốn sách *Dạ quang trùng* bị khoét ruột bên trong. Tôi nghĩ, đúng là mánh khóe kiểu Hidaka. Và một lần nữa cảm thấy sự đáng sợ của cậu ta. Nếu đây không phải *Dạ quang trùng* mà là cuốn sách khác, thì chắc chắn dù là cảnh sát Kaga cũng sẽ không nhìn ra được sự thật một cách dễ dàng đến vậy.

“Hãy giải thích về nội dung trong cuốn băng này. Nếu muốn xem thử tôi sẽ mượn đầu máy và ti vi của bệnh viện.”

Cơ bản, những gì cảnh sát Kaga nói chỉ có vậy. Nhưng để khiến tôi nói toàn bộ sự thật thì chỉ như vậy là đủ. Vì nếu tôi không nói sự thật, không ai có thể giải thích nội dung cuốn băng đó. Hình ảnh được quay lại trong đó bất thường đến mức như vậy.

Dù vậy, tôi vẫn thử chống chế một cách vô ích, tức là không trả lời bất kì điều gì. Nhưng tôi hiểu ngay việc đó hầu như không có ý

nghĩa gì cả. Vì như biết trước tôi sẽ im lặng, cảnh sát Kaga bắt đầu nói lên suy đoán của mình. Đáng ngạc nhiên là trừ những tiểu tiết, gần như tất cả đều đúng với sự thật. Ngoài ra, cậu ta còn nói thêm.

"Những gì tôi nói, cho đến thời điểm này vẫn chỉ là tưởng tượng. Nhưng chúng tôi dự định dựa vào đây để đưa ra kết luận về động cơ phạm tội lần này. Có lần thầy đã nói rồi nhỉ, động cơ sao cũng được, cảnh sát cứ tùy ý quyết định. Câu trả lời chính là buổi nói chuyện hôm nay."

Đúng là lúc trước tôi đã nói những lời có ý nghĩa như vậy. Không phải đùa mà rất thật lòng. Tôi nghĩ nếu phải nói lý do thực sự giết hại Hidaka Kunihiko, thì thà cứ theo câu chuyện họ nói như thật đó cho rồi.

Lúc đấy, tôi có nằm mơ cũng không ngờ cảnh sát Kaga lại tìm ra được lý do thực sự, nên đương nhiên cũng chưa nghĩ ra cách đối phó thích hợp trong trường hợp đó.

"Xem ra tôi thua rồi." Tôi nói. Tôi cố gắng nói thật chậm rãi, không để lộ sự hỗn loạn. Hẳn cảnh sát Kaga cũng hiểu tôi chỉ đang mạnh miệng.

"Có thể kể cho tôi nghe không?" Cảnh sát Kaga hỏi.

"Xem ra chỉ còn cách đó. Tôi có im lặng thì cậu cũng sẽ trình lên tòa án câu chuyện bây giờ như là sự thật mà đúng không?"

"Đúng vậy."

"Vậy thì tôi nên khai càng chính xác càng tốt. Làm vậy tôi cũng thoải mái hơn."

"Suy đoán của tôi có phần nào sai sao?"

"Không, hầu như không. Cậu tài thật đấy. Có điều, tôi muốn bổ sung thêm vài điều. Cũng là vấn đề liên quan đến danh dự."

"Danh dự của thầy sao?"

"Không." Tôi lắc đầu và tiếp tục nói. "Danh dự của Hidaka Hatsumi."

Cảnh sát Kaga gật gù có vẻ thỏa mãn với câu trả lời của tôi. Sau đó cậu ta bảo đồng nghiệp đi cùng chuẩn bị ghi lại.

"Khoan đã." Tôi nói. "Nhất định phải làm theo hình thức này

sao?”

“Ý thầy là...?”

“Câu chuyện hơi dài một chút, mà có mấy phần tôi muốn sắp xếp lại trong đầu. Nếu nghĩ sao nói vậy, không truyền đạt được ý đúng thì cũng phiền.”

“Nhất định tôi sẽ cho thầy đọc bản ghi chép.”

“Tôi biết, nhưng tôi cũng có chút câu nệ. Tôi đã nghĩ khi thú nhận sẽ dùng chính từ ngữ của mình để kể lại.”

Cảnh sát Kaga im lặng một chút rồi nói.

“Tức là thầy sẽ viết biên bản thú nhận cho chúng tôi?”

“Nếu được cho phép thì tôi muốn làm vậy.”

“Tôi hiểu rồi. Thế thì cũng tiện cho chúng tôi. Mất khoảng bao lâu?”

“Chừng một ngày là tôi viết xong.”

Cảnh sát Kaga liếc nhìn đồng hồ đeo tay và nói, “Chiều mai tôi sẽ đến.” Rồi cậu ta đứng dậy.

Chuyện là như vậy, nên giờ đây tôi đang viết biên bản thú nhận thế này. Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi viết những dòng chữ mạch lạc như vậy với mục đích cho người khác đọc. Nói cách khác, đây là tác phẩm cuối cùng. Khi nghĩ như vậy, tôi đã tự nhủ không được phép sơ sảy trong từng câu chữ, nhưng tiếc là có vẻ không dư dả thời gian để trau chuốt cách diễn đạt.

Như đã nhiều lần nói với cảnh sát Kaga, tôi gặp lại Hidaka Kunihiko vào bảy năm trước. Lúc đấy Hidaka đã ra mắt với tư cách nhà văn. Tôi nghĩ đó là hai năm sau khi cậu ấy đạt giải thưởng nhà văn mới của một nhà xuất bản nọ, đã ra được một tuyển tập truyện ngắn có tác phẩm đoạt giải và ba tiểu thuyết nhiều tập. Tôi còn nhớ lúc đó cậu ấy được đánh giá là một nhà văn trẻ triển vọng. Có điều, khi một nhà văn mới ra sách thì chắc chắn nhà xuất bản sẽ ca tụng như vậy.

Vì chơi với nhau từ nhỏ nên tôi luôn để ý dõi theo từ lúc cậu ấy ra mắt. Tuy phục cậu ấy giỏi, nhưng tôi cũng không thể phủ nhận mình có phần ghen tị. Bởi lúc ấy, tôi cũng đã ấp ủ giấc mơ trở thành

nhà văn.

Thật ra từ nhỏ, tôi và Hidaka đã từng nhiều lần nói với nhau về mơ ước như vậy. Cả hai chúng tôi đều thích sách, phát hiện cuốn nào hay ho liền chỉ cho nhau biết rồi đôi bên trao đổi sách. Cậu ta là người cho tôi biết sự thú vị của Sherlock Holmes và Lupin. Đổi lại, tôi đã giới thiệu Jules Verne cho cậu ấy.

Hidaka thường nói muốn thử viết những truyện thú vị như vậy, và không ngần ngại nói ra miệng rằng lớn lên muốn trở thành nhà văn. Tôi không tuyên bố mạnh dạn như cậu ấy nhưng cũng nói đó là nghề nghiệp đáng ngưỡng mộ.

Với hoàn cảnh như vậy, hẳn các anh cũng hiểu tại sao tôi lại hơi ghen tị khi bị dẫn trước. Tôi thậm chí còn không có được bước đệm nào để trở thành nhà văn.

Nhưng dù gì người bạn thân trong quá khứ cũng đã đạt được thành công, nên không cần nói, lòng ủng hộ vẫn mạnh hơn cả. Với lại, tôi nghĩ rằng đây cũng là cơ hội cho mình. Vì thông qua Hidaka, biết đâu tôi có thể kết nối với người trong ngành xuất bản.

Với tính toán đó, thật ra tôi rất muốn đi gặp cậu ấy ngay, nhưng tôi đoán với người vừa ra mắt, cho dù là sự khích lệ của bạn thân thuở nhỏ đi nữa chắc chắn cũng chỉ gây phiền phức mà thôi. Trong một thời gian dài, tôi quyết định ủng hộ bằng hình thức đọc sách, tạp chí có tác phẩm của cậu ấy.

Và nhờ có cậu ấy làm động lực mà tôi cũng quyết tâm nỗ lực sáng tác nghiêm chỉnh. Thời sinh viên, tôi đã từng viết truyện cùng mấy người bạn. Cũng bắt đầu từ khi đó tôi mới viết tiểu thuyết.

Tôi có vài ý tưởng ấp ủ bao lâu nay. Tôi quyết định chọn từ trong số ý tưởng đó và bắt đầu viết về đề tài người thợ làm pháo hoa. Ngay cạnh nhà tôi có người thợ làm pháo hoa sinh sống, hồi lớp Năm hay lớp Sáu, tôi thường sang đó chơi. Tôi nhớ đó là một ông lão khoảng bảy mươi tuổi. Những câu chuyện liên quan đến nghề làm pháo hoa của ông ấy vô cùng thú vị, tôi không bao giờ quên được. Và tôi nảy ra ý nghĩ sẽ phát triển những câu chuyện đó thành tiểu thuyết. Tôi nghĩ đến cốt truyện một người đàn ông bình thường, từ

một chuyện ngẫu nhiên trở nên say sưa với việc làm pháo hoa và quyết định viết. *Đốm lửa tròn* là nhan đề tôi đặt cho tác phẩm đó.

Đâu được hai năm sáng tác như vậy thì tôi quyết định viết thư cho Hidaka. Nội dung là tôi đã đọc tất cả các tác phẩm của cậu từ ngày đầu đến nay, tôi ủng hộ cậu, cố lên nhé. Và tôi còn viết thêm muốn gặp cậu ấy một lần.

Bất ngờ là tôi nhận được hồi âm ngay sau đó. À không, nói hồi âm thì hơi kì. Cậu ấy đã gọi điện đến chỗ tôi. Trong thư, tôi đã viết số điện thoại nhà.

Cậu ấy vô cùng xúc động và hoài niệm. Nghĩ lại, lần cuối chúng tôi nói chuyện thong thả với nhau là từ thời cấp hai.

“Nghe mẹ tôi nói Nonoguchi đã trở thành giáo viên. Công việc ổn định vậy tốt quá. Tôi thì không có lương lẫn thưởng, nên ngày nào cũng như ngày nấy, không biết ngày mai ra sao.”

Sau khi nói như vậy, Hidaka cười sảng khoái. Cậu ấy nói vậy, đương nhiên là do cảm giác mình hơn người nhưng tôi không đến nỗi khó chịu.

Việc gặp nhau trở thành hiện thực qua lần điện thoại đó. Chúng tôi hẹn nhau tại một quán nước ở Shinjuku, sau đó dùng bữa ở một nhà hàng Trung Hoa. Tôi từ trường đến nên mặc vét, còn cậu ấy mặc áo bu dông, quần jeans. Tôi nhớ mình đã ngưỡng mộ, hành nghề tự do có khác.

Chúng tôi ôn lại chuyện cũ, nhắc đến những người bạn chung của nhau, cuối cùng chuyển sang đề tài về tiểu thuyết của Hidaka. Khi biết tôi đã đọc tất cả tác phẩm của mình thật, Hidaka có vẻ rất ngạc nhiên. Theo lời cậu ấy, cả những biên tập viên đến đề nghị làm việc cũng có phân nửa là gần như chưa đọc tác phẩm của cậu ấy. Thật bất ngờ.

Cậu ấy vẫn đang vui vẻ trò chuyện thì mặt lại hơi sa sầm khi tôi nhắc đến tình trạng bán sách.

“Đạt giải thưởng nhà văn mới của tạp chí tiểu thuyết không đủ để sách bán chạy đâu. Tác phẩm phải trở thành đề tài bàn tán mới được. Cũng cùng giải thưởng nhưng nếu là giải lớn thì chuyện đã

khác rồi.”

Tôi đã nghĩ đạt được mơ ước trở thành nhà văn rồi vậy mà cũng vất vả quá.

Sau này nghĩ lại, có lẽ lúc đó Hidaka đã gặp phải bức tường chắn trên con đường tiếp tục sự nghiệp nhà văn. Đây chính là giai đoạn khủng hoảng nhỉ? Và dường như cậu ấy chưa tìm ra cách để khắc phục điều đó. Đương nhiên lúc đó tôi cũng không biết cả những chuyện như vậy.

Tôi nói với cậu ấy là thật ra mình cũng đang viết tiểu thuyết. Và tôi cũng lấy hết can đảm thổ lộ rằng muốn ra sách vào một ngày nào đó.

“Cậu có tác phẩm nào hoàn thành rồi không?” Cậu ấy hỏi.

”À, nói mắc cỡ chứ tôi đang viết tác phẩm đầu tiên thôi. Dự kiến còn chút nữa là xong.”

”Vậy viết xong thì đem qua tôi. Tôi đọc, thấy được sẽ giới thiệu biên tập viên tôi quen cho.”

“Thật sao? Hidaka nói vậy tôi thấy có động lực viết hơn hẳn. Không quen biết ai nên tôi đã định gửi dự thi giải nhà văn mới ở đâu đó rồi.”

“Mấy cái giải nhà văn mới gì đó phiền lắm, không tham dự còn hơn. Chưa kể yếu tố may rủi cao. Có khi tác phẩm hay mà gặp trúng người đọc sơ tuyển không hợp gu thì bị đánh rớt ngay từ vòng loại ấy chứ.”

“Tôi có nghe mấy chuyện đó.”

“Đúng chưa? Cho nên đưa trực tiếp biên tập viên là nhanh nhất.” Hidaka nói đầy tự tin.

Hôm đó, tôi hứa khi nào viết xong tác phẩm sẽ liên lạc ngay, rồi chia tay cậu ấy.

Vì mục tiêu cụ thể đã có nên thái độ cầm bút của tôi cũng thay đổi. Hơn một năm lừng khừng mới viết được chừng một nửa, nhưng từ ngày gặp Hidaka, trong một tháng tôi đã hoàn thành tác phẩm. Một tiểu thuyết ngắn, dài chừng một trăm mấy chục trang giấy bản thảo.

Tôi liên lạc với Hidaka, nói rằng đã viết xong, muốn nhờ cậu ấy đọc. Cậu ấy bảo gửi bằng đường bưu điện nên tôi copy ra và gửi đến chỗ cậu ấy. Sau đó chỉ việc chờ cậu ấy trả lời. Kể từ hôm đấy, tôi đi dạy cũng không giữ được bình tĩnh.

Mãi cũng không có liên lạc gì từ Hidaka. Tôi nghĩ có lẽ cậu ấy bận nên không gọi điện hối thúc ngay. Nhưng trong đầu tôi dần tưởng tượng ra điềm gở, rằng có khi nào tác phẩm tệ quá khiến Hidaka bối rối, không biết phải làm sao.

Gửi bản thảo đi được hơn một tháng, tôi quyết định gọi điện thử. Cậu ấy bắt điện thoại và câu trả lời khiến tôi thất vọng ở một nghĩa khác. Cậu ấy vẫn chưa đọc.

"Xin lỗi. Tôi đang kẹt một việc hơi rắc rối nên chưa có thời gian."

Cậu ấy đã nói vậy thì tôi cũng không có lời nào để đáp trả.

"Tôi không sao đâu, không gấp. Trước mắt Hidaka cứ làm tốt việc của mình đi." Ngược lại, tôi nói những lời khích lệ.

"Thật xin lỗi. Giải quyết xong việc này tôi sẽ đọc ngay. Tôi chỉ mới đọc lướt phần đầu, chuyện kể về người thợ làm pháo hoa nhỉ?"

"Ừ."

"Cậu nhớ ra ông lão sống cạnh đền rồi viết phải không?"

Hidaka cũng nhớ ông lão làm pháo hoa. "Đúng vậy." Tôi trả lời.

"Tôi cũng thấy hoài niệm, muốn đọc liền lắm nhưng chưa thu xếp được..."

"Công việc cậu nói kéo dài đến lúc nào?"

"Ừ thì có lẽ khoảng chừng một tháng nữa. Tóm lại, đọc xong tôi sẽ liên lạc ngay."

"Ừ, vậy nhờ cậu. "

Sau khi cúp điện thoại, tôi đã nghĩ công việc viết lách quả thật vất vả. Thời điểm này tôi vẫn chưa hề có chút nghi ngờ đối với Hidaka.

Sau đó, một tháng trôi qua vẫn không có liên lạc từ cậu ấy. Tuy nghĩ bụng hối thúc hoài sẽ gây phiền nhưng tôi muốn nghe cảm tưởng của cậu ấy về tác phẩm càng sớm càng tốt, nên đã không kìm được mà gọi điện.

“Xin lỗi, tôi vẫn chưa đọc.” Câu trả lời của cậu ấy lại khiến tôi thất vọng. “Công việc kéo dài dây dưa, cậu chờ tôi thêm chút nữa được không?”

“Cũng được nhưng...” Thật lòng, tôi rất khổ tâm khi phải tiếp tục chờ đợi. Vì vậy, tôi đã nói thế này, “Nếu Hidaka bận quá thì có thể giới thiệu người nào đó xem giùm tôi được không? Biên tập viên chẳng hạn...”

Thế là ngay lập tức, cậu ấy đổi giọng.

“Chuyện đấy thì không được. Tôi không muốn ép họ khi thậm chí chưa biết nội dung thế nào, họ bận lắm. Hơn nữa bọn họ thường ngày đã phải làm việc với không biết bao nhiêu bản thảo chẳng ra gì rồi. Dù sẽ giới thiệu cho ai đi nữa, tôi cũng muốn đọc qua trước một lần. Nếu thấy tôi không đáng tin thì tôi sẽ gửi trả cậu bản thảo ngay cũng được.”

Bị nói như vậy, tôi thật không biết phải đáp lại thế nào.

“Ý tôi không phải vậy. Chỉ là thấy Hidaka vất vả quá nên nghĩ nếu có người khác thì...”

“Tiếc là không có người nào đọc tiểu thuyết của dân nghiệp dư một cách cẩn thận đâu. Đừng lo, tôi sẽ có trách nhiệm đọc cho cậu mà. Tôi hứa.”

“Vậy à, vậy nhờ cậu đấy.” Rồi tôi cúp máy.

Nhưng phải nói là đúng như dự đoán, hai tuần trôi qua cũng không có liên lạc gì từ cậu ấy. Tôi lại gọi điện với tâm lý sẽ bị cáu gắt.

“Tôi đang định gọi điện cho cậu đây.” Cậu ấy nói như vậy. Giọng nói có vẻ lạnh lùng sao đó nên tôi hơi lo lắng.

“Cậu đọc giúp tôi rồi à?”

“Ừm. Mới đọc cách đây không lâu.”

Tôi cố gắng kiềm chế, không hỏi “Vậy tại sao không gọi cho tôi ngay?” mà chỉ thử hỏi về đánh giá tác phẩm, “Cậu thấy sao?”

“Ừm, về chuyện đó...” Cậu ấy im lặng vài giây rồi nói, “Nói qua điện thoại không truyền tải được hết ý. Hay cậu đến nhà tôi? Tôi muốn thong thả bàn bạc với cậu.”

Tôi hơi phân vân trước những lời đó. Bản thân tôi trước hết chỉ muốn hỏi tác phẩm có thú vị hay không. Cảm giác bị quay như chong chóng vậy. Nhưng cậu ấy cố tình mời đến nhà nói chuyện, chứng tỏ đã đọc rất nghiêm túc. Tuy có chút căng thẳng nhưng tôi vẫn nói sẽ đến.

Vậy là chúng tôi đã quyết định hẹn gặp ở nhà cậu ấy. Thời điểm đó, tôi không tài nào dự đoán được, chuyến viếng thăm nhà cậu ấy sẽ gây ảnh hưởng lớn đến cuộc đời tôi sau đó như thế nào.

Thời gian này cậu ấy vừa mới mua căn nhà hiện giờ. Tuy chỗ tiền tiết kiệm từ thời làm nhân viên văn phòng có vẻ cũng khá, nhưng có lẽ phần lớn là nhờ khối tài sản cha cậu ấy để lại. Cha cậu ấy mất hai năm trước đó. May là sau đấy cậu ấy trở thành nhà văn ăn khách, nếu không cảm giác căn nhà đó thật không tương xứng với cậu ấy.

Tôi đem theo chai Scotch làm quà đến thăm nhà cậu ấy.

Hidaka đón tôi trong bộ đồ thể thao. Bên cạnh cậu ấy là Hatsumi.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ đó là tiếng sét ái tình. Khoảnh khắc nhìn thấy cô ấy, tôi cảm thấy điều gì đó như một niềm cảm hứng. Nó giống như một kí ức ảo giác. Đương nhiên đó là lần đầu tiên tôi gặp cô ấy. Vì vậy, nói chính xác thì có thể đó là cảm giác như gặp được người nào đó đã được định sẵn là sẽ gặp trong đời. Tôi cứ nhìn chằm chằm cô ấy, không thốt lên được lời nào một lúc lâu.

Nhưng có vẻ Hidaka không nhận thấy sự dao động trong lòng tôi. Cậu ấy dặn Hatsumi pha cà phê, còn bản thân thì dẫn tôi đến phòng làm việc.

Tôi đã kì vọng sẽ bắt đầu nói chuyện liên quan đến tác phẩm ngay, nhưng mãi cậu ấy không vào đề tài chính, cứ nói về những sự kiện trên thế giới, rồi hỏi thăm công việc của tôi. Sau khi Hatsumi đem cà phê đến, cậu ta vẫn tiếp tục nói những chuyện chẳng liên quan gì.

Cuối cùng, tôi sốt ruột hỏi. “Vậy tác phẩm của tôi sao rồi? Nếu không được, cậu cứ nói thẳng.”

Thế là vẻ mặt tươi cười nãy giờ biến mất, cuối cùng cậu ấy mới nói cảm tưởng.

“Không phải là tác phẩm tồi. Đề tài xem ra khá tốt là đằng khác.”

“Không tồi, nhưng cũng không tốt... Ý cậu là vậy?”

“Ừm, nói thẳng thì vậy. Vẫn chưa thấy được điểm có thể thu hút độc giả. Đại loại là nguyên liệu thì tốt nhưng phương pháp chế biến sai lầm.”

“Vậy cụ thể điểm nào không được?”

“Ừm, nhân vật không có sức hút. Và tại sao không có sức hút thì có thể do câu chuyện quá gãy gọn.”

“Ý cậu là quá an toàn?”

“Đúng vậy.” Và cậu ấy tiếp tục nói thế này. “Tôi nghĩ là tác phẩm của người nghiệp dư thì tốt. Văn phong ổn, bố cục đầy đủ. Nhưng thiếu sức hấp dẫn nếu là tác phẩm của dân chuyên nghiệp. Chỉ hay thôi thì không thành sản phẩm được.”

Tuy đã chuẩn bị tinh thần ở một mức nào đấy, nhưng tôi vẫn rất thất vọng trước đánh giá của cậu ấy. Nếu có khuyết điểm rõ ràng thì chỉ cần sửa chỗ đó là được, đằng này hay nhưng không có sức hấp dẫn thì tôi không biết phải làm sao. Vì nói cách khác, điều đó có nghĩa “cơ bản là không có tài”.

“Vậy cứ phát huy đề tài này nhưng nghĩ cách viết khác?” Tuy vậy, tôi vẫn không nản lòng, thử hỏi cậu ấy phương án về sau.

Hidaka lắc đầu.

“Cứ bám vào một đề tài thì không tốt. Chuyện về người thợ làm pháo hoa này tạm thời bỏ trắng thì hơn. Nếu không, cậu sẽ lặp lại sai lầm. Tôi khuyên cậu nên viết về đề tài hoàn toàn khác.”

Tôi cảm thấy lời khuyên của cậu ấy vô cùng đúng đắn.

Tôi hỏi cậu ấy liệu có thể đọc giúp tôi lần nữa không nếu tôi viết truyện khác đem đến. Cậu ấy bảo rất sẵn lòng.

Ngay sau đó, tôi đã bắt tay vào viết tác phẩm tiếp theo. Nhưng thực tế không như mong muốn. Tác phẩm đầu tiên tôi đã viết say sưa quên cả trời đất nhưng tác phẩm thứ hai, tôi để ý quá nhiều đến tiểu tiết, có lúc ngồi cả tiếng đồng hồ chỉ để chọn một cách diễn đạt nào đó. Có vẻ nguyên nhân của việc này là do tôi quá bận tâm về độc giả. Tôi bắt đầu viết tác phẩm đầu tiên không với mục đích cho ai đó đọc

nhưng với tác phẩm lần này, có một độc giả tên Hidaka. Ở một nghĩa nào đó, việc này khiến tôi trở nên e dè. Một lần nữa tôi ý thức được quan tâm đến độc giả là việc vất vả thế nào. Và có lẽ sự khác biệt giữa nghiệp dư và chuyên nghiệp nằm ở điểm này.

Vì lý do đấy mà tác phẩm thứ hai khá trúc trắc, nhưng trong khoảng thời gian đó, tôi thường đến nhà Hidaka. Vừa là bạn bè thuở nhỏ, lại cùng chơi với nhau nên chúng tôi lại một lần nữa làm bạn. Tôi đặc biệt thích thú với việc được nghe một nhà văn đương thời trò chuyện, còn Hidaka hẳn cũng có lợi khi được tiếp xúc với người ngoài. Vì cậu ấy từng thổ lộ kể từ khi trở thành nhà văn, cậu ấy có khuynh hướng xa cách với bên ngoài.

Tuy nhiên, phải thú nhận rằng trong lòng tôi, đến chơi nhà Hidaka còn có một ý đồ khác. Tôi rất mong chờ được gặp Hidaka Hatsumi. Cô ấy luôn chào đón tôi bằng nụ cười rạng rỡ. Với tôi, đó là người phụ nữ lý tưởng, cô ấy mặc đồ thường ngày trông đẹp hơn hẳn khi diện những bộ cánh điệu đà. Mà thật ra tôi chưa từng thấy cô ấy mặc trang phục lộng lẫy. Có lẽ khi đó, cô ấy sẽ hóa thân thành một mỹ nữ quyến rũ đến mức khiến người ta phải nín thở. Vì như vậy hợp với Hidaka hơn. Nhưng nói gì thì nói, với tôi, cô ấy vẫn là một người con gái đẹp tràn đầy sức sống.

Một lần nọ, tôi đến thăm mà không báo trước, lấy cớ là có việc ở gần đấy nhưng thật ra vì đột nhiên muốn nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô ấy. Lúc đó, tình cờ Hidaka vắng nhà nên lẽ ra tôi chỉ chào hỏi một tiếng rồi phải ra về. Vì dù sao ngoài mặt thì người tôi đến gặp là Hidaka.

Nhưng may mắn thay khi Hatsumi giữ tôi lại. Cô ấy nói vừa nướng bánh xong, muốn tôi nếm thử. Tuy ngoài miệng từ chối nhưng trong lòng tôi hoàn toàn không muốn bỏ lỡ cơ hội như trong mơ này, nên đã mặt dày bước vào nhà.

Tôi đã tận hưởng hơn hai tiếng đồng hồ hạnh phúc tột cùng. Tôi trở nên hưng phấn, nói nhiều hơn. Nhưng cô ấy không hề tỏ vẻ khó chịu, ngược lại còn cười khúc khích như một thiếu nữ khiến tôi càng say sưa nói. Tôi nghĩ có lẽ mặt tôi lúc đó đã rất đỏ. Vì đến giờ tôi vẫn

còn nhớ cảm giác dễ chịu khi hơi lạnh phả vào mặt sau khi ra về.

Sau đó, tôi vẫn tiếp tục giả vờ đến bàn luận chuyện sáng tác để tới nhà Hidaka thường xuyên, cốt để nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ, đáng yêu của Hatsumi. Có vẻ Hidaka không nhận thấy gì. Thật ra, cậu ấy gặp tôi vì có ý đồ riêng, nhưng sau đó một chút tôi mới được biết.

Cuối cùng, tôi cũng hoàn thành tác phẩm thứ hai. Vì vậy, tôi nhanh chóng nhờ Hidaka đọc và cho biết cảm tưởng, nhưng tiếc là lần này cũng không được tốt đẹp.

"Cảm giác như tiểu thuyết tình cảm tầm thường." Đó là cảm tưởng của Hidaka. "Truyện về thiếu niên đem lòng yêu người phụ nữ lớn tuổi hơn mình nhiều đến mức phải đem chổi ra quét. Phải có thêm gì đó đặc biệt. Chưa kể nhân vật nữ quan trọng nhất cũng không ổn. Cảm giác không thực. Thấy rõ là tác giả chỉ tưởng tượng trong đầu."

Phê bình cay nghiệt cũng chỉ đến như vậy. Tôi thực sự sốc, đặc biệt thất vọng với vế sau. Vì nguyên mẫu của nhân vật nữ mà Hidaka cho rằng "cảm giác không thực" không ai khác, chính là Hatsumi.

Tôi hỏi Hidaka phải chăng tôi không có năng lực để trở thành nhà văn chuyên nghiệp?

Cậu ấy suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

"Ừm, trường hợp của cậu, đã có nghề nghiệp ổn định rồi nên cần gì vội. Cứ viết như một sở thích, tự nhủ một lúc nào đó tác phẩm sẽ được in thành sách là được."

Cách nói như vậy không thể gọi là an ủi. Dù là tác phẩm thứ hai nhưng bản thân tôi thấy nó không tệ. Tôi đã suy nghĩ rất nghiêm túc xem mình còn thiếu cái gì. "Anh hãy hăng hái lên." Lúc này, cả câu nói dịu dàng của Hatsumi cũng không thể trở thành liều thuốc đặc hiệu.

Không biết có phải vì thiếu ngủ nhiều ngày do bị sốc không mà ngay sau đó, tôi đổ bệnh. Tôi bị cảm ngày càng nặng, cuối cùng rơi vào tình trạng ngủ mê man. Lúc này, tôi mới thấm thía cảnh sống độc thân. Thu người trong tấm chăn lạnh lẽo, nỗi buồn khổ bao bọc lấy

tôi.

Nhưng hạnh phúc không tưởng đã đến với tôi vào chính lúc đó, chuyện này tôi đã nói với cảnh sát Kaga rồi nhỉ? Đúng vậy. Hatsumi đến tận nhà tôi để thăm bệnh. Khi nhìn thấy cô ấy qua mắt thần ở cửa, tôi cứ ngỡ do sốt cao mà đầu óc mình có vấn đề.

“Tôi nghe chồng nói anh bị cảm, phải nghỉ dạy.” Cô ấy nói vậy. Đúng là cách đó mấy ngày, cậu ấy có gọi điện đến và tôi đã nói mình đang nằm nhà vì bị cảm.

Hatsumi không để ý đến sự cảm kích và ngạc nhiên của tôi, vào bếp chuẩn bị đồ ăn. Cô ấy thậm chí đã mua sẵn nguyên vật liệu đem đến. Đầu óc tôi đờ đẫn. Đương nhiên, không phải vì cơn sốt.

Món xúp rau Hatsumi nấu cho tôi có hương vị thật đặc biệt. Không, thực sự mà nói thì tôi chẳng biết nó có hương vị gì. Việc cô ấy đến thăm tôi, nấu ăn cho tôi đã khiến tôi cảm thấy không thể hạnh phúc hơn.

Rốt cuộc, tôi đã nghỉ dạy ở trường một tuần. Cơ thể tôi vốn không khỏe mạnh từ trước, tôi rất khổ sở khi mỗi lần bị bệnh thì vô cùng khó lành. Nhưng lúc này đây, tôi thực sự biết ơn thể chất ốm yếu đó. Bởi vì nhờ nó mà Hatsumi đã đến thăm tôi những ba lần trong khoảng thời gian này. Lần thứ ba, tôi hỏi cô ấy rằng Hidaka bảo cô ấy đến hay sao.

“Em không nói với chồng về việc này.” Cô ấy trả lời.

“Tại sao?”

“Thì...” Cô ấy chỉ nói vậy rồi không nói gì thêm. Thay vào đó, cô ấy nhờ tôi thế này, “Anh Nonoguchi cũng giữ bí mật chuyện này giúp em được không?”

“Tôi thì không sao nhưng...”

Tôi rất muốn hỏi suy nghĩ của cô ấy nhưng không đủ cứng rắn nói gì hơn.

Sau khi khỏi hẳn, tôi muốn làm gì đó để cảm ơn cô ấy. Vì vậy, tôi quyết định mời cô ấy dùng bữa. Nếu tặng quà, có thể sẽ bị Hidaka phát hiện.

Hatsumi có vẻ do dự một chút nhưng cũng đồng ý. Cô ấy nói vừa

đúng dịp có hôm Hidaka đi tìm tư liệu, vắng nhà, đề nghị tôi chọn ngày đó. Tôi không có lý do gì để từ chối.

Chúng tôi dùng bữa tại một tiệm trà có thức ăn nhẹ ở Roppongi. Và đêm đó, cô ấy đến nhà tôi.

Tôi đã giải thích với cảnh sát Kaga về mối quan hệ của chúng tôi là "một phút nhất thời". Nay tôi xin phép đính chính ở đây. Chúng tôi yêu nhau từ tận đáy lòng, ít nhất, tình cảm của tôi dành cho cô ấy không hề lông bông. Như cảm giác gặp mặt cô ấy lần đầu tiên vậy, cô ấy là người phụ nữ định mệnh của tôi. Và có thể nói tình yêu nghiêm túc của chúng tôi bắt đầu từ đêm đó.

Nhưng sau khi trải qua thời gian điên cuồng, tôi được nghe một việc đáng ngạc nhiên từ Hatsumi. Đó là về Hidaka.

"Chồng em đang tìm cách bẫy anh Nonoguchi." Cô ấy nói với vẻ buồn rầu.

"Ý em là sao?"

"Anh ấy đang muốn cản trở việc anh Nonoguchi trở thành nhà văn. Anh ấy muốn anh từ bỏ ý định đó."

"Vì tiểu thuyết anh viết tệ quá à?"

"Không, không phải vậy. Em nghĩ ngược lại thì có. Có lẽ vì tác phẩm anh Nonoguchi viết hơn hẳn tiểu thuyết của anh ấy nên anh ấy ghen tị."

"Sao có thể..."

"Ban đầu em cũng không hề nghĩ như vậy. Không, thật ra là không muốn nghĩ. Nhưng nếu vậy thì mới giải thích được những lời nói, hành động kì lạ của anh ấy."

"Chuyện thế nào?"

"Là lúc anh Nonoguchi gửi tác phẩm đầu tiên đến. Ban đầu, chồng em không có ý định đọc nghiêm túc. Đến mức anh ấy còn nói đại loại như nếu đọc ba cái tiểu thuyết nhảm nhí của dân nghiệp dư thì cảm xúc của mình sẽ bị rối loạn. Anh ấy còn nói cứ đọc sơ sơ rồi nói lấy lệ cho xong chuyện."

"Hả, chuyện là vậy sao?"

Vừa nghĩ trong bụng sao thật khác với những gì Hidaka nói, tôi

vừa hỏi dồn.

“Nhưng bắt đầu đọc rồi thì chồng em như chìm vào tác phẩm. Em rất hiểu anh ấy. Anh ấy tính tình mau chán, chỉ cần cái gì buồn tẻ một chút là dẹp qua một bên ngay. Đằng này anh ấy say sưa đọc như vậy chứng tỏ đã bị hút vào thế giới trong tác phẩm của anh Nonoguchi.”

“Nhưng cậu ấy đã nói tác phẩm đó không ổn đối với dân chuyên.”

“Chính lúc đấy em đã cảm nhận được âm mưu của anh ấy. Trước đó, anh Nonoguchi nhiều lần gọi điện mà chồng em cứ nói dối là chưa đọc. Có lẽ lúc đó anh ấy đang nghĩ cách đối phó. Và chắc chắn kết luận của anh ấy là chê bai tác phẩm để anh từ bỏ ý định trở thành nhà văn. Em đã lấy làm lạ khi thấy anh ấy đọc tác phẩm của anh Nonoguchi say sưa như vậy mà lại nói không thú vị.”

“Chắc do anh là bạn thân từ nhỏ nên cậu ấy mới nhiệt tình đọc?”

Tôi không thể tin lời của cô ấy nên đã nói như vậy. Nhưng cô ấy thẳng thừng phủ định.

“Chồng em không phải người như vậy. Con người đấy không quan tâm bất kì điều gì ngoài việc của bản thân.”

Tôi đã phải rất băn khoăn trước câu khẳng định đó. Thật bất ngờ khi cô ấy nghĩ như vậy về người chồng đã đi đến kết hôn sau một hồi tình yêu say đắm.

Nhưng nghĩ lại, có lẽ chính vì tan vỡ ảo tưởng với chồng như vậy, cô ấy mới ngả về phía tôi. Nghĩ thế, tâm trạng của tôi hơi phức tạp.

Ngoài ra, Hatsumi còn nói cho tôi biết Hidaka đang giậm chân tại chỗ trong việc sáng tác và rất sốt ruột. Cô ấy nói Hidaka không nghĩ ra được đề tài, không biết viết gì, đang trên bờ vực đánh mất tự tin. Chính vì vậy, cậu ấy mới ghen tị với một người nghiệp dư lại cứ liên tục có sáng tác mới là tôi.

“Tóm lại, anh Nonoguchi đừng trao đổi với chồng em về tác phẩm nữa. Anh nên tìm người nào giúp anh nghiêm túc hơn.”

“Nhưng nếu Hidaka không muốn cho anh ra mắt thì chẳng thà nói thẳng anh hãy từ bỏ con đường đó đi, không phải sao? Dù gì cậu ấy

cũng đã đọc tác phẩm thứ hai của anh...”

“Anh Nonoguchi không biết con người của chồng em. Chắc chắn anh ấy không nói rõ là để phòng ngừa anh Nonoguchi đi nhờ người khác. Anh ấy kéo dài thời gian, làm cho anh có hi vọng vậy thôi chứ không hề có ý giới thiệu cho nhà xuất bản.” Hatsumi nói với giọng điệu nghiêm khắc không giống cô ấy.

Tôi không thể tin được Hidaka lại giấu trong lòng một ác ý như vậy. Nhưng cũng không nghĩ Hatsumi lại nói năng lung tung.

Tôi bảo trước mắt để theo dõi sự tình thế nào đã. Hatsumi có vẻ sốt ruột trước thái độ đó của tôi.

Tuy nhiên, số lần tôi đến nhà Hidaka sau đó giảm đi là một sự thật. Thật lòng mà nói, tôi sợ phải giáp mặt với Hatsumi trước mặt Hidaka hơn là vì không còn tin tưởng Hidaka. Tôi không tự tin rằng mình có thể vờ như không có gì thay đổi khi nhìn thấy cô ấy. Hidaka là người nhạy bén. Chắc chắn cậu ấy sẽ nhận ra khi có sự thay đổi trong ánh mắt của tôi dành cho cô ấy.

Nhưng tôi thật không chịu đựng nổi khi không được gặp cô ấy mấy ngày liền. Mà gặp nhau bên ngoài thì quá nguy hiểm. Sau khi âm thầm bàn bạc, chúng tôi quyết định Hatsumi sẽ đến nhà tôi. Tôi nghĩ cảnh sát Kaga sẽ hiểu, chung cư tôi ở vắng người qua lại, hầu như không lo bị hàng xóm bắt gặp khi cô ấy lui tới. Với lại, giả sử bị bắt gặp đi nữa, cũng không ai biết mặt cô ấy nên không lo có lời đồn đãi.

Lựa những lúc Hidaka ra ngoài, Hatsumi đến nhà tôi. Cô ấy không ngủ lại nhưng nhiều lần nấu cơm và cùng nhau ăn tối. Những lúc như vậy, cô ấy luôn đeo chiếc tạp dề yêu thích của mình. Đúng vậy. Đó là chiếc tạp dề các anh đã tìm được. Mỗi khi ngắm nhìn cô ấy đeo tạp dề đứng trong bếp, tôi cứ có cảm giác mình thực sự đang có một gia đình mới.

Nhưng ở bên nhau càng hạnh phúc bao nhiêu thì khi chia tay càng đau khổ bấy nhiêu. Mỗi lần đến giờ cô ấy phải ra về, cả hai chúng tôi đều im lặng, tiếc nuối nhìn kim đồng hồ.

Hai, ba ngày thôi cũng được, phải chi chúng tôi có được khoảng thời gian chỉ hai người với nhau thì tuyệt vời biết bao. Chúng tôi

thường nói với nhau như vậy. Biết rằng không thể, nhưng vẫn theo đuổi mộng tưởng đầy ma lực.

Và có lần, cơ hội để thực hiện điều đó tìm đến. Hidaka sẽ đi Mỹ công tác một tuần với biên tập viên nên Hatsumi ở nhà một mình.

Tôi đã nghĩ cơ hội thế này sẽ không đến lần thứ hai. Tôi hào hứng nói với Hatsumi về việc chúng tôi sẽ sử dụng khoảng thời gian chỉ có hai người như thế nào. Và cuối cùng chúng tôi quyết định đi du lịch Okinawa, đã đến công ty du lịch đăng kí, thậm chí đã trả tiền. Cho dù chỉ là khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng có thể cùng đi với tư cách vợ chồng là một việc như trong mơ đối với chúng tôi.

Nhưng rốt cuộc, có thể nói đây là đỉnh điểm hạnh phúc của chúng tôi. Như cậu đã biết, chuyến du lịch Okinawa không thành. Do chuyến đi Mỹ của Hidaka bị hủy. Nghe đâu chuyến đi vốn là vì kế hoạch của một tờ tạp chí nào đó, nhưng ngay trước ngày lên đường kế hoạch bị dừng lại. Tôi không rõ cụ thể thế nào. Nghe nói Hidaka rất thất vọng nhưng chắc chắn không thể bằng được sự thất vọng của chúng tôi.

Vì bị lấy đi những ngày trong mộng đó nên cảm xúc muốn ở bên Hatsumi của tôi càng mạnh mẽ. Vừa mới gặp nhau, tạm biệt cái là lại muốn gặp ngay.

Thế nhưng số lần cô ấy đến chỗ tôi giảm hẳn từ một dạo. Khi nghe lý do, tôi xanh mặt vì lo lắng. Hatsumi nói có lẽ Hidaka đã nhận ra quan hệ giữa hai chúng tôi. Và cô ấy đã nói những lời mà tôi lo sợ hơn cả. Đó là đã đến lúc chúng tôi chia tay.

“Nếu biết được quan hệ của chúng ta, chồng em chắc chắn sẽ trả thù. Em không muốn làm phiền anh.”

“Anh không quan tâm. Nhưng...”

Nhưng tôi không thể làm cô ấy đau khổ. Với tính cách của Hidaka, cậu ta sẽ không dễ dàng đóng dấu vào đơn ly hôn. Có điều, tôi không đành lòng chia tay cô ấy chỉ vì như vậy.

Không biết tôi đã trăn trở biết bao ngày sau đó. Tôi quên cả nghề giáo của mình để nghĩ biện pháp. Và cuối cùng tôi đã quyết định.

Chắc cậu đã hiểu. Mà không, cảnh sát Kaga đã suy luận ra rồi nên

không cần phải xác nhận nữa. Tôi quyết tâm giết Hidaka.

Có lẽ khi viết trơn tru, mạch lạc thế này sẽ khiến mọi người có ấn tượng kì dị. Nhưng trên thực tế, tôi cũng không hề do dự mà rất dứt khoát đi đến quyết định này. Nói trắng ra, từ trước khi sự thể thành ra thế này, tôi đã mong Hidaka chết quách đi. Tôi không chấp nhận được việc Hidaka chiếm Hatsumi làm của riêng. Con người ta thật ích kỉ nhỉ. Tôi mới là người chen ngang vậy mà lại nghĩ như thế. Tóm lại vì lý do đấy, tôi đã từng nghĩ đến việc thà rằng mình tự tay giết Hidaka.

Đương nhiên, Hatsumi kịch liệt phản đối kế hoạch đó của tôi. Cô ấy đã khóc lóc, khuyên tôi không được phạm vào tội ác tày trời như thế. Nhưng những giọt nước mắt đó chỉ khiến tôi thêm điên cuồng. Suy nghĩ chỉ còn cách giết Hidaka ngày càng trở nên mạnh mẽ.

“Em không cần nghĩ ngợi gì cả. Đây là việc anh tự mình quyết định. Nếu thất bại, và nếu bị cảnh sát bắt đi chăng nữa, anh nhất định sẽ không để em bị phiền hà.” Tôi đã nói với cô ấy như vậy. Cậu có nói tôi đã đánh mất sự bình tĩnh và năng lực phán đoán, tôi cũng không có lời nào phản bác.

Không biết có phải vì đã hiểu ra quyết tâm đầy cứng rắn của tôi hay vì thấy rõ không còn cách nào khác để hai chúng tôi đến với nhau mà cuối cùng, Hatsumi cũng quyết tâm. Và cô ấy thậm chí còn nói sẽ giúp tôi. Tôi không muốn để cô ấy gặp nguy hiểm, nhưng cô ấy cũng tỏ thái độ mạnh mẽ không muốn để tôi phạm tội một mình.

Và như thế, chúng tôi cùng nhau lên kế hoạch giết Hidaka. Nói là kế hoạch nhưng không có gì phức tạp. Chúng tôi dự tính dàn cảnh bị trộm.

Và ngày 13 tháng Mười hai đó đã đến.

Nửa đêm, tôi đột nhập vào vườn nhà Hidaka. Trang phục trên người tôi lúc đó như thế nào, hẳn cảnh sát Kaga đã biết. Vâng, quần đen, áo bu dông đen. Lẽ ra tôi phải bịt mặt mới đúng. Nếu làm vậy, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện sau đấy. Nhưng lúc đó tôi đã không nghĩ đến việc bịt mặt.

Đèn phòng làm việc của Hidaka đã tắt. Tôi rón rén đặt tay vào

cửa sổ, đẩy sang ngang, cửa sổ không khóa nên mở ra một cách dễ dàng. Tôi nín thở leo vào phòng.

Tôi thấy Hidaka đang nằm trên ghế sofa đặt ở góc phòng. Cậu ấy nằm ngửa, mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đặn.

Tôi đã được Hatsumi xác nhận đêm đó Hidaka sẽ ở suốt trong phòng làm việc vì hôm sau là hạn chót nộp bản thảo. Vì vậy, tôi mới chọn đêm đó.

Cũng cần giải thích lý do tại sao cậu ấy có việc cần giải quyết mà vẫn ngủ say. Đó là do Hatsumi đã cho thuốc ngủ vào cơm tối. Chúng tôi đã suy tính đây là loại thuốc ngủ Hidaka thỉnh thoảng dùng, nên nếu có giải phẫu tử thi cũng không bị nghi ngờ. Quan sát trạng thái của Hidaka, tôi xác nhận mọi việc diễn ra đúng kế hoạch. Có lẽ cậu ấy định làm việc nhưng không thể thắng nổi cơn buồn ngủ nên đã nằm ra sofa. Hatsumi đã kiểm tra rồi mới tắt đèn, mở sẵn chốt cửa sổ.

Sau đó, tôi chỉ việc hành động. Tôi run rẩy rút hung khí từ túi áo bu dông ra. Đúng, là con dao đó.

Thật lòng mà nói, tôi muốn chọn cách siết cổ. Đâm bằng dao, chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy sợ. Nhưng tôi nghĩ để dàn cảnh bị trộm cho giống thì dùng dao tốt hơn. Vì không lý nào một kẻ định cướp của lại không chuẩn bị hẳn một thứ hung khí cho ra hồn.

Tôi không biết nên đâm vào đâu thì chắc chắn nhất. Rồi nghĩ tóm lại cứ nhằm vào ngực mà đâm. Lúc đó, tôi tháo găng tay đã đeo trước đó để cầm cán dao cho chắc. Tôi nghĩ bụng để xóa dấu vân tay sau cũng được. Và tôi nắm chặt con dao bằng cả hai tay, giơ cao lên đầu.

Đúng lúc đó, một chuyện không thể nào tin được đã xảy ra.

Hidaka mở choàng mắt.

Toàn thân và cả đầu óc tôi như đông cứng. Tôi không nhúc nhích nổi đôi tay cầm dao đã giơ lên cao, cũng không thốt ra được lời nào.

Trái với tình trạng cứng đờ của tôi, Hidaka nhanh chóng ra tay. Khi định thần thì tôi đã bị cậu ấy đè xuống. Con dao cũng đã rời khỏi tay tôi. Tôi không khỏi nhớ đến việc từ nhỏ cậu ấy đã có thần kinh vận động xuất sắc hơn hẳn tôi.

“Cậu có ý gì? Sao lại muốn giết tôi?” Hidaka hỏi. Tôi nhất quyết không trả lời.

Cuối cùng, cậu ấy lớn tiếng gọi Hatsumi. Chẳng bao lâu sau, cô ấy bước vào phòng với gương mặt tái nhợt. Có vẻ cô ấy đã biết ngay chuyện gì xảy ra khi nghe tiếng của Hidaka.

“Gọi cảnh sát đi. Mưu sát bất thành.” Hidaka nói.

Nhưng Hatsumi không nhúc nhích.

“Sao vậy, gọi điện mau lên? Đừng có chần chừ!”

“Anh... người đó là... anh Nonoguchi đấy.”

“Tôi biết. Nhưng đó không phải là lý do để bỏ qua chuyện này. Tên này định giết tôi đấy.”

“Anh, thật ra...”

Có vẻ Hatsumi định thú nhận mình cũng là đồng phạm. Nhưng, Hidaka đã chặn lại.

“Cô đừng nói những chuyện dư thừa.”

Từ câu nói đó tôi đã hiểu ra sự tình. Hidaka đã biết kế hoạch của chúng tôi và giả vờ ngủ, chờ tôi ra tay.

“Này, Nonoguchi!” Cậu ta vừa đè mặt tôi vừa nói. “Có biết luật phòng chống trộm cắp không? Trong đó có viết về phòng vệ chính đáng đấy. Theo đó, nếu lỡ tay giết chết người đột nhập với mục đích phạm tội cũng không bị xét tội. Không thấy tình trạng bây giờ đúng y như vậy sao? Tức là tôi có giết cậu cũng chẳng bị ai nói gì cả.”

Cơ thể tôi run bần bật trước giọng điệu tàn nhẫn đó. Tôi không nghĩ cậu ta sẽ giết tôi, nhưng tôi biết, rồi cậu ta cũng sẽ ra tay trả thù tương xứng.

“Mà thôi, tôi bỏ qua. Tôi cũng chẳng thích thú gì đâu. Nếu vậy thì chỉ còn cách báo cảnh sát, nhưng...” Lúc này, cậu ta liếc nhìn Hatsumi, cười khẩnh và chuyển cặp mắt sắc bén đó sang tôi. “Có làm thế tôi cũng chẳng được lợi lộc gì. Lý do cậu muốn giết tôi sao cũng được, với lại, cậu vào tù thì đời tôi cũng chẳng có gì thay đổi.”

Tôi hoàn toàn không hiểu cậu ta muốn nói gì. Chính vì vậy càng thấy rờn rợn.

Cuối cùng cậu ta cũng nới lỏng, thả tôi ra rồi dùng cái khăn có

sẵn bên cạnh nhặt con dao bị đánh rơi lên, quấn lại.

"Vui lên đi, hôm nay tôi tha cho cậu. Mau trốn về từ cửa sổ đi."

Tôi kinh ngạc nhìn mặt Hidaka. Cậu ta cười nhăn nhở.

"Gì vậy? Cái vẻ mặt kinh ngạc đó. Còn không mau đi trước khi tôi thay đổi ý định."

"Cậu tính làm gì?" Tôi hỏi. Giọng tôi run run thật thảm hại.

"Bây giờ cậu có biết chuyện đấy cũng chẳng ích gì. Thôi, mau đi đi. Nhưng..." Cậu ta cho tôi xem con dao đang cầm trên tay. "Tôi giữ cái này làm vật chứng."

Tôi đã nghĩ liệu con dao này có thể dùng làm vật chứng không? Dù đúng là có dấu vân tay của tôi trên đó.

Thế là Hidaka lên tiếng như thể đọc được suy nghĩ đó của tôi.

"Đừng quên. Chứng cứ không chỉ có cái này. Còn một thứ khiến cậu nhất định không thể chối tội. Rồi tôi sẽ cho cậu xem."

Lúc đấy tôi đã không thể nghĩ ra đó là cái gì. Tôi nhìn Hatsumi. Mặt cô ấy trắng bệch, chỉ có đôi mắt đỏ ngầu. Tôi chưa từng thấy khuôn mặt người nào buồn bã đến vậy. Không, cả về sau cũng không thấy.

Tôi ra về mà không tài nào biết được Hidaka đang nghĩ gì. Không biết bao nhiêu lần tôi đã nghĩ hay cứ thế mà biến mất đi đâu đó. Tôi không làm vậy vì còn bận tâm về Hatsumi.

Sau sự kiện đấy, tôi sống run sợ mỗi ngày. Không lý nào Hidaka lại không trả thù. Không biết chuyện đó sẽ hiện ra với hình thức như thế nào càng khiến tôi sợ hãi hơn.

Đương nhiên tôi không đến nhà Hidaka, cũng không gặp Hatsumi. Nhưng có điện thoại mấy lần.

"Anh ấy hoàn toàn không nhắc gì về chuyện đêm đó. Như thể đã quên mất rồi vậy."

Tuy cô ấy nói vậy nhưng chắc chắn không có chuyện cậu ta đã quên. Tôi càng thấy rợn người hơn khi nghe nói cậu ta không nhắc đến chuyện đó.

Mấy tháng sau tôi mới biết được đòn trả thù của cậu ta. Tôi biết điều đó ở tiệm sách. Chắc cảnh sát Kaga đã hiểu. Đúng vậy. Tác

phẩm mới của Hidaka, *Đốm lửa không cháy* đã được xuất bản. Đó chính là phần sửa lại từ tiểu thuyết đầu tiên *Đốm lửa tròn* tôi gửi cậu ta xem.

Tôi cứ ngỡ mình đang nằm mơ thấy ác mộng. Thật không thể nào tin được, không, tôi không muốn tin.

Nghĩ kĩ, có lẽ không có đòn trả thù nào tàn độc hơn thế. Ít nhất, với một người đang muốn trở thành nhà văn như tôi thì đau đớn đến nỗi tưởng như trái tim đã bị xé thành từng mảnh. Có thể nói đó là đòn trả thù tàn nhẫn đáng kinh ngạc mà chỉ Hidaka mới nghĩ ra được.

Với nhà văn, tác phẩm như phần thân của họ. Nói dễ hiểu nhất thì tác phẩm là đứa con. Và tác giả cũng yêu tác phẩm mình tạo nên như bất kì cha mẹ nào trên cõi đời này yêu con cái mình.

Hidaka đã cướp đi tác phẩm đó. Một khi cậu ta đã công bố bằng cái tên của mình thì *Đốm lửa không cháy* sẽ mãi mãi lưu lại trên văn đàn và trong kí ức của bao người là tác phẩm của Hidaka Kunihiko. Để chống lại điều đó, tôi chỉ còn cách lên tiếng phản đối. Và Hidaka hiểu rõ nhất định tôi sẽ không làm vậy.

Đúng vậy. Dù có lãnh một đòn như vậy, tôi cũng chỉ có thể im lặng mà thôi. Nếu tôi phàn nàn với Hidaka, chắc chắn sẽ bị phản pháo thế này.

“Nếu không muốn vào tù thì hãy im lặng đi.”

Nói cách khác, một khi tố cáo việc Hidaka ăn cắp tác phẩm của mình, tôi cũng sẽ phải thú nhận đã đột nhập vào nhà và định giết cậu ta.

Tôi đã nhiều lần định đến sở cảnh sát để tự thú, đồng thời vạch trần *Đốm lửa không cháy* là tác phẩm đạo văn *Đốm lửa tròn* của tôi. Thậm chí trên thực tế, tôi đã từng cầm điện thoại lên để gọi điện cho cảnh sát khu vực.

Nhưng rốt cuộc, tôi đã không thể gọi điện. Đương nhiên tôi sợ mình bị bắt với tội giết người không thành. Nhưng hơn cả là sợ Hatsumi cũng sẽ bị bắt với tư cách đồng phạm. Cảnh sát Nhật rất xuất sắc, nên dù tôi khăng khăng nói rằng chỉ mình tôi làm, họ cũng

sẽ chứng minh được nếu không có sự giúp đỡ của cô ấy, tôi khó mà phạm tội. Không, trước đó chắc chắn Hidaka sẽ không bỏ qua cho cô ấy. Dù thế nào đi nữa, hầu như không có hi vọng cô ấy không bị kết tội. Tôi đã sống trong những ngày tuyệt vọng nhưng vẫn không muốn Hatsumi gặp bất hạnh. Cách viết này có lẽ sẽ khiến cảnh sát Kaga cười nhạo nhỉ? Rằng còn ra vẻ gì nữa. Đúng, tôi nghĩ có lẽ khi đó tôi có khuynh hướng yêu bản thân. Nhưng cậu có thể nghĩ giùm tôi rằng nếu tôi không tự yêu mình, làm sao tôi có thể sống qua những ngày khổ sở đó?

Lúc này đây, hình như Hatsumi cũng không tìm ra được lời nào để an ủi tôi. Tuy cô ấy lén Hidaka gọi điện cho tôi nhưng ngoài sự im lặng khó xử, những gì truyền qua đường dây điện thoại chỉ là mấy lời vu vơ u uẩn đến đáng buồn.

“Em không ngờ con người đó lại làm chuyện tồi tệ như vậy. Lấy tác phẩm của anh...”

“Chịu thôi. Chẳng thể làm gì cả.”

“Em thật có lỗi với anh...”

“Không phải tại em. Tất cả do anh quá ngu ngốc. Tự làm tự chịu thôi.”

Đại khái như vậy. Nói chuyện với người mình yêu mà lòng chẳng thấy vui, cũng không thấy tương lai có hi vọng gì. Chỉ có tâm trạng là ngày càng sa sút thê thảm.

Mỉa mai thay, *Đốm lửa không cháy* được đánh giá cao. Mỗi lần thấy cuốn sách ấy được báo chí đề cập đến, trái tim tôi như bị cào xé. Tác phẩm được khen ngợi thì tôi rất vui. Nhưng ngay sau đó, tôi quay trở lại hiện thực. Thứ được tán dương không phải là tác phẩm của tôi, mà là tác phẩm của Hidaka.

Và cuối cùng, cậu ta không chỉ trở thành đề tài được bàn tán mà còn được một giải thưởng văn học đầy quyền lực. Chắc cậu cũng hiểu được sự tiếc nuối của tôi mỗi lần nhìn thấy cậu ta hãnh diện trên báo chí. Nhiều ngày liên tục, tôi không ngủ được.

Khi tôi đang sống những ngày dằn vặt như vậy thì chuyện xảy ra vào một ngày nọ. Tiếng chuông cửa reo. Nhìn qua mắt thần ở cửa,

tim tôi như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Bởi người đang đứng đó là Hidaka Kunihiko. Kể từ ngày đột nhập nhà cậu ta, giờ tôi mới lại gặp ở ngoài đời. Trong khoảnh khắc, tôi đã định vờ như không có nhà. Bị cướp tác phẩm, tôi căm hận vô cùng nhưng vẫn cảm thấy mình thua cậu ta.

Tôi nghĩ có trốn cũng chẳng giải quyết được gì nên mở cửa. Hidaka cười nhạt đứng đó.

“Ngủ à?” Cậu ta hỏi. Có lẽ do thấy tôi mặc pyjama. Hôm đó là chủ nhật.

“Không, đang thức.”

“Vậy à? Cũng mong là không làm phiền cậu lúc ngủ.” Nói vậy rồi cậu ta làm điệu bộ như dòm ngó bên trong phòng. “Gặp chút được không? Tôi có chuyện muốn nói.”

“Cũng được, nhưng phòng ốc không được sạch sẽ lâm.”

“Không sao. Tôi cũng không định rủ chụp hình tạp chí.”

Không biết có phải do nổi tiếng rồi nên cơ hội được chụp hình nhiều lên mà cậu ta nói đùa như vậy không.

“Với lại...” Cậu ta nhìn tôi. “Chẳng phải cậu cũng có nhiều chuyện muốn nói với tôi sao?”

Tôi im lặng.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau trên ghế sofa ở phòng khách. Hidaka chăm chú nhìn khắp phòng. Tôi cũng lo không biết còn dấu vết gì của Hatsumi không nên hơi sốt ruột. Tạp dề của Hatsumi tôi đã giặt sạch và cất vào tủ.

“Ở một mình mà cũng ngăn nắp đấy chứ?” Một lúc sau, cậu ta nói.

“Vậy sao?”

“Có ai đó đến dọn dẹp giúp à?”

Tôi vô thức nhìn thẳng mặt Hidaka khi nghe câu nói đó. Cậu ta vẫn giữ nụ cười lạnh nhạt trên môi. Rõ ràng là đang mỉa mai chuyện của tôi và Hatsumi.

“Chuyện muốn nói là gì?” Không chịu nổi cơn khó thở, tôi nói trước.

“Chà, đừng nóng.” Cậu ta hút thuốc và nói về vụ án tham nhũng của một chính trị gia đang là đề tài bàn tán thời gian ấy. Như thể câu giờ để chọc tức tôi và lấy đó làm vui.

Cuối cùng khi tôi sắp đến giới hạn chịu đựng, định gào lên thì cậu ta nói với vẻ tiện thể đang nói chuyện thiên hạ. “Mà này, *Đốm lửa không cháy* á...”

Bất giác tôi duỗi thẳng lưng. Và chờ những lời nói phát ra từ miệng Hidaka.

“Tuy nói là ngẫu nhiên nhưng có lẽ tôi nên xin lỗi cậu về việc nó lỡ giống với tác phẩm của cậu. Cái tựa là gì nhỉ, tác phẩm đó đó, *Đốm lửa tròn*... Đúng là cái tựa đó.”

Tôi như không tin vào mắt mình khi nhìn bản mặt thản nhiên của Hidaka lúc nói những lời đấy. “Ngẫu nhiên” ư? “Lỡ giống” sao? Nếu thế mà không gọi là đạo văn thì xóa luôn cái từ đó khỏi từ điển đi! Tôi hết sức dằn lòng, không nói ra những lời đó.

Cậu ta tiếp tục nói.

“Nhưng đúng là có những điểm không thể gọi là ngẫu nhiên đơn thuần được. Không thể phủ nhận là tôi đã chịu ảnh hưởng ít nhiều vì lỡ đọc tác phẩm của cậu khi đang tập trung viết *Đốm lửa không cháy*. Có lẽ có những phần đã ăn sâu trong tiềm thức và hiện lên tác phẩm. Nghe nói mấy nhà soạn nhạc cũng thường vậy. Bản thân không có ý định đó nhưng kết quả lại tạo ra một ca khúc giống với ca khúc đã tồn tại.”

Tôi chẳng nói lời nào, nghe cậu ta lảm nhảm. Tôi lấy làm ngạc nhiên, con người này nghĩ rằng có thể thuyết phục tôi bằng những lời lẽ như vậy thật sao?

“Mà thôi, lần này may mà cậu không khiếu nại gì. Có lẽ suy cho cùng cũng vì chúng ta không phải những người xa lạ, mà đã xây dựng được mối quan hệ gắn bó cho đến nay. Cậu không có những hành vi kích động, mà có thái độ chín chắn như vậy, đối với hai chúng ta đều tốt đẹp.”

Tôi nghĩ tóm lại chuyện cậu ta muốn nói là như thế này, “Cậu không gây ầm ĩ là rất đúng đắn, và từ nay cũng biết điều mà giữ im

lặng về chuyện này đi, làm vậy thì tôi cũng không nói gì về vụ giết người bất thành."

Thế nhưng, ngay sau đó Hidaka đã nói một việc mơ hồ.

"Còn bây giờ, vào vấn đề chính đây." Cậu ta ngước mắt lên nhìn chằm chằm vào mặt tôi. "Tác phẩm *Đốm lửa không cháy* đã ra đời dưới nhiều yếu tố như vậy. Và tác phẩm đó đã được nhiều người đón nhận, đạt cả giải thưởng văn học. Vậy nên tôi cảm thấy để thành công này trở thành một sự ngẫu nhiên chỉ có một lần thì thật vô cùng đáng tiếc."

Tôi mặt cắt không còn giọt máu. Hidaka lại muốn tiếp tục làm điều tương tự. Cậu ta đang lên kế hoạch coi tác phẩm của tôi làm bản nháp rồi viết ra tác phẩm mới, như đã viết lại *Đốm lửa tròn* và công bố là *Đốm lửa không cháy*. Nói mới nhớ, tôi còn gửi cậu ta một tiểu thuyết nữa.

"Lần này định đạo cuốn kia à?" Tôi nói.

Hidaka nhăn mặt.

"Không ngờ cậu lại dùng từ ngữ như thế. Đạo gì chứ."

"Ở đây chẳng ai nghe thấy, có sao đâu. Dù có nói vòng vo thế nào đi nữa thì đạo là đạo thôi."

Nhưng cậu ta hoàn toàn bình thản, nói mà chẳng buồn thay đổi sắc mặt.

"Xem ra cậu không hiểu rõ đạo văn là thế nào rồi? Nếu có từ điển *Kojien* thì tra thử đi. Trong đó có viết thế này, 'Đạo văn là sử dụng toàn bộ hay một phần tác phẩm của người khác như tác phẩm của mình mà không xin phép.' Đó, hiểu điều tôi muốn nói chưa? Nếu dùng không xin phép thì là đạo văn. Còn nếu không phải vậy thì không thể nói là đạo văn."

Trong lòng tôi phản đối rằng *Đốm lửa tròn* đã bị sử dụng không phép.

"Lại muốn lấy tác phẩm của tôi để viết tiểu thuyết, và không cho tôi phàn nàn sao?"

Cậu ta nhún vai trước câu nói của tôi.

"Xem ra cậu hiểu lầm rồi. Tôi chỉ đem phi vụ làm ăn đến thôi.

Đây nhất định là một phi vụ không tồi với cậu đấy."

"Tôi biết cậu muốn nói gì. Chỉ cần nhắm mắt làm ngơ chuyện đạo văn thì cậu sẽ không báo cảnh sát chuyện đêm đó chứ gì?"

"Đừng tỏ thái độ hằn học như thế. Chẳng phải tôi đã bỏ qua cho cậu chuyện đêm đó rồi sao? Phi vụ tôi nói lạc quan hơn nhiều."

Trong chuyện này có gì mà lạc quan với bi quan chứ. Tuy nghĩ vậy nhưng tôi tạm thời im lặng nhìn chằm chằm vào miệng cậu ta.

"Nonoguchi này, tôi nghĩ cậu có tài năng để thành nhà văn đấy. Nhưng việc đó và việc có thành nhà văn được hay không lại là hai chuyện khác nhau. Nếu phải nói thêm thì ngay cả việc có thể trở thành nhà văn ăn khách hay không cũng không liên quan gì đến tài năng. Để đi được đến đó, cần phải có vận may đặc biệt. Đó là một thứ rất ảo, ai cũng muốn bắt lấy nhưng không thể nào như ý."

Mặt Hidaka lúc nói câu này có vài phần nghiêm túc. Cũng có thể vì bản thân cậu ta đã từng có thời kì đau đầu vì sách bán không chạy như mong muốn.

"Cậu nghĩ *Đốm lửa không cháy* đoạt giải là nhờ nội dung hay? Đương nhiên không thể phủ định điều đó. Nhưng nếu chỉ có vậy thì xin lỗi đi. Để tôi cho ví dụ cụ thể. Nếu người ra cuốn sách đó không phải tôi mà là cậu thì sẽ như thế nào? Chỗ dòng tác giả là tên Nonoguchi Osamu thì sự thể ra sao? Cậu nghĩ sao?"

"Mấy chuyện đó, không thử sao biết?"

"Tôi khẳng định là chẳng nên trò trống gì. Cuốn tiểu thuyết đó sẽ bị người đời phớt lờ thôi. Và cậu chỉ cảm nhận được sự trống rỗng như một hòn đá nhỏ ném vào đại dương mênh mông vậy."

Cách nói thật khó chịu nhưng tôi không thể phản bác. Tôi cũng có chút ít kiến thức phổ thông về giới xuất bản.

"Ý cậu là vì vậy mà cậu mới công bố dưới tên của mình?" Tôi nói. "Và cho rằng làm như vậy là chính đáng?"

"Ý tôi là với tác phẩm đó thì tác giả là Hidaka Kunihiko tốt hơn tác giả Nonoguchi Osamu. Nếu không, nó sẽ không được người ta đọc nhiều như vậy."

"Nghe như thể cậu đang ban ơn cho tôi vậy."

“Đương nhiên tôi không có ý đó. Nhưng tôi chỉ đang nói sự thật thôi. Để được quan tâm, một tác phẩm phải hội đủ rất nhiều điều kiện, nhiều đến phát ốm.”

“Chuyện đó không cần cậu nói tôi cũng biết.”

“Nếu biết thì hi vọng cậu sẽ hiểu việc tôi sắp nói. Tóm lại là thế này. Từ nay về sau, cậu sẽ trở thành nhà văn Hidaka Kunihiko.”

“Cái gì?”

“Đừng tỏ vẻ ngạc nhiên thế chứ. Có gì to tát đâu. Đương nhiên tôi vẫn là Hidaka Kunihiko. Lúc này, chỉ cần nghĩ Hidaka Kunihiko không phải là tên người mà là một thương hiệu để bán sách.”

Cuối cùng tôi đã hiểu cậu ta muốn nói gì.

“Tóm lại cậu muốn tôi thành ‘tác giả ma’ sao?”

“Cái từ đó nghe ti tiện thế nào ấy nên tôi không thích.” Hidaka gật gù nói tiếp. “Mà thôi, nói cho dễ hiểu thì là vậy.”

Tôi nhìn chằm chằm cậu ta.

“Chuyện đấy mà cậu cũng nói được hay thật.”

“Tôi đâu có nói chuyện gì điên rồ đến thế. Như lúc nãy tôi đã nói, nhất định với cậu đây là chuyện không tệ đâu.”

“Làm gì có chuyện gì tệ hơn chuyện này nữa.”

“Nghe đã. Nếu cậu cung cấp tác phẩm cho tôi, khi ra sách, tôi sẽ trả cậu một phần tư tiền nhuận bút. Vậy mà cậu vẫn thấy tệ sao?”

“Một phần tư? Người viết thực sự mà không nhận được một nửa sao? Điều kiện gì mà tuyệt vời thế?”

“Vậy tôi hỏi, giả sử ra sách bằng tên của cậu, cậu nghĩ bán được cỡ nào? Cậu nghĩ sẽ bán được nhiều hơn một phần tư khi bán với cái tên Hidaka Kunihiko không?”

Bị hỏi ngược như vậy thì tôi không còn lời nào đáp lại. Nếu thực sự ra sách với tên của tôi thì quả thật đừng nói một phần tư mà một phần năm, không, một phần sáu cũng chẳng đạt được.

“Tóm lại...” Tôi nói. “Tôi không có ý định bán linh hồn vì tiền.”

“Cậu từ chối?”

“Còn phải hỏi.”

“Ồ!” Hidaka tỏ vẻ bất ngờ. “Tôi không ngờ cậu từ chối đấy.”

Tôi thấy ớn lạnh với cái giọng nhừa nhựa đó.

Cuối cùng cậu ta thay đổi nét mặt. Ánh gian xảo ẩn sâu trong mắt.

“Tôi chỉ muốn duy trì mối quan hệ tốt đẹp nhưng cậu không thích thì đành chịu. Tôi cũng không thể giữ mãi bộ mặt ngọt ngào được.” Nói rồi Hidaka lấy một gói hình chữ nhật từ trong cặp táp bên cạnh mình ra, đặt lên bàn. “Tôi để cái này lại đây. Tôi về rồi cậu cứ ngồi một mình xem cho kĩ. Tôi sẽ lựa lúc thích hợp liên lạc lại. Mong là lúc đó cậu sẽ thay đổi thái độ.”

“Thứ gì đây?”

“Xem đi rồi biết.” Hidaka đứng dậy.

Sau khi cậu ta ra về, tôi mở cái gói hình chữ nhật đó. Bên trong là một cuốn băng VHS. Thời điểm đấy, tôi vẫn chưa hiểu là chuyện gì. Tôi cho cuốn băng vào đầu máy với linh cảm chẳng lành.

Hẳn cảnh sát Kaga đã biết rồi nhỉ. Hiện lên màn hình là cảnh quay vườn nhà Hidaka. Nhìn dãy số ngày tháng hiển thị ở góc dưới màn hình, tôi bị sốc như thể tim đã đông cứng. Đó chính là ngày tôi định giết Hidaka.

Cuối cùng thì trên màn hình cũng xuất hiện một người đàn ông. Người đó mặc bộ đồ màu đen, tuy đã cố gắng không gây chú ý nhưng mặt mũi thì hiện lên rõ ràng. Thật ngớ ngẩn. Tại sao lúc đó tôi không nghĩ ra việc phải bịt kín mặt chứ?

Ai nhìn cũng thấy rõ người đột nhập là Nonoguchi Osamu. Cái tên ngu ngốc đó không biết đang bị ghi hình, hắn mở cánh cửa sổ hướng ra khu vườn, đột nhập vào phòng làm việc của Hidaka.

Hình ảnh trong cuốn băng chỉ đến đó. Nhưng có thể nói đã đủ để làm chứng cứ. Cho dù tôi có phủ nhận việc giết người không thành thì khi bị hỏi vậy đột nhập vào nhà Hidaka để làm gì, tôi cũng chẳng có câu trả lời.

Sau khi xem cuốn băng, tôi thừ người một lúc lâu. Những lời Hidaka nói vào đêm giết người không thành đó cứ hiện lên trong đầu tôi không biết bao nhiêu lần.

“Đừng quên. Chứng cứ không chỉ có cái này (Con dao tôi dùng

làm hung khí). Còn một thứ khiến cậu nhất định không thể chối tội." Hidaka đã nói về cuốn băng này.

Tôi còn đang rối bời không biết làm sao thì điện thoại reo. Hidaka gọi. Đúng thời điểm đến nỗi cứ ngỡ như cậu ta đang theo dõi hành động của tôi.

"Xem chưa?" Cậu ta hỏi. Giọng nói ra chiều thích thú.

"Xem rồi." Tôi trả lời ngắn gọn.

"Vậy à? Thấy sao?"

"Sao là..." Tôi hỏi việc mình thắc mắc nhất. "Vậy là cậu biết hết?"

"Chuyện gì?"

"Chuyện đêm đó tôi sẽ... đột nhập vào phòng cậu. Vậy nên cậu mới lắp đặt sẵn máy quay?"

Bên kia đầu dây, cậu ta như bật cười sau câu nói của tôi.

"Làm sao tôi đoán được cậu sẽ đến giết tôi? chuyện đó có nằm mơ tôi cũng không nghĩ đến."

"Nhưng..."

"Hay..." Cậu ta cắt ngang lời tôi. "Cậu có nói với ai đó? Là ngày đó, giờ đó sẽ đi giết tôi. Nếu vậy thì tai vách mạch rừng, chuyện đến tai tôi cũng không lạ."

Tôi nhận ra. Hidaka đang định bắt tôi tự nói ra việc Hatsumi là đồng phạm. Không, nói chính xác là cậu ta biết nhất định tôi sẽ không nói ra chuyện với Hatsumi nên đang giày vò tôi.

Khi tôi im lặng không nói gì, cậu ta nói thế này.

"Lý do lắp đặt máy quay phim là do thời gian đấy, vườn nhà bị quấy phá nhiều nên tôi muốn tìm ra thủ phạm thôi. Cho nên có nằm mơ tôi cũng không ngờ quay được cảnh đó. Giờ thì tôi tháo máy rồi."

Câu chuyện này thật khó tin nhưng có cự nự cũng chẳng giải quyết được gì.

"Vậy thì sao?" Tôi nói. "Cho tôi xem rồi cậu định bắt tôi làm gì?"

"Việc đó thì cậu đâu có ngốc đến độ bắt tôi phải nói ra chứ. Với lại, tôi quên nói cho cậu biết, cuốn băng đó đương nhiên là tôi sao lại, băng gốc tôi còn giữ đây."

"Cậu đe dọa tôi như vậy, ép tôi làm 'tác giả ma' thì cũng chẳng có

được tác phẩm nào ra hồn đâu.”

Nói rồi tôi mới chợt nghĩ, “Thôi chết!” Vì tôi đã cho cậu ta thấy thái độ bị khuất phục trước sự đe dọa đó. Nhưng sự thật là tôi không có cách nào để chống cự.

“Không, chắc chắn cậu sẽ làm được. Tôi tin như vậy.” Hidaka nói với giọng điệu cầm chắc phần thắng. Có lẽ cậu ta đang cảm thấy cuối cùng cũng chọc thủng được phòng tuyến.

“Tôi sẽ liên lạc lại.” Cậu ta nói rồi cúp máy.

Sau đó không biết bao nhiêu ngày, tôi sống như một bóng ma, hoàn toàn không biết từ giờ trở đi mình sẽ ra sao. Tôi đến trường nhưng đương nhiên không tài nào tập trung giảng bài, có lẽ học sinh cũng phàn nàn nên có lần tôi bị hiệu trưởng gọi lên khiển trách.

Và tình cờ tôi phát hiện ở tiệm sách. Truyện của Hidaka trên một tạp chí tiểu thuyết nọ. Tác phẩm đầu tiên sau khi đạt giải văn học của cậu ta.

Tôi cầm đọc mà tay run bần bật. Sau đó, tôi thấy chóng mặt, suýt xỉu ngay tại nhà sách. Đúng như tôi dự đoán. Tiểu thuyết đó được viết dựa trên bản thảo thứ hai tôi nhờ Hidaka đọc giúp.

Tất cả mọi thứ như đang bắt đầu lăn chuyển theo chiều hướng tôi không thể kiểm soát. Mỗi ngày nhớ lại cái đêm giết người không thành đó, tôi đều sâu sắc cảm nhận mình đã ngu ngốc đến thế nào. Tôi đã nghĩ tới việc trốn đi đâu đó, nhưng không đủ quyết đoán. Cho dù có đi đến một nơi xa xôi để Hidaka không tìm thấy thì cũng không chuyển hộ khẩu được, và làm vậy thì đương nhiên không thể tiếp tục đi dạy như lâu nay. Vậy phải làm gì để sống? Một người sức khỏe ốm yếu như tôi thì không tự tin làm những việc lao động nặng nhọc. Chưa bao giờ tôi thấy đau đớn vì năng lực sống ít ỏi của mình như lúc ấy. Chưa kể, tôi không đành lòng bỏ mặc Hatsumi. Ở bên Hidaka, hằng ngày cô ấy đang sống với tâm trạng thế nào? Mỗi lần nghĩ đến là tôi lại chạnh lòng.

Tác phẩm đầu tiên sau khi đạt giải văn học của Hidaka cũng nhanh chóng được in thành sách và dường như cũng khá ăn khách. Mỗi lần thấy nó trong bảng xếp hạng sách bán chạy, tôi có cảm giác

rất phức tạp. Tuy chỉ rất ít thôi, nhưng trong nỗi tiếc nuối vẫn có chút hãnh diện. Và khách quan mà nói về hiện tượng này thì bản thân tôi cũng phần nào điềm tĩnh phân tích được rằng, nếu ghi tên mình trên cuốn sách đã chắc gì bán chạy đến như vậy.

Chừng vài ngày sau đó thì phải, vào Chủ nhật, Hidaka lại đến. Cậu ta không chút e dè, vào phòng tôi và ngồi vào sofa như lần trước.

"Thứ tôi đã hứa." Nói rồi cậu ta đặt lên bàn một phong bì. Tôi cầm lấy xem thử, trong đó là một cọc tiền. "Hai triệu yên." Cậu ta nói.

"Nghĩa là sao?"

"Sao trăng gì. Sách bán được nên tôi đem phần cậu đến thôi. Đúng như đã hứa, một phần tư."

Tôi kinh ngạc nhìn bên trong chiếc phong bì rồi lắc đầu.

"Tôi nhớ mình đã nói không bán linh hồn."

"Đừng thái quá vậy. Cứ nghĩ là tôi với cậu hợp tác đi. Mà bây giờ không hiếm chuyện đồng sáng tác đâu. Việc cậu nhận thù lao là quyền lợi đương nhiên thôi."

"Việc cậu đang làm..." Tôi nhìn Hidaka nói. "Như một kẻ cưỡng hiếp rồi đưa tiền mua dâm cho người phụ nữ đó vậy."

"Khác chứ."

"Khác chỗ nào?"

"Làm gì có người phụ nữ nào biết mình bị cưỡng hiếp mà chịu để yên. Còn cậu thì không hề động đậy."

Thật đáng tủi hổ khi tôi không có lời nào đáp trả câu nói đó của Hidaka.

"Tóm lại, tôi không thể nhận số tiền này." Tôi cố gắng nói và đẩy trả phong bì tiền.

Hidaka chỉ nhìn phong bì mà không đưa tay cầm. Mặc chiếc phong bì nằm nguyên trên bàn, cậu ta nói.

"Thật ra tôi đến để nói chuyện từ giờ trở đi."

"Chuyện từ giờ trở đi?"

"Cụ thể là về tác phẩm tiếp theo. Đã có chỗ đăng dài kì trên nguyệt san. Tôi muốn bàn bạc với cậu viết tác phẩm như thế nào để

đăng ở đó.”

Giọng điệu như thể việc tôi là “tác giả ma” đã được quyết định. Và hẳn là cậu ta sẽ lập tức lôi chuyện cuốn băng lần trước ra nếu tôi có chút ý định kháng cự.

Tôi lắc đầu.

“Cậu là nhà văn cũng hiểu mà. Với trạng thái tinh thần bây giờ của tôi làm sao có thể nghĩ ra cốt truyện nào chứ. Điều cậu đang ép tôi làm là hoàn toàn không thể cả về thể xác lẫn tinh thần.”

Nhưng cậu ta không nhượng bộ dù chỉ một bước. Cậu ta nói một việc mà tôi không hề nghĩ đến.

“Đúng là ngay bây giờ có đòi cậu viết cũng khó. Nhưng, đưa ra mấy tác phẩm đã viết xong thì không có gì khó, đúng không?”

“Không có tác phẩm nào đã xong cả.”

“Đừng nói dối. Chẳng phải cậu đã viết vài truyện thời làm tạp chí sao?”

“A, cái đó...” Ý tưởng này làm tôi bất ngờ. “Mấy thứ đó không còn đâu.”

“Nói dối.”

“Tôi nói thật. Tôi vứt lâu rồi.”

“Không lý nào. Người viết văn chắc chắn sẽ giữ lại tác phẩm của mình ở đâu đó. Nếu cậu vẫn khăng khăng không có thì tôi đành phải tìm trong nhà cậu vậy. Nói thế thôi chứ chắc không cần lục lọi khắp nơi đâu nhỉ. Kệ sách hoặc hộc bàn. Nhiêu đó là đủ đúng không?” Nói rồi cậu ta đứng dậy, dợm bước vào phòng bên cạnh.

Tôi luống cuống. Vì đúng như cậu ta nói, tôi cất mấy cuốn sổ tập tành sáng tác trên kệ sách.

“Khoan đã!”

“Chịu ngoan ngoãn đưa ra rồi à?”

Mấy thứ đó chẳng ích gì đâu. Viết thời còn là sinh viên đấy. Câu văn còn thô, cốt truyện sơ sài. Không thể gọi là tiểu thuyết người lớn viết được.”

“Chuyện đó thì tôi sẽ quyết định. Với lại, tôi không đòi hỏi tác phẩm hoàn thiện. Chỉ cần viên đá thô, tôi sẽ mài nó thành sản phẩm.

Đốm lửa không cháy cũng vậy thôi, nhờ tôi thêm thắt công phu mới thành tác phẩm lưu danh trong lịch sử văn học đấy chứ.” Hidaka nói với vẻ tự tin tràn trề. Tôi không thể lý giải được thần kinh của một con người có thể kiêu hãnh như vậy khi đi ăn cắp ý tưởng của người khác.

Dặn Hidaka ngồi chờ ở sofa, tôi vào phòng bên cạnh.

Ngăn trên cùng của kệ sách có xếp tám cuốn vở kẻ ngang cũ. Tôi rút một cuốn từ trong đó ra. Đúng lúc đó, Hidaka thình lình bước vào.

“Tôi đã nói chờ rồi mà!”

Tôi nói vậy nhưng cậu ta chẳng ừ hử gì, giật lấy cuốn sổ từ tay tôi, lật lật xem lướt bên trong. Tiếp theo đó, cậu ta hướng ánh mắt sang kệ sách và ngay lập tức lấy toàn bộ số vở còn lại ra.

“Mánh khóe cỏn con.” Cậu ta cười nhếch mép nói. “Cuốn cậu lấy chỉ có mỗi bản thảo *Đốm lửa tròn*. Định đưa tôi cái đấy cho xong chuyện sao?”

Tôi bặm môi, cúi đầu.

“Mà sao cũng được, tóm lại để tôi giữ toàn bộ mấy cuốn này.”

“Hidaka.” Tôi ngước mặt lên nói. “Cậu làm vậy mà không thấy xấu hổ sao? Cậu đã cạn kiệt tài năng đến mức phải mượn cả thứ người khác viết thời sinh viên sao?”

Đây là đòn tấn công mạnh mẽ nhất mà tôi có thể làm được vào lúc ấy. Tôi chỉ muốn gây tổn thương cậu ta được chừng nào hay chừng đấy.

Và dường như những lời đó có hiệu quả. Cậu ta trừng tôi với đôi mắt đỏ ngầu và tiến đến nắm cổ áo tôi.

“Không biết nhà văn là người thế nào thì đừng có to mồm!”

“Tôi không biết, nhưng có thể nói lời này. Nếu phải làm đến mức này thì nhà văn đúng là những con người đáng thương!”

“Vậy chứ ai đã có lúc ngưỡng mộ nhà văn?”

“Tôi không còn ngưỡng mộ nữa!”

Tôi nói vậy thì cậu ta thả tay ra. “Vậy là đúng đắn.” Cậu ta bỏ lại một câu đấy và định rời khỏi phòng.

“Khoan đã. Để quên này.” Tôi lấy cái phong bì chứa hai triệu yên và đưa cho cậu ta.

Hidaka nhìn phong bì rồi nhìn mặt tôi, nhún vai cầm lấy.

Sau đó chừng hai, ba tháng trôi qua, truyện dài kì của Hidaka bắt đầu được đăng trên tạp chí nọ. Tôi đọc và phát hiện ra nó được lấy từ một bản thảo trong mấy cuốn vở lần trước. Nhưng lúc này tôi đã bỏ cuộc, hay có thể nói đã chuẩn bị tinh thần ở một mức nhất định nên không sốc lắm. Vì tôi đã từ bỏ ý định trở thành nhà văn, nên thậm chí còn nghĩ dù bằng hình thức nào đi nữa, nếu được độc giả đón nhận câu chuyện mình nghĩ ra thì biết đâu như vậy cũng tốt.

Như lúc trước, thỉnh thoảng tôi vẫn nhận điện thoại của Hatsumi. Cô ấy không ngừng nói những lời khinh miệt chồng mình và xin lỗi tôi. Thậm chí còn nói thế này.

“Nếu anh Nonoguchi thấy tự thú với cảnh sát về việc đã định giết người tốt hơn, vậy đừng lo nghĩ cho em. Nếu cùng với anh Nonoguchi thì em luôn sẵn sàng chịu phạt bất cứ lúc nào.”

Hatsumi hiểu tôi ngoan ngoãn nghe lời Hidaka là vì không muốn kéo cô ấy vào. Nghe những lời ấy, tôi hạnh phúc đến rơi nước mắt. Tôi cảm nhận được dù không còn gặp mặt, trái tim chúng tôi vẫn kết nối với nhau.

“Em không cần phải suy nghĩ đến mức đấy. Anh sẽ làm gì đó. Chắc chắn sẽ có lối thoát mà.”

“Nhưng, em thấy có lỗi với anh...” Bên kia đầu dây, cô ấy khóc.

Tôi tiếp tục nói những lời an ủi nhưng thật tình tôi không biết từ nay về sau phải làm sao. Nói là chắc chắn sẽ có lối thoát, nhưng tôi cảm nhận được trọn vẹn sự sáo rỗng trong những từ ngữ đó.

Mỗi lần nhớ lại chuyện khi ấy, tôi đau khổ tột cùng vì hối hận. Tại sao lúc đấy tôi không nghe lời cô ấy? Tôi tin rằng nếu hai người tự thú thì cuộc đời sau đó của chúng tôi chắc chắn đã khác hẳn. Ít nhất thì tôi đã không mất đi thứ quý giá nhất trên đời.

Chắc cậu đã hiểu tôi đang nói về việc gì rồi nhỉ? Đúng vậy. Tôi đang nói về cái chết của Hatsumi. Cả đời này tôi không thể quên được cái ngày như một cơn ác mộng ấy.

Tôi biết về vụ tai nạn khi đọc báo. Do cô ấy là vợ của một nhà văn ăn khách nên bài báo có phần lớn hơn những vụ tai nạn giao thông thông thường.

Tôi không biết cảnh sát đã điều tra thế nào, nhưng có vẻ báo chí không hề nghi ngờ việc đó là tai nạn đơn thuần. Sau đó tôi cũng không nghe nói có gì thay đổi về kết luận tai nạn. Nhưng từ khi biết về sự việc này, thì tôi đã biết chắc đó không phải là tai nạn. Cô ấy đã tự mình chấm dứt sinh mạng. Có lẽ tôi không cần phải viết về động cơ.

Nghĩ lại, có lẽ người khiến cô ấy chết là tôi. Nếu tôi không đánh mất lý trí, không đòi giết Hidaka thì đâu xảy ra cơ sự này.

Có lẽ đấy là sự trống rỗng, trong suốt thời gian đó tôi là một người chỉ biết sống vậy thôi. Tôi thậm chí không có cả sức lực để tự sát theo cô ấy. Sức khỏe tôi cũng xấu đi, tôi thường xuyên nghỉ dạy.

Sau cái chết của Hatsumi, Hidaka vẫn tiếp tục công việc, không có gì thay đổi. Ngoài những tiểu thuyết lấy từ bản thảo của tôi, hình như cậu ta cũng công bố tác phẩm tự mình sáng tác. Tôi không rõ tác phẩm nào được đánh giá cao hơn.

Khoảng nửa năm sau cái chết của Hatsumi, tôi nhận được bưu phẩm từ cậu ta. 30 trang giấy A4 được in bằng máy đánh chữ đựng trong một phong bì lớn.

Ban đầu tôi nghĩ đó là tiểu thuyết. Nhưng đọc thử thì tôi hiểu ra đây là một thứ không thể tưởng tượng nổi. Sự kết hợp giữa nhật kí của Hatsumi và lời độc thoại của Hidaka. Phần nhật kí thuật lại kĩ càng quá trình Hatsumi rơi vào mối quan hệ đặc biệt với một người đàn ông tên N (là tôi), rồi cùng nhau âm mưu, lên kế hoạch giết chồng mình. Còn phần độc thoại của Hidaka bình thản miêu tả nỗi u sầu của người chồng không nhận ra được trái tim người vợ đang dần xa cách. Và vụ án giết người không thành đó xảy ra. Có thể nói cho đến đây là sự thật, nhưng từ đó trở về sau thì hoàn toàn là sáng tác của Hidaka. Hatsumi hối hận với sai lầm của mình nên cầu xin chồng tha thứ. Hidaka dành thời gian nói chuyện với cô ấy thật lâu và quyết tâm làm lại từ đầu. Nhưng mọi chuyện vừa mới bắt đầu thì Hatsumi

gặp tai nạn giao thông. Thứ truyện kì dị này được kết thúc bằng cảnh đám tang cô ấy. Có thể người đọc sẽ đánh giá đây là một tác phẩm cảm động.

Tôi á khẩu. Nghĩ bụng đây là cái quái gì? Thế rồi tối đó, Hidaka gọi điện đến.

"Đọc chưa?" Cậu ta nói.

"Cậu có ý gì khi viết cái thứ đó?"

"Tôi định tuần sau giao cho biên tập viên. Có lẽ sẽ đăng trên tạp chí phát hành tháng tới."

"Cậu làm thật sao? Làm vậy chẳng phải sẽ sinh chuyện lớn sao?"

"Có thể lắm." Hidaka có vẻ rất bình tĩnh. Vì vậy tôi càng thấy ghê sợ.

"Nếu cậu cho đăng thứ này thì tôi sẽ nói toàn bộ sự thật đấy."

"Nói gì?"

"Còn phải hỏi! Là chuyện cậu đã ăn cắp tác phẩm của tôi."

"Ồ!" Cậu ta không hề bối rối. "Ai tin mấy chuyện đó hả? Cậu còn chẳng có chứng cứ."

"Chứng cứ...?"

Tôi giật mình. Hidaka đã cướp đi chỗ vở ghi chép đó, không thể chứng minh việc đạo văn của cậu ta. Và tôi nhận ra. Rằng Hatsumi chết, tức nhân chứng duy nhất đã chết.

"Nhưng..." Hidaka nói. "Phần hồi kí này không nhất thiết phải công bố liền. Tùy tình hình mà tôi có thể hoãn."

Tôi mơ hồ hiểu ra điều cậu ta muốn nói. Và đúng như dự đoán, cậu ta nói, "50 trang bản thảo. Nếu có tiểu thuyết cỡ đấy thì tôi sẽ giao cho biên tập viên thay vào đó."

Rốt cuộc mục đích của cậu ta là đây. Cậu ta muốn tạo ra tình thế bắt buộc ép tôi phải trở thành "tác giả ma" bằng bất cứ giá nào. Và tôi không có cách nào để chống lại. Vì Hatsumi, tôi cũng không thể để cậu ta giao ra cái truyện như thế này.

"Hạn chót là khi nào?" Tôi hỏi.

"Cuối tuần sau."

"Và đây là lần cuối cùng đấy nhé?"

Nhưng cậu ta không trả lời câu hỏi này của tôi.

“Vậy, khi nào xong liên lạc cho tôi.” Nói rồi cậu ta cúp máy.

Nghiêm khắc mà nói thì hôm đó là ngày tôi chính thức trở thành “tác giả ma” cho Hidaka. Kể từ đó, tôi viết tổng cộng mười bảy truyện ngắn và ba tiểu thuyết cho cậu ta. Những gì trong đĩa mềm cảnh sát thu được là những tác phẩm đó.

Có lẽ cảnh sát Kaga thấy thật kì lạ đúng không? Có thể cậu nghĩ phải có cách chống đối nào đó chứ? Nói thật lòng thì tôi đã mệt mỏi trong cuộc chiến tâm lý với Hidaka. Tôi dần dần nghĩ rằng chỉ cần nghe lời cậu ta viết tiểu thuyết thì lỗi lầm của tôi và Hatsumi sẽ không bị bại lộ, và như vậy sẽ thoải mái hơn. Và thật kì quái là hai, ba năm trôi qua, mối quan hệ của tôi và Hidaka trở thành mối quan hệ hợp tác tương đối tâm đầu ý hợp.

Có lẽ do bản thân không hứng thú với truyện dành cho trẻ em nên cậu ta đã giới thiệu tôi với nhà xuất bản chuyên làm sách văn học thiếu nhi. Nhưng cũng có thể là do có chút cảm giác tội lỗi với tôi. Có lần cậu ta nói thế này.

“Xong truyện dài lần tới, tôi sẽ giải phóng cho cậu. Giải tán cặp đôi.”

Tôi không tin vào tai mình. “Thật sao?”

“Thật. Có điều, cậu chỉ được viết truyện dành cho trẻ em. Đừng lấn sang sân của tôi. Hiểu chứ?”

Không phải nói quá chứ tôi ngỡ cứ như một giấc mơ. Cuối cùng cũng được tự do.

Sau đó một thời gian tôi mới biết đằng sau sự thay đổi của Hidaka là cuộc hôn nhân với Rie. Họ tính đến chuyện di cư sang Vancouver, và hình như Hidaka cũng định nhân cơ hội đó thanh toán mọi duyên nợ lâu nay.

Có lẽ đôi tân hôn ấy rất mong đợi ngày lên đường, nhưng tôi nghĩ mình còn mong hơn họ.

Và đến ngày hôm đó.

Hôm đó, tôi cầm theo đĩa mềm có chứa bản thảo “Cánh cửa băng giá” đến nhà Hidaka. Đó là lần cuối cùng tôi giao đĩa mềm trực tiếp

cho cậu ta. Sau khi cậu ta đi Canada, chúng tôi sẽ gửi bản thảo bằng fax. Vì tôi không có máy tính để chia sẻ dữ liệu này nọ. Và khi truyện dài kì "Cánh cửa băng giá" này kết thúc thì mối quan hệ giữa chúng tôi cũng kết thúc.

Nhận đĩa mềm rồi, Hidaka hào hứng nói về căn nhà mới ở Vancouver. Tôi nghe cho có rồi cuối cùng đề cập đến việc của mình.

"Nhân tiện, thứ lúc trước có nói, cậu đã hứa hôm nay sẽ giao cho tôi."

"Thứ lúc trước đã nói? Là cái gì vậy?" Chắc chắn không quên nhưng cứ phải né tránh như vậy là tính cách của Hidaka.

"Vở ghi chép. Mấy quyển vở lúc trước."

"Vở?" Cậu ta giả bộ nghiêng đầu, sau đó mới gật gù. "À! Mấy quyển vở đó hả? Suýt nữa thì quên."

Cậu ta mở ngăn kéo bàn làm việc, lấy ra tám quyển vở cũ. Chính xác, đó là những quyển cậu ta đã cướp của tôi.

Tôi ôm chặt mấy quyển vở sau bao năm mới quay lại vào lòng. Vì tôi nghĩ chỉ cần có chúng, tôi có thể chứng minh việc đạo văn của Hidaka, tôi có thể ngang hàng với cậu ta.

"Cậu có vẻ hạnh phúc nhỉ?" Cậu ta nói.

"Ừ thì..."

"Nhưng tôi cũng có nghĩ rồi, mấy quyển vở đó thì có ý nghĩa gì?"

"Ý nghĩa? Đương nhiên là có rồi. Chúng có thể chứng minh nguyên mẫu mấy tiểu thuyết cậu đã công bố là do tôi viết."

"Vậy sao? Nhưng cũng có thể giải thích ngược lại đấy. Tức cũng có thể cho rằng nội dung trong mấy quyển vở đó là những thứ viết lại khi đọc tác phẩm của tôi."

"Cái gì..." Tôi thấy sống lưng mình lạnh toát. "Cậu định chối tội như vậy sao?"

"Chối tội ư? Tôi chối tội với ai chứ? Nhưng giả sử cậu cho người thứ ba xem mấy thứ đó, tôi cũng đành nói vậy thôi. Mà người thứ ba sẽ tin ai? Không, tôi không có ý tranh cãi với cậu về chuyện này. Nhưng tôi muốn nói cho cậu biết, nếu cậu cho rằng nhờ lấy lại được mấy quyển vở đấy mà cậu có lợi thế hơn tôi thì đó chỉ là ảo tưởng."

“Hidaka!” Tôi trừng mắt nhìn cậu ta. “Tôi không làm tác giả ma nữa. Tôi sẽ không vì cậu mà viết...”

“‘Cánh cửa băng giá’ là tác phẩm cuối cùng chứ gì? Tôi hiểu mà.”

“Vậy tại sao cậu nói như vậy?”

“Không có lý do gì đặc biệt cả. Tôi chỉ muốn nói quan hệ giữa chúng ta sẽ không có gì thay đổi mà thôi.”

Nhìn Hidaka cười lạnh tanh, tôi đã tin rằng con người này không hề có ý muốn giải phóng tôi. Một lúc nào đó cậu ta sẽ lại tìm đến tôi để lợi dụng khi cần thiết.

“Cuốn băng và con dao ở đâu?” Tôi hỏi.

“Cuốn băng và con dao? Chuyện gì?”

“Đừng có vờ vịt! Là cuốn băng và con dao hôm đó.”

“Tôi bảo quản cẩn thận rồi. Ở nơi chỉ có tôi biết.”

Khi Hidaka nói thì có tiếng gõ cửa. Rie bước vào cho biết Fujio Miyako đến.

Đúng ra đó là người Hidaka không muốn gặp, nhưng cậu ta nói sẽ gặp. Chắc chắn vì muốn đuổi khéo tôi đi.

Tôi giấu cơn tức giận trong lòng, chào Rie và rời khỏi nhà Hidaka từ lối cửa ra vào. Trong ghi chép tôi viết cô ấy tiễn tôi đến tận ngoài cổng, nhưng đúng như cảnh sát Kaga đã chỉ ra, thật ra chỉ đến cửa ra vào.

Ra khỏi cửa, tôi vòng ra vườn và đi về phía phòng làm việc của Hidaka, sau đó nấp dưới cửa sổ lắng nghe cuộc trò chuyện của Hidaka và Fujio Miyako. Đúng như dự đoán, Hidaka tiếp chuyện nhưng lảng tránh vấn đề. Tiểu thuyết *Vùng cấm săn bắt* mà cô ấy đề cập toàn bộ do tôi viết, nên Hidaka không thể nói được gì cho rõ ràng.

Cuối cùng Fujio Miyako ra về với vẻ mặt bực bội. Không lâu sau đó, Rie cũng rời khỏi nhà. Sau đó nữa, đến lượt Hidaka cũng rời khỏi phòng. Hình như cậu ta đi rửa tay.

Cơ hội ngàn năm có một! Tôi nghĩ bụng. Và quyết định. Nếu bỏ lỡ cơ hội này, tôi sẽ không thể thoát khỏi bàn tay ma của Hidaka.

May mắn là cửa sổ không khóa. Tôi âm thầm lẻn vào, đứng cạnh

cửa chờ Hidaka quay lại phòng. Tôi nắm chặt trong tay đồ chặn giấy bằng đồng.

Tôi nghĩ không cần giải thích nhiều về đoạn sau. Ngay khi Hidaka vừa quay về phòng, từ phía sau tôi dứt khoát giáng một đòn vào đầu cậu ta. Cậu ta ngã lăn ra trong tích tắc. Nhưng tôi không rõ đã chết hẳn hay chưa. Do đó để chắc chắn, tôi dùng dây điện thoại siết cổ.

Đoạn sau thì đúng như suy đoán của cảnh sát Kaga. Tôi nghĩ đến việc dùng máy tính của cậu ta để tạo chứng cứ ngoại phạm. Thú thật đó là tiểu xảo tôi đã nghĩ từ trước, để dùng khi viết truyện trinh thám dành cho trẻ em. Cậu cứ cười đi. Đúng như từng con chữ, là cái bẫy để lừa trẻ con đấy.

Thế nhưng tôi vẫn cầu nguyện, mong sao hành vi phạm tội của mình không bị bại lộ. Đồng thời cũng mong sao cho vụ án giết người không thành mấy năm trước cũng không bị phát hiện. Cũng vì nguyện vọng đó mà tôi dặn Rie thông báo ngay cho tôi khi những cuốn băng Hidaka quay được gửi trả từ Canada đến nơi.

Nhưng cảnh sát Kaga đã liên tục khám phá ra những bí mật của tôi. Nói thẳng thì tôi căm thù năng lực suy đoán sắc bén đó. Đương nhiên tôi có ghét cảnh sát Kaga cũng chẳng làm được gì nhỉ.

Tôi đã viết ở đoạn đầu, việc khoét phần sách bên trong cuốn *Dạ quang trùng* và giấu cuốn băng chứng cứ trong đó quả thật đáng kinh ngạc. Tác phẩm *Dạ quang trùng* là một trong số ít những tiểu thuyết chính tay Hidaka viết, và cảnh nhân vật chính suýt bị vợ và người tình giết được viết trong đó, không cần nói cũng biết, được lấy từ nguyên mẫu vụ án đêm nọ. Chính vì nhận ra sự trùng hợp giữa nội dung đó với cảnh tôi đột nhập vào nhà từ cửa sổ mà cảnh sát Kaga đã tìm ra chân tướng của vụ án, tôi không khỏi cảm khái sự cố chấp của Hidaka.

Những gì tôi phải thú nhận đã hết. Tôi thực sự muốn giữ bí mật chuyện về Hatsumi nên đã không nói ra động cơ giết người. Xin lỗi vì đã gây phiền phức cho cậu, nhưng mong cậu hiểu cho tình cảm của tôi.

Bây giờ thì tôi chấp nhận bất cứ hình phạt nào.

6: QUÁ KHỨ (1)
Ghi chép của Kaga Kyoichiro

Ngày 14 tháng Năm, tôi đến trường trung học cơ sở số ba của tỉnh, nơi Nonoguchi dạy học đến tháng Ba vừa rồi. Vừa đúng giờ tan học nên rất đông học sinh ùa ra cổng trường để về nhà. Nơi sân vận động, nhóm nam sinh có lẽ của câu lạc bộ điền kinh đang dùng cào để san đất cho bằng phẳng.

Sau khi xưng danh ở văn phòng, tôi xin phép được gặp mặt những giáo viên đã từng thân thiết với Nonoguchi. Cô nhân viên văn phòng bàn bạc với cấp trên và chạy đi liên lạc với phòng giáo vụ. Mất nhiều thời gian hơn so với dự tính nên tôi khá sốt ruột, nhưng tôi nhớ ra trường học là nơi như vậy. Sau khi bị bắt chờ gần hai mươi phút, cuối cùng tôi được mời đến phòng tiếp khách.

Thầy hiệu trưởng dáng người nhỏ thó tên Eto và một thầy dạy Văn tên Fujiwara đến gặp tôi. Có lẽ thầy hiệu trưởng cùng đến để theo dõi thầy Fujiwara có nói năng lung tung không.

Trước tiên, tôi hỏi xem hai người có biết vụ án Hidaka Kunihiko bị giết hại không. Cả hai đều trả lời biết rõ. Họ biết cả việc Nonoguchi là “tác giả ma” của Hidaka và động cơ giết người là từ những tranh cãi liên quan đến việc đó. Thậm chí họ có vẻ còn muốn biết thêm thông tin từ tôi.

Khi tôi hỏi họ có biết manh mối gì về việc Nonoguchi viết thay không thì thầy Fujiwara có chút ngại ngần nói.

“Tôi biết anh ta viết tiểu thuyết, cũng từng đọc qua tạp chí nhi đồng có đăng tác phẩm của anh ta. Nhưng có nằm mơ cũng không nghĩ anh ta là 'tác giả ma’, lại còn viết thay nhà văn nổi tiếng nữa.”

“Thầy có từng thấy lúc Nonoguchi viết tiểu thuyết không?”

“Không. Anh ta có công việc của giáo viên ở trường mà, nên chắc

viết sau khi về nhà hoặc ngày nghỉ.”

“Vậy là công việc của Nonoguchi lúc làm thầy giáo nhẹ nhàng đến mức có thể viết truyện?”

“Không, công việc của anh ta chắc chắn không thể nói là thoải mái đâu. Có điều anh ta thường về sớm. Đặc biệt từ mùa thu năm ngoái. Với lại, anh ta thường khôn khéo lảng tránh những việc linh tinh liên quan đến các hoạt động của trường. Tôi không rõ tên bệnh nhưng mọi người đều biết anh ta bị bệnh nên cũng bỏ qua. Mà thực tế thì ra anh ta làm vậy để có thời gian viết tiểu thuyết cho Hidaka Kunihiko nhỉ? Thật là một chuyện đáng kinh ngạc.”

“Thầy nói anh ta thường về sớm từ mùa thu năm ngoái, vậy cụ thể có gì ghi chép lại việc đó không?”

“Sao ta, ở trường không có máy chấm công. Nhưng chính xác là từ mùa thu năm ngoái mà. Giáo viên môn Quốc ngữ thường tập hợp khoảng hai tuần một lần nhưng từ dạo đó, anh ta không tham gia nữa.”

“Trước đấy thì không như vậy?”

“Tuy không phải là người nhiệt tình trong công việc, nhưng trước đấy anh ta vẫn tham gia.”

Sau đó tôi thử hỏi về tính cách của Nonoguchi Osamu.

“Một người kiệm lời, không biết đang nghĩ gì trong lòng. Lúc nào cũng mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhưng giờ nghĩ lại, hẳn anh ta cũng khổ tâm lắm nhỉ. Tôi nghĩ bản chất không phải là người xấu. Tôi có cảm giác hiểu được bị đối xử như vậy thì cũng có lúc tức nước vỡ bờ mà làm ra chuyện lầm lỡ. Tôi cũng thích và từng đọc mấy tiểu thuyết của Hidaka Kunihiko, nhưng khi nghĩ đó thật ra là Nonoguchi viết thì lại cảm thấy khác hẳn.”

Tôi nói lời cảm ơn và ra về.

Trên đường từ trường cấp hai về có một tiệm văn phòng phẩm lớn. Tôi vào đó, cho nữ nhân viên thu ngân xem hình Nonoguchi Osamu và hỏi người khách này một năm nay có đến tiệm không.

Cô nhân viên trả lời có vẻ đã từng thấy qua nhưng không nhớ chắc lắm.

Ngày 15 tháng Năm, tôi đi gặp Hidaka Rie. Từ một tuần trước, cô ấy đã chuyển sang sống tại một căn hộ ở Yokohama. Khi tôi liên lạc, giọng nói cô ấy vô cùng u uất. Có lẽ cô ấy chuyển nhà vì không muốn bị nhắc đến vụ án nên đây là chuyện đương nhiên. Nhưng dù vậy cô ấy vẫn chịu gặp tôi, chắc vì tôi là cảnh sát, không phải giới truyền thông.

Chúng tôi hẹn gặp nhau ở một quán nước trong trung tâm mua sắm gần căn hộ. Cô ấy lo ngại con mắt của giới truyền thông nên không muốn tôi đến nhà.

Quán nước ở bên cạnh một cửa hàng thời trang đang có đợt khuyến mãi. Từ ngoài không thể thấy mặt khách, lại ồn ào vừa đủ nên rất lý tưởng để nói những chuyện không muốn người khác nghe. Chúng tôi ngồi đối diện nhau tại một bàn trong góc tiệm.

Đầu tiên, tôi hỏi thăm cô ấy có gì thay đổi không. Hidaka Rie cười đau khổ trước câu hỏi đó.

“Không có gì thay đổi, tôi vẫn sống những ngày không được thoải mái cho lắm. Chỉ mong xung quanh sớm yên lặng cho tôi được nhờ.”

“Dính đến vụ án hình sự là vậy mà, đành chịu xáo trộn một thời gian.”

Tôi nói vậy nhưng xem ra không an ủi được cô ấy. Cô ấy lắc đầu, bực tức mà nói liến thoắng.

“Người ta ý thức được đây là vụ án hình sự và chúng tôi là người bị hại được bao nhiêu chứ? Họ làm như scandal của nghệ sĩ, chưa kể còn nói như thể chúng tôi mới là kẻ xấu.”

Về điều này thì không thể phủ nhận. Quả thật, truyền hình, tạp chí, hết thảy đều nhấn mạnh việc Hidaka đánh cắp tác phẩm của bạn thân hơn là việc anh ta bị giết. Ngoài ra, khi chuyện có liên quan đến việc ngoại tình của người vợ trước, thì đương nhiên là cả những phóng viên mảng giải trí thường chẳng bao giờ dính dáng đến văn đàn cũng vui mừng bay đến lấy tin.

“Chị không nên quan tâm đến giới truyền thông.”

“Đương nhiên tôi sẽ bơ họ, không thì sao mà chịu nổi. Nhưng mỉa mai thay, không chỉ có giới truyền thông phiền phức.”

“Đã có chuyện gì à?”

“Vâng, đủ chuyện. Điện thoại và thư quấy rối tới tấp. Mà không biết họ tìm hiểu thế nào lại lần ra nhà mẹ đẻ tôi. Chắc nhờ truyền thông mà họ biết tôi không còn sống ở nhà chồng nữa.”

Chuyện này có thể xảy ra.

“Chị đã báo cảnh sát chưa?”

“Cũng có báo rồi. Nhưng mấy chuyện này, đâu phải báo cảnh sát là giải quyết được đúng không?”

Cô ấy nói đúng, nhưng tôi không thể nói ra.

“Nội dung điện thoại, thư từ chủ yếu là thế nào?”

“Cũng đủ thứ. Nào là đòi trả lại tiền nhuận bút, rồi có người còn gửi cả thùng sách của chồng tôi cùng với lá thư có nội dung kiểu đã ủng hộ mà bị phản bội. Còn cả thư kêu gào trả lại giải thưởng văn học cũng nhiều.”

“Tôi hiểu rồi.”

Tôi đoán rất ít khả năng tất cả những người quấy rối đó thật là người hâm mộ của Hidaka Kunihiko hay là những người yêu văn học thực sự. Không, ngược lại, có lẽ hầu hết bọn họ trước đó thậm chí còn không biết đến cái tên Hidaka Kunihiko. Đó là loại người tìm đến vui sướng bằng cách gây khó chịu cho người khác, lúc nào cũng giương mắt tìm kiếm cơ hội như vậy ở đâu đó. Do vậy với họ, đối phương là ai cũng được.

Khi nghe tôi nói vậy, Hidaka Rie cũng gật đầu như đồng cảm.

“Mỉa mai là nghe nói sách của chồng tôi lại bán rất chạy. Chắc cũng lại cái lũ hóng chuyện.”

“Đời có nhiều loại người mà.”

Tôi cũng biết chuyện sách của Hidaka Kunihiko đang bán chạy. Nhưng phần hiện tại đang bán chỉ là phần sách có sẵn trong kho, chứ hình như nhà xuất bản không có dự định in thêm. Tôi nhớ lại biên tập viên phủ nhận giả thiết “tác giả ma”. Có lẽ họ cũng định im lặng quan sát một thời gian chăng?

“À, còn có họ hàng của Nonoguchi liên lạc đến nữa.”

Cô ấy nói như thể không có chuyện gì nhưng thông tin này khiến

tôi ngạc nhiên.

“Họ hàng của Nonoguchi? Về chuyện gì?”

“Có vẻ muốn đòi lợi nhuận của các tác phẩm từ trước đến nay. Họ nói sách viết dựa trên tác phẩm của Nonoguchi thì ít nhiều họ cũng có quyền nhận phí nguyên tác. Người cậu đứng ra làm đại diện.”

Người cậu xuất hiện có lẽ do Nonoguchi không có anh chị em, cha mẹ cũng đã qua đời. Nhưng dù gì đi nữa, việc yêu cầu trả tiền thật đáng kinh ngạc. Quả là có người nghĩ ra được nhiều chuyện thật.

“Vậy chị đã trả lời thế nào?”

“Tôi nói để trao đổi với luật sư rồi sẽ trả lời.”

“Chị làm vậy là tốt.”

“Thật lòng mà nói, tôi cứ nghĩ rốt cuộc là chuyện quái gì đây? Thật tôi chưa từng nghe chuyện người bị hại lại bị họ hàng của hung thủ đòi tiền cơ đấy.”

“Trường hợp này cũng đặc biệt, mà tôi không rành luật phương diện đó nên không thể nói gì rõ ràng, nhưng tôi nghĩ chị không cần phải trả cho họ đâu.”

“Vâng, tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng vấn đề không phải tiền. Tôi tức ở chỗ người ta nói chồng tôi bị giết là do tự mình chuốc lấy. Cả cái người gọi là cậu của Nonoguchi cũng không có vẻ gì áy náy.”

Hidaka Rie bặm môi, tỏ vẻ hơn thua. Trông cô ấy có vẻ tức giận hơn là buồn bã nên tôi lấy làm yên tâm. Cô ấy mà khóc ở đây thì thật phiền phức.

“Tôi nhớ từng nói với anh Kaga rồi, quả nhiên tôi vẫn không thể tin được chồng mình ăn cắp tác phẩm của người khác. Vì mỗi khi anh ấy nói về tác phẩm mới, mắt anh ấy sáng lên như một đứa trẻ vậy. Cảm giác như anh ấy thực sự vui mừng khi có thể tạo nên một câu chuyện theo đúng suy nghĩ của mình.”

Tôi gật gù trước những lời thuyết phục của Hidaka Rie. Vì tôi rất hiểu tình cảm của cô ấy. Nhưng ở đây tôi không thể nói ra câu đồng ý. Không biết có phải đọc được nội tâm của tôi không mà cô ấy

không nói thêm ý kiến gì nữa, quay sang hỏi lý do tôi tìm đến.

Tôi rút mớ tài liệu từ túi trong áo khoác ra, đặt lên bàn.

“Trước tiên, nhờ chị đọc qua cái này.”

“Là gì vậy?”

“Ghi chép của Nonoguchi Osamu.”

Hidaka Rie tỏ vẻ khó chịu thấy rõ trước câu nói của tôi.

“Tôi không muốn đọc. Chắc toàn những dòng viết chồng tôi đã đối xử tồi tệ với anh ta như thế nào thôi chứ gì. Tôi đã biết nội dung đại khái qua báo chí rồi.”

“Chắc chị đang nói về phần thú nhận sau khi Nonoguchi Osamu bị bắt? Phần ghi chép này khác với phần đó. Ngay sau khi phạm tội, để che mắt cảnh sát, Nonoguchi đã cố ý viết một bản ghi chép khác với sự thật, chị biết mà nhỉ? Đây là bản sao phần đó.”

Cô ấy có vẻ hiểu ra vấn đề nhưng mặt vẫn khó chịu.

“Vậy sao. Nhưng đọc thứ không đúng với sự thật thì có ý nghĩa gì đâu?”

“Chị khoan hẵng nói vậy, trước tiên cứ đọc giúp tôi đi. Không dài lắm nên tôi nghĩ chị đọc xong ngay thôi.”

“Bây giờ, tại đây sao?”

“Vâng, nhờ chị.”

Chắc chắn cô ấy thấy tôi rất kì lạ, nhưng cũng không hỏi thêm gì nữa, đưa tay cầm xấp giấy.

Khoảng mười lăm phút sau, cô ấy ngẩng lên khỏi xấp tài liệu đó.

“Tôi đọc rồi, nhưng có gì trong đây?”

“Trong ghi chép này có phần Nonoguchi công nhận là ngụy tạo, trước hết là phần đối thoại với Hidaka Kunihiko. Anh ta khai thật ra không ôn hòa như thế mà là cuộc tranh cãi khá gay gắt.”

“Có vẻ vậy nhỉ?”

“Ngoài ra, chuyện này thì tôi đã từng hỏi chị rồi, đoạn Nonoguchi rời khỏi nhà chị lúc ấy là trái với sự thật. Thực tế, chị chỉ tiễn Nonoguchi đến cửa ra vào nhưng ở đây anh ta viết là ra tận ngoài cổng.”

“Vâng.”

“Những đoạn khác chị thấy sao? Có điểm nào chị nhớ là khác hẳn với nội dung ghi chép này không?”

“Những đoạn khác à?”

Hidaka Rie tỏ vẻ phân vân, nhìn xuống bản ghi chép. Sau đó lắc đầu với vẻ không tự tin.

“Không có gì đặc biệt.”

“Vậy chị có nhớ những gì Nonoguchi đã nói, đã làm mà không được viết trong này không? Chi tiết nhỏ cũng được. Ví dụ chuyện giữa chừng anh ta đi vệ sinh cũng được.”

“Tôi không nhớ rõ lắm, nhưng hình như hôm đó Nonoguchi không đi vệ sinh.”

“Vậy gọi điện thoại? Anh ta có gọi điện thoại đi đâu không?”

“Chà... Nếu gọi từ phòng làm việc của chồng tôi thì tôi thật không biết.”

Thật ra, Hidaka Rie có vẻ không nhớ rõ lắm những gì xảy ra ngày hôm đó. Vào thời điểm Nonoguchi đến nhà, cô ấy không tài nào biết được hôm đó sẽ là một ngày đặc biệt đối với cô nên âu cũng là chuyện đương nhiên.

Khi tôi định bỏ cuộc thì bất chợt cô ấy ngẩng đầu lên.

“À, nói mới nhớ, có một việc.”

“Là gì?”

“Có thể không liên quan gì...”

“Không sao cả.”

“Hôm đó khi ra về, Nonoguchi đã tặng chúng tôi một chai sâm panh làm quà. Trong bản ghi chép này không viết chuyện đó.”

“Sâm panh? Chị chắc là vào hôm đó chứ?”

“Chắc chắn.”

“Khi ra về, vậy cụ thể anh ta đã đưa như thế nào?”

“Khi cô Fujio Miyako đến, Nonoguchi rời khỏi phòng làm việc của chồng tôi. Anh ta bảo là mải nói chuyện với Hidaka nên quên mất, chứ thật ra có mua chai sâm panh, rồi đưa chai rượu để trong túi giấy. Anh ta nói buổi tối hai người uống ở khách sạn đi nên tôi cũng không khách sáo nhận lấy.”

“Chai sâm panh đó sao rồi?”

“Tối đó tôi đã cất vào tủ lạnh của khách sạn. Tôi nhớ sau vụ án, khách sạn có gọi điện đến nhưng tôi nhờ họ cứ xử lý hộ.”

“Vậy là chị chưa uống?”

“Vâng, tôi để lạnh, định thong thả uống chung với chồng khi anh ấy xong việc, đến khách sạn.”

“Lâu nay có chuyện như vậy không? Nonoguchi đem rượu đến làm quà, không chỉ sâm panh?”

“Có thể trước đó lâu rồi thì có, nhưng trong phạm vi tôi biết thì đó là lần đầu tiên. Vì Nonoguchi vốn là người không uống rượu.”

“Ra vậy.”

Trong bản thú nhận, bản thân Nonoguchi viết là lần đầu tiên đến nhà Hidaka, anh ta đem theo chai Scotch, đương nhiên Hidaka Rie không biết chuyện lúc ấy.

Tôi hỏi còn có việc gì để lại ấn tượng mà không được viết trong bản ghi chép không. Hidaka Rie suy nghĩ khá lâu nhưng nói không thể nhớ ra việc gì khác. Và chất vấn ngược lại tôi sao bây giờ lại hỏi những việc này.

“Để kết thúc một vụ án cần nhiều thủ tục phức tạp. Và việc xác nhận cũng là một trong các thủ tục đó.”

Vợ của người bị hại có vẻ không nghi ngờ lời giải thích của tôi.

Ngay sau khi tạm biệt Hidaka Rie, tôi gọi điện đến khách sạn nơi vợ chồng Hidaka định ngủ lại hôm xảy ra vụ án để hỏi về chai sâm panh. Tuy hơi lâu nhưng cuối cùng tôi được nói chuyện với người phụ trách còn nhớ việc hôm đó.

“Tôi nhớ là Dom Pérignon Rose. Còn nằm nguyên trong tủ lạnh. Do là rượu đắt tiền, lại chưa khui nên tôi đã gọi điện cho chắc chắn. Và khách nói phía khách sạn cứ xử lý nên tôi đã làm theo.”

Anh nhân viên khách sạn trả lời lịch sự.

Tôi hỏi vậy chai sâm panh đó sao rồi. Anh nhân viên hơi lúng túng, sau đó thú nhận đã đem về nhà.

Tôi tiếp tục hỏi đã uống chưa. Anh ta trả lời đã uống khoảng hai tuần trước, và đã vứt chai.

“Có vấn đề gì không ạ?”

Anh ta hỏi với vẻ lo lắng.

“Không, không có vấn đề gì. Mà chai sâm panh đó ngon không?”

“Vâng, chuyện đó thì khỏi phải nói.”

Nghe anh ta trả lời với giọng nói vui vẻ xong tôi cúp điện thoại.

Sau khi về nhà, tôi xem video. Là cuốn băng Nonoguchi đột nhập nhà Hidaka. Tôi nhờ tổ kiểm tra sang ra một cuốn khác.

Tôi xem đi xem lại nhưng không thu hoạch được gì. Chỉ thấy quanh đi quẩn lại một màn hình nhàm chán.

Ngày 16 tháng Năm, khoảng hơn một giờ chiều, tôi đến thăm văn phòng kinh doanh ở Ikebukuro của Công ty cổ phần Bất động sản Yokoda. Đó là một văn phòng nhỏ mặt chính diện làm bằng kính, có hai cái bàn bằng thép đặt trong góc quầy.

Khi tôi bước vào, Fujio Miyako đang làm công việc văn phòng gì đó một mình. Hình như nhân viên khác đã ra ngoài. Vậy nên tôi không thể mời cô ấy ra ngoài, đành ngồi đối diện nhau nói chuyện ở bàn tiếp tân. Nếu nhìn từ ngoài hẳn trông như một anh chàng đáng ngờ đang tìm nhà trọ giá rẻ.

Tôi nhanh chóng lướt qua chuyện ngoài lề, vào thẳng vấn đề trọng tâm.

“Chị có biết nội dung bản thú nhận của Nonoguchi?”

Fujio Miyako gật đầu với vẻ căng thẳng.

“Tôi có đọc nội dung đại khái trên báo.”

“Chị nghĩ thế nào?”

“Thế nào là... Tóm lại tôi rất ngạc nhiên. Vì vậy nghĩa là cả *Vùng cấm săn bắt* cũng do người đó viết.”

“Theo thú nhận của Nonoguchi, Hidaka Kunihiko không phải tác giả thực sự của tác phẩm đó nên khi thương lượng với chị mới không tỏ thái độ rõ ràng được, nhưng chị nghĩ sao về điều đó? Chị có cảm thấy gì không?”

“Thật lòng mà nói, tôi không dám chắc. Khi nói chuyện với anh Hidaka, đúng là lúc nào cũng có cảm giác anh ta đang lẳng nhẳng lảng tránh, nhưng...”

“Tức là khi nói chuyện với Hidaka, chị không thấy gì kì lạ trong lời nói của anh ta với tư cách tác giả *Vùng cấm săn bắt?”*

“Tôi nghĩ là không. Nhưng, tôi không chắc. Vì ai mà ngờ anh Hidaka không phải là tác giả thực sự.”

Có thể nói những lời này rất đúng đắn.

“Vậy thử nghĩ tác giả thực sự của *Vùng cấm săn bắt* là Nonoguchi Osamu, thì chị có thấy điểm nào hợp lý, hay ngược lại, không thuyết phục không?”

“Chuyện đó thì quả thật tôi không thể trả lời một cách tự tin được. Cả người tên Nonoguchi đó và anh Hidaka đều là bạn cùng thời với anh tôi nên đều có thể viết ra cuốn tiểu thuyết đấy. Nếu có nói người viết thực sự là Nonoguchi Osamu thì tôi cũng chỉ nghĩ ‘À, ra là vậy’ thôi. Vốn dĩ tôi cũng không biết rõ anh Hidaka mà.”

“Có lẽ là vậy nhỉ.”

Khi tôi vừa nghĩ xem ra không thể có được thông tin gì hơn từ Fujio Miyako thì cô ấy tiếp tục câu chuyện.

“Có điều, nếu người viết tiểu thuyết đó không phải là anh Hidaka thì có lẽ tôi cần đọc lại lần nữa. Bởi tôi vẫn luôn cho rằng nhân vật xuất hiện trong tiểu thuyết là anh Hidaka lấy nguyên mẫu từ anh ta. Nếu tác giả không phải là anh Hidaka thì nguyên mẫu của nhân vật đó cũng không phải là anh ta.”

“Tức là sao? Chị có thể nói kĩ hơn được không?”

“Anh cảnh sát đã đọc *Vùng cấm săn bắt* chưa?”

“Tôi chưa đọc sách nhưng đại khái nắm được nội dung. Tôi chỉ đọc bản tóm tắt do một cảnh sát khác đọc và viết ra.”

“Truyện đó có nói về thời cấp hai của nhân vật chính. Nhân vật chính dùng bạo lực bắt bạn bè phục tùng mình, và ra sức làm người nào cậu ta thấy ghét phải đau đớn. Cách nói bây giờ là bắt nạt. Và chịu thiệt thòi nhất là người bạn cùng lớp tên Hamaoka. Tôi đã nghĩ nhân vật tên Hamaoka đó là anh Hidaka.”

Nhờ đọc tóm tắt, tôi biết trong truyện có cảnh bắt nạt. Nhưng phần tóm tắt không viết chi tiết đến cả tên riêng nhân vật.

“Tại sao chị nghĩ cậu học sinh đó là Hidaka?”

“Vì tổng thể truyện đó được viết theo kiểu hồi tưởng của nhân vật tên Hamaoka. Chưa kể, nội dung phải gọi là tài liệu thì đúng hơn là tiểu thuyết nên tôi đã nghĩ nhân vật thiếu niên này là anh Hidaka.”

“Ra vậy. Nếu vậy thì tôi hiểu.”

“Với lại...” Fujio Miyako tiếp tục sau khi ngập ngừng trong tích tắc. “Tôi nghĩ chính vì anh Hidaka đã gặp phải những chuyện như cậu thiếu niên Hamaoka nên mới có thể nghĩ ra việc viết tiểu thuyết đó.”

Tôi bất giác nhìn mặt cô ấy.

“Ý chị là sao?”

“Trong truyện, cậu thiếu niên Hamaoka rất căm thù nhân vật chính, trung tâm của những trò bắt nạt. Có thể cảm nhận được sự căm thù đó trôi nổi khắp câu chuyện. Trong truyện không kể, nhưng rất rõ ràng một điều, nhân vật Hamaoka bắt đầu tìm hiểu về cái chết của người đã từng khiến mình khổ sở cũng là vì sự căm thù tận xương tủy đó. Thiếu niên Hamaoka là tác giả. Nói cách khác tôi đã nghĩ rằng anh Hidaka viết tiểu thuyết đó để trả thù anh tôi.”

Tôi nghi ngờ nhìn Fujio Miyako. Vì trong đầu tôi, từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến ý tưởng gọi là viết tiểu thuyết để trả thù. Không, vốn dĩ tổ điều tra chúng tôi thậm chí không để mắt đến tác phẩm *Vùng cấm săn bắt*.

“Nhưng theo thú nhận của Nonoguchi thì không thể nói như vậy được nữa nhỉ?”

“Đúng vậy. Nhưng như tôi đã nói, nếu cho rằng tác giả là nguyên mẫu thì dù đó là anh Hidaka hay Nonoguchi cũng giống nhau thôi. Có điều, do lâu nay tôi cứ đánh đồng nhân vật trong tác phẩm và anh Hidaka là một, nên thình lình nói là người khác thì dù sao cũng sẽ thấy là lạ. Đó, cũng giống như khi tiểu thuyết được dựng thành phim, anh sẽ thấy bất mãn nếu hình dung về nhân vật trong truyện không giống diễn viên đóng. Kiểu vậy.”

“Vậy nếu là Hidaka Kunihiko thì tính cách thống nhất với nhân vật Hamaoka trong truyện *Vùng cấm săn bắt* hơn? Chị cứ cho tôi biết ý kiến của mình, không sao cả.”

“Tôi nghĩ là thống nhất nhưng có thể là thành kiến. Vì lúc nãy tôi nói rồi đó, thật ra tôi hầu như không biết gì về anh Hidaka.”

Fujio Miyako rất thận trọng, tránh cách nói khẳng định.

Cuối cùng, tôi hỏi gia đình cô ấy dự tính thế nào trong tương lai, khi đối tượng tranh cãi về *Vùng cấm săn bắt* đã chuyển từ Hidaka Kunihiko sang Nonoguchi Osamu.

“Tạm thời, chúng tôi chờ kết quả phiên tòa của người tên Nonoguchi đấy. Tất cả đều chờ sau đó.”

Cô ấy trả lời với giọng điệu điềm tĩnh.

Sếp không hài lòng lắm về chuyện tôi vẫn cứ lấn cấn vụ án Hidaka Kunihiko bị giết, đi điều tra lòng vòng. Thủ phạm đã tự thú, còn có cả văn bản thú nhận viết tay, nên có nghĩ bây giờ thì cần đánh hơi tìm kiếm gì nữa cũng dễ hiểu.

“Cậu còn chưa thỏa mãn cái gì? Mọi thứ đã thông suốt rồi còn gì nữa?”

Sếp nói với vẻ bực mình. Tôi cũng không có căn cứ gì đủ để phủ định những chuyện đã được làm sáng tỏ trong quá trình điều tra. Nhất là khi phần lớn chứng cứ được cho là quan trọng của vụ án lần này đều do chính tay tôi tìm được.

Bản thân tôi cũng cho rằng không có gì để điều tra nữa. Đã khui ra được chứng cứ ngoại phạm giả do Nonoguchi tạo ra, cũng đã thành công trong việc làm rõ tranh chấp giữa Nonoguchi và Hidaka. Nói thật lòng, thậm chí tôi đã bắt đầu cảm thấy chút hãnh diện với kết quả công việc của mình.

Tôi bắt đầu nảy sinh nghi ngờ trong lòng lúc lấy biên bản lời khai của Nonoguchi ở phòng bệnh. Khi tôi lơ đãng nhìn đầu ngón tay anh ta, thình lình một suy nghĩ nảy ra trong đầu. Nhưng tôi quyết định bỏ qua suy nghĩ đó. Vì nó quá kì quái và phi hiện thực.

Nhưng tôi đã không bỏ qua nó được bao lâu. Sự tưởng tượng kì quái đó không chịu rời khỏi đầu tôi. Nói thật thì lúc đầu khi bắt anh ta, tôi đã thấy bất an trong lòng rằng có lẽ mình đã giẫm lên con đường sai lầm. Cảm giác đó bây giờ càng trở nên rõ ràng hơn.

Có lẽ những ảo giác do chưa trưởng thành với tư cách cảnh sát

lẫn con người đã khiến tôi nghĩ như vậy. Có thể lắm chứ. Nhưng tôi không muốn chấm dứt vụ án lần này mà chưa thuyết phục được cảm giác của bản thân.

Tôi quyết định đọc thật kĩ lần nữa biên bản thú nhận mà Nonoguchi Osamu viết. Thế là phát sinh vài nghi vấn lâu nay tôi không nhìn ra.

Liệt kê cụ thể các điểm mơ hồ thì như sau.

Một, Hidaka Kunihiko lấy chứng cứ của vụ án giết người không thành để ép buộc Nonoguchi Osamu làm "tác giả ma", nhưng giả sử Nonoguchi báo cảnh sát với tâm lý vứt bỏ tất cả thì Hidaka cũng có thể bị tổn thất, không cẩn thận là có thể chấm dứt sự nghiệp sáng tác. Hidaka không sợ điều đó sao? Kết quả là Nonoguchi Osamu không tự thú với lý do không muốn kéo Hidaka Hatsumi vào cuộc, nhưng trước đó, chắc chắn Hidaka Kunihiko không có chứng cứ chứng minh chuyện đó.

Hai, tại sao Nonoguchi vẫn không chống cự ngay cả sau khi Hidaka Hatsumi đã chết? Trong bản ghi chép, anh ta viết do mệt mỏi trong cuộc chiến tâm lý, nhưng chính vì vậy nên tâm lý bình thường nhất là sẵn sàng vứt bỏ hết tất cả để tự thú chứ?

Ba, liệu cuốn băng video và con dao có thể là chứng cứ cho vụ giết người không thành không? Trong cuốn băng chỉ có cảnh Nonoguchi đột nhập vào nhà Hidaka, con dao thì không có cả vết máu. Chưa kể, ngoài thủ phạm và người bị hại, người chứng kiến tại hiện trường chỉ có đồng phạm Hidaka Hatsumi. Nếu dựa theo lời khai làm chứng của Hatsumi thì khả năng Nonoguchi được phán vô tội không phải thấp.

Bốn, Nonoguchi viết mối quan hệ với Hidaka Kunihiko là "trở thành mối quan hệ hợp tác tâm đầu ý hợp", nhưng nếu nghĩ đến quá trình cho đến lúc đó thì liệu có khả năng đó không?

Tôi đã thử chất vấn Nonoguchi về bốn điểm đó. Thế là anh ta đưa ra cùng một câu trả lời cho tất cả câu hỏi. Câu trả lời đó như sau.

"Có thể cậu nghĩ kì lạ, nhưng thực tế là như vậy nên đành chịu. Bây giờ cậu có hỏi tôi tại sao lại làm như thế, tại sao không làm như

vậy vào lúc đó đi nữa, tôi cũng chỉ có thể nói cả tôi cũng không biết tại sao. Tóm lại, vì lúc đó trạng thái thần kinh của tôi không bình thường."

Một khi Nonoguchi đã nói vậy, tôi cũng không thể làm gì được. Về mặt vật chất thì còn phản biện được, nhưng cả bốn nghi vấn này đều thuộc phương diện tâm lý.

Nhưng điểm thắc mắc lớn nhất của tôi thật ra nằm ngoài bốn điểm trên. Nói ngắn gọn một từ thì đó là tính cách. So với sếp và các điều tra viên khác, tôi hiểu rõ con người Nonoguchi Osamu hơn cả. Cá tính con người anh ta được xây dựng dựa trên những hiểu biết đó với nội dung được viết trong bản tự thú dù thế nào cũng không ăn khớp.

Dần dà tôi ngày càng thiên về giả thiết kì quái đã nảy sinh thình lình kia. Bởi nếu giả thiết đó đúng, mọi nghi vấn đều được giải quyết.

Đương nhiên tôi có mục đích rõ ràng khi đi gặp Hidaka Rie. Giả sử nếu suy đoán của tôi (mà ở thời điểm này, phải nói là gần như không tưởng) đúng, thì chắc chắn bản ghi chép Nonoguchi Osamu ghi lại các tình tiết của vụ án lần này có một ý nghĩa khác.

Nhưng tôi đã không thể hỏi được chuyện gì mang tính quyết định từ cô ấy. Thu hoạch duy nhất là về chai sâm panh, nhưng thời điểm này chưa rõ liệu việc đó có làm tăng sức thuyết phục cho suy đoán của tôi hay không. Nonoguchi không viết về việc mình có đem theo chai sâm panh đơn thuần là do quên? Hay còn có lý do? Một Nonoguchi bình thường không đem rượu làm quà, nhưng đúng hôm đó lại tặng, có thể cho rằng có ý nghĩa nào đó. Nếu có thì đó là gì?

Tiếc là ở thời điểm này tôi chưa nghĩ ra một điều gì cả. Nhưng có vẻ cần tạm lưu việc chai sâm panh vào một góc trong đầu.

Tôi đang nghĩ cần xem xét lại lần nữa mối quan hệ giữa Nonoguchi Osamu và Hidaka Kunihiko. Nếu chúng tôi đã lỡ giẫm chân lên con đường sai lầm, thì trước tiên phải bắt đầu từ việc quay lại điểm xuất phát.

Với ý nghĩ đó, việc gặp Fujio Miyako thật đúng đắn. Để làm rõ

quan hệ giữa hai người họ, cần quay về thời cấp hai. Cuốn tiểu thuyết được cho là lấy nguyên mẫu từ thời đó, *Vùng cấm săn bắt,* có thể nói là tài liệu tuyệt vời.

Ngay sau khi gặp cô ấy, tôi đến tiệm sách mua *Vùng cấm săn bắt.* và trên chuyến tàu điện về nhà, tôi bắt đầu đọc. Nội dung thì đúng như những gì đã đọc trong bản tóm tắt nên tôi đọc nhẹ nhàng hơn mọi lần. Có điều như những lần trước, tôi hoàn toàn không hiểu được giá trị văn học.

Như Fujio Miyako đã nói, truyện này được viết theo cái nhìn của nhân vật gọi là Hamaoka. Truyện bắt đầu từ việc Hamaoka, nhân viên công ty bình thường, một sáng nọ biết được vụ án đâm chết một nghệ sĩ tranh khắc qua báo chí. Hamaoka nhớ ra nghệ sĩ tranh khắc tên Nishina Kazuya đó chính là người đi đầu việc ức hiếp mình suốt thời học cấp hai. Bắt đầu từ đây là hồi tưởng liên quan đến việc anh ta bị bắt nạt thời học cấp hai.

Cậu thiếu niên Hamaoka mới lên lớp Chín nhiều lần chịu đựng những màn bạo lực gây nguy hiểm đến cả tính mạng. Nào bị bỏ mặc trong một góc nhà thể chất trong tình trạng bị cởi hết quần áo và toàn thân bọc lớp màng trong suốt, nào thình lình bị tạt axit clohydric từ trên cao khi đang đi dưới cửa sổ. Đương nhiên, cậu ta phải chịu cả những đòn tấn công thuần túy như đấm đá. Những chuỗi ngày chịu đựng bạo lực lời nói lẫn các thể loại quấy rối vẫn kéo dài một cách nhẫn tâm. Những miêu tả đó chi tiết và đầy hiện thực, rất có sức hút. Tôi có cảm giác hiểu được lời của Fujio Miyako, rằng đây không phải tiểu thuyết mà là tài liệu.

Lý do cậu thiếu niên Hamaoka trở thành mục tiêu bắt nạt không rõ. Theo Hamaoka, “thình lình một ngày nọ, như phong ấn hồn ma bị gỡ bỏ”, cậu ta bắt đầu bị bắt nạt. Có thể nói những vụ bắt nạt ngày nay cũng có điểm chung. Cậu ta quyết không thua, nhưng nỗi sợ hãi và sự tuyệt vọng dần chi phối tâm hồn cậu.

“Điều mà cậu thấy sợ hãi không phải bạo lực, mà là năng lượng tiêu cực phát ra từ những kẻ ghét mình. Từ trước đến nay, cậu chưa từng tưởng tượng lại tồn tại ác ý đến mức đấy trên thế giới này.”

Đó là một đoạn trong *Vùng cấm săn bắt*. Có thể nói tâm trạng của người bị hại được thể hiện rất chân thực. Tôi từng có kinh nghiệm xử lý việc bắt nạt khi còn làm giáo viên. Phía bị bắt nạt chỉ biết hoang mang, bối rối trước sự vô lý mà thôi.

Việc bắt nạt chỉ kết thúc khi kẻ chủ mưu Nishina Kazuya đột ngột chuyển trường. Nhưng không ai biết cậu ta chuyển đi đâu. Có lời đồn cậu ta bị gửi đến trại giáo huấn do hành hung nữ sinh trường khác, nhưng Hamaoka không rõ thực hư.

Hồi tưởng của Hamaoka tạm ngưng ở đây. Nhưng có một bước ngoặt khiến cậu ta nghĩ đến việc tìm hiểu về Nishina Kazuya. Bước ngoặt này có lẽ là phần có ý nghĩa về mặt văn học, nhưng có thể cho rằng không liên quan đến vụ án lần này.

Sau đó, truyện diễn tiến theo hình thức đan xen giữa hồi tưởng và điều tra hỏi thăm của Hamaoka. Trước tiên, lý do Nishina Kazuya thình lình biến mất được làm rõ. Người bị cậu ta hành hung là một nữ sinh cấp hai trường dòng. Cậu ta bắt lũ đồng bọn bất lương của mình giữ chặt nữ sinh đó, hành hung cô bé trước mặt mọi người, và còn bắt đồng bọn dùng máy ảnh ghi lại cảnh này. Nishina Kazuya định bán cuộn phim chưa rửa đó cho một nhóm lưu manh quen biết. Vụ này không lên báo là do cha mẹ nữ sinh đó có mối quan hệ với các giới.

Nửa đầu cuốn tiểu thuyết chủ yếu miêu tả sự tàn nhẫn của Nishina Kazuya như vậy. Nửa sau viết về hình ảnh cậu ta nhờ vào một sự kiện nọ mà trở nên hứng thú với tranh khắc, quyết định đi theo con đường đó. Và cuối truyện là cảnh cậu ta bị một phụ nữ hành nghề mại dâm đi ngang dùng dao đâm chết, ngay trước khi định mở triển lãm cá nhân đầu tiên. Và rất nhiều người đều biết vụ án giết người này dựa trên chuyện có thật ngoài đời.

Không phải vô lý khi Fujio Miyako cho rằng nhân vật Hamaoka xuất hiện ở đây chính là bản thân tác giả. Đương nhiên với tiểu thuyết thông thường, nhanh chóng cho rằng người kể chuyện là tác giả có lẽ hơi vô căn cứ. Nhưng trường hợp được cho rằng phần lớn viết dựa theo chuyện có thật ngoài đời như tiểu thuyết này, thì cách

suy nghĩ đấy phù hợp hơn.

Và có thể cho rằng cả suy đoán của cô ấy về việc tác giả viết tiểu thuyết này để trả thù cho một quá khứ xa xưa cũng không nhất định là sai. Vì như cô ấy nói, cách khắc họa nhân vật Nishina Kazuya khó mà nói là mang ý tốt. Chưa nói đến việc viết về nhân vật này như một kẻ phàm tục ngưỡng mộ nghệ thuật chứ không phải như một nghệ thuật gia, thì ta vẫn có thể thấy được ý muốn phục thù của Hamaoka tức tác giả qua việc cả truyện đều nhấn mạnh sự tàn ác và yếu đuối của một kẻ phàm tục. Có lẽ quan điểm gây tổn hại danh dự của Fujio Miyako cũng nằm ở đây.

Nhưng nếu cho rằng thiếu niên Hamaoka là tác giả, tức Nonoguchi Osamu, thì có một điểm vô cùng khó hiểu.

Đó là không xuất hiện nhân vật tương ứng với Hidaka Kunihiko.

Đương nhiên nếu cho rằng tác giả là Hidaka Kunihiko thì cũng tương tự. Lúc này, không có nhân vật tương ứng với Nonoguchi Osamu trong tác phẩm.

Tuy nói là tiểu thuyết lấy nguyên mẫu ngoài đời, nhưng có phần khác với thực tế cũng là chuyện đương nhiên, cũng có thể bỏ bớt nhân vật. Có điều vấn đề không nằm ở đó.

Vấn đề là nếu đúng như trong tiểu thuyết, Nonoguchi Osamu bị bắt nạt vào thời học cấp hai, thì lúc đó Hidaka Kunihiko đang làm gì? Anh ta chỉ im lặng đứng nhìn thôi sao?

Tôi có lý do để quan tâm đến vấn đề này. Đó là vì Nonoguchi năm lần bảy lượt kể Hidaka Kunihiko đã từng là bạn thân.

Đối với vấn nạn bắt nạt, tiếc rằng tình yêu thương của cha mẹ và sự chỉ dạy của thầy cô không có hiệu quả mấy. Chính tình bạn mới là vũ khí lớn nhất để đối phó với bắt nạt. Vậy mà dường như, "người bạn thân" đã đứng bên nhìn Hamaoka bị bắt nạt.

Tôi khẳng định. Một người như vậy không phải là bạn thân.

Mâu thuẫn tương tự cũng có trong bản thú nhận của Nonoguchi Osamu.

Bạn thân thì không cướp vợ bạn, cũng sẽ không tính đến việc thông đồng với vợ bạn giết bạn, và bạn thân thì không đe dọa bạn,

không ép buộc bạn trở thành "tác giả ma".

Vậy tại sao Nonoguchi cứ nói như thể Hidaka Kunihiko là "bạn thân"?

Tôi có thể giải thích tất cả bằng sự tưởng tượng kì quái trong đầu mình.

Theo suy đoán chợt lóe của tôi khi nhìn thấy cục chai ở ngón tay giữa của Nonoguchi Osamu...

7: QUÁ KHỨ (2)
Lời khai của những người biết họ

Lời kể của Hayashida Junichi

Anh đến vì vụ án đó à? Vậy sao? Nhưng tôi giúp gì được cho anh? Tôi nghĩ có hỏi gì thì tôi cũng không nói được gì quan trọng đâu. Dù sao chuyện cũng lâu quá rồi. Thời cấp hai tức hai mươi mấy năm trước rồi còn gì? Trí nhớ của tôi cũng không tệ đến mức đấy, nhưng chẳng còn nhớ gì mấy đâu.

Nói thật, cho đến gần đây tôi thậm chí còn không biết có nhà văn tên Hidaka Kunihiko nữa kìa. Hơi mắc cỡ chứ cũng tại mấy năm rồi tôi không đọc sách. Tuy như vậy thực sự là không tốt nhỉ. Làm tiệm hớt tóc mà, nói chuyện với khách cũng là công việc nên đề tài nào cũng phải tám với họ. Nhưng thiệt tình bận quá. Mà tôi biết có nhà văn tên Hidaka Kunihiko, lại là bạn cùng lứa khi xưa là nhờ vụ án đó đó. Đúng rồi, vì trên báo có viết lý lịch của Hidaka và Nonoguchi nên tôi mới nhớ ra. Báo thì tôi có đọc. Tôi ngạc nhiên lắm, ôi trời. Vụ án giết người cơ mà.

Ờ, Nonoguchi thì tôi nhớ, còn Hidaka thì chỉ mang máng. Nói thẳng là ấn tượng mờ nhạt lắm. Tôi không biết hai người có phải là bạn thân hay không.

Nonoguchi thì bọn tôi gọi là Noro. Thì đó, chữ Hán "guchi (khẩu)" viết giống chữ "ro" trong Katakana[7] còn gì? Cho nên mới gọi là Noro. Cậu ta có hơi lù đù nên chắc cũng có nghĩa là noroma[8] nữa.

Nói mới nhớ, cậu ta suốt ngày đọc sách. Vì có lần tôi ngồi cạnh nên nhớ. Tôi không biết cậu ta đọc gì. Vì tôi cũng chẳng hứng thú. Nhưng chắc chắn không phải truyện tranh. Cậu ta tập làm văn hay viết cảm tưởng đều giỏi nên được giáo viên chủ nhiệm cưng lắm thì phải. Gì, chủ nhiệm là giáo viên Văn mà. Trường học là vậy mà.

Bắt nạt à? Có đấy. Gần đây báo chí ti vi mới làm rùm beng chứ mấy chuyện đó có từ xưa rồi. Có người nói bắt nạt hồi xưa không tệ lậu bằng, nhưng bắt nạt thì tệ là đương nhiên rồi. Đúng không?

À, nói mới nhớ, Nonoguchi lúc nào cũng bị bắt nạt. Bây giờ tôi mới nhớ ra. Đúng rồi, đúng rồi. Cậu ta cũng thảm phết đấy. Cơm hộp bị quậy tưng bừng, rồi bị trấn lột tiền. Hình như còn bị nhốt trong phòng cất dụng cụ vệ sinh nữa. Nói sao ta, chắc vì cậu ta là kiểu người dễ bắt nạt.

Bị quấn màng co quanh người hả? Cái loại màng bọc đồ ăn trong bếp á hả? À, hình như tôi có nghe chuyện đó. Tóm lại toàn những chuyện lố bịch lắm. Đổ acid clohydric từ cửa sổ? Ừm, mấy chuyện cỡ đó thì cũng có thể lắm. Tóm lại trường cấp hai đó không tốt lắm, nên bạo lực trong trường là chuyện như cơm bữa đó mà.

Ờ, à, bị anh hỏi vậy có hơi khổ tâm nhưng nói thật thì tôi cũng từng tham gia bắt nạt. Không, chỉ một chút thôi. Cái đám lưu manh xấu xa trong lớp bắt học sinh thường như bọn tôi phải tham gia. Nếu chống đối tụi nó thì sẽ bị nhắm đến nên đành phải tham gia thôi. Thực sự rất khó chịu. Không muốn, nhưng vẫn phải bắt nạt kẻ yếu. Có lần tôi giấu phân chó vào cặp, nhưng nhỏ cán bộ lớp ở bên cạnh cũng vờ như không thấy. Tên gì ta, con bé cán bộ lớp đó. À, Masuoka. Đúng là tên đó. Cái đám bất lương vui thú với trò bắt nạt thì hẳn rồi, nhưng chúng nó còn thích làm cho đám học sinh bình thường tay nhúng chàm, kéo bọn học sinh nghiêm túc xuống cùng đẳng cấp với chúng nó nữa. Chuyện này giờ tôi mới nghĩ đến.

Fujio à? Sao quên được, đương nhiên. Chẳng dám nói to chứ không biết bao nhiêu lần tôi ước gì không có nó. Mà chắc không chỉ có tôi đâu. Nhất định mọi người đều thế. Thầy cô chắc chắn cũng nghĩ vậy.

Phải nói là vô nhân tính, tóm lại thằng đó làm người ta đau khổ mà nó không có cảm giác gì. Người thì to cao hơn cả người lớn, sức nó mạnh ghê lắm nên chẳng ai dám ho he. Mấy đứa lưu manh khác thì nịnh bợ Fujio vì chỉ cần theo Fujio là yên tâm nên nó lại càng vênh váo. Bó tay chắc để nói những trường hợp đấy. Ờ, đúng. Cầm

đầu bắt nạt là nó. Nó chỉ đạo. Nghe bảo tiền đám lưu manh trấn được từ bọn học sinh ngoan tạm thời gom hết vào chỗ nó. Không khác gì xã hội đen.

Khi Fujio rời trường, tôi mừng ghê lắm. Vì tôi nghĩ vậy là hòa bình trở lại rồi. Mà thực tế là kể từ đó không khí trong trường tốt hẳn lên. Tuy vẫn còn sót lại mấy đứa cá biệt nhưng so với thời có Fujio thì đỡ hơn nhiều.

Tôi không biết lý do nghỉ học. Nghe đồn nó làm cho học sinh trường khác bị thương nên bị tống vô trại, nhưng chắc không phải vụ án đơn giản vậy đâu.

Anh hỏi toàn chuyện của Fujio, có liên quan gì đến vụ án kia à? Vụ đó rốt cuộc là Hidaka ăn cắp truyện của Nonoguchi nên bị giết đúng không?

Hả, nhóm bắt nạt á? Ầy, không biết giờ họ ra sao. Tôi nghĩ biết đâu lại là người làm công bình thường thôi.

Danh sách lớp thời đó à? Có nhưng toàn địa chỉ cũ thôi. Cũng được hả? Vậy anh chờ chút. Tôi đi lấy đây.

Lời kể của Nitsuta Harumi

Ai nói cho anh về tôi? Hayashida à? Có người đó trong lớp sao? Nhưng chắc là có nhỉ. Xin lỗi, chuyện lúc đó tôi chẳng có dịp mà nhớ lại.

Họ cũ của tôi là Masuoka. Vâng, đúng vậy. Đúng là tôi có làm cán sự lớp. Nam nữ mỗi bên chọn một người. Cũng không phải làm gì đặc biệt. Phụ trách liên lạc với thầy cô, hay chủ trì họp lớp gì đó. À, giờ sinh hoạt. Bao nhiêu năm rồi mới nhắc đến từ đó. Tại tôi chưa có con.

Xin lỗi nhưng tôi hầu như chẳng nhớ gì về Hidaka và Nonoguchi cả. Tuy nam nữ học chung nhưng tôi luôn chơi với đám con gái. Cho nên bên đám con trai như thế nào tôi không rõ lắm. Chắc là có vụ bắt nạt nhưng tôi không nhận ra. Nếu nhận ra à? Chà, giờ thì không biết nói sao nhưng có lẽ tôi sẽ báo giáo viên.

Xin lỗi, sắp đến giờ chồng tôi về nên chúng ta dừng ở đây được không? Tôi cũng chẳng biết chuyện gì có thể giúp anh mà. Với lại,

mong anh đừng nói với người khác về việc tôi xuất thân từ trường cấp hai đó. Vâng, nhiều thứ bất tiện lắm. Tôi còn không nói với chồng nữa là. Mong anh giữ kín giùm.

Lời kể của Tsuburaya Masatoshi

Vì chuyện của Hidaka và Nonoguchi mà anh lặn lội đường xa đến sao? Mời anh vào nhà. Được không vậy? Chà, nhưng đứng ngoài cửa thế này thì... Vậy à?

Tôi nhớ hai người đó. Đương nhiên. Tôi về hưu được mười năm rồi nhưng học sinh lớp mình chủ nhiệm thì tôi nhớ hết. Gì thì gì cũng phụ trách cả năm trời mà. Với lại hai người đó là lứa học sinh ngay sau khi tôi nhận nhiệm sở tại trường cấp hai đó nên đặc biệt nhớ rõ.

Đúng đúng, Nonoguchi có thành tích vượt trội về môn Quốc ngữ. Tuy không phải lúc nào cũng 100 điểm nhưng gần như vậy. Hidaka thì không được như thế. Tôi không có ấn tượng gì đặc biệt.

Nonoguchi có bị bắt nạt không à? Không, chắc là không đâu. Đúng là có học sinh cá biệt nhưng tôi chưa từng nghe cậu ấy bị gì cả.

Vậy à? Hayashida nói vậy à? Thật không ngờ đấy, tôi chẳng biết gì cả. Không, tôi không giả vờ đâu. Bây giờ giả vờ cũng chẳng để làm gì cả.

Tôi nói không ngờ ý là ngược lại, hình như Nonoguchi có giao du với nhóm cá biệt, nên có khoảng thời gian tôi lo lắng cho cậu ấy lắm. Phụ huynh đến trao đổi với tôi mà. Cho nên tôi từng nhắc khéo cậu ấy.

Nhưng những lúc như vậy, bạn bè là nguồn sức mạnh lớn nhất. Người cản được Nonoguchi không đi chệch hướng là bạn bè, chứ không phải cha mẹ hay thầy cô. Đương nhiên, là Hidaka đấy. Hidaka không nổi bật nhưng lại có điểm mạnh mẽ. Cậu ta rất ghét những chuyện sai trái, chỉ cần không đúng một chút là cậu ta cũng có thể vặn lại cả thầy cô.

Tôi nhớ khi đó là Tết, hai người đến nhà tôi chơi. Có vẻ là Hidaka dẫn Nonoguchi đến. Họ không nói gì, nhưng tôi hiểu là họ bày tỏ xin lỗi vì đã làm tôi lo lắng nhiều chuyện.

Lúc đó, tôi đoan chắc hai người họ sẽ là bạn thân của nhau suốt

đời nên cũng bất ngờ khi hai người lên hai trường cấp ba khác nhau. Tổng thể thì thành tích tương đương nhau nên có vào chung trường cũng không có gì lạ.

Rồi rốt cuộc thành xảy ra vụ án lần này đúng không? Tôi kinh ngạc lắm. Không biết bánh xe trật đường ray ở đâu đây. Cả Hidaka và Nonoguchi đều không phải là người sẽ làm những điều đó.

Lời kể của Hirosawa Tomoyo

Anh con trai của ông Nonoguchi à? Tôi biết rõ chứ. Cũng từng là hàng xóm với nhau mà. Lâu lâu họ có đến mua bánh mì. Vâng, tôi từng mở tiệm gần đó. Tôi đóng cửa tiệm khoảng mười năm trước.

À, vậy quả nhiên anh đến vì vụ án đó? À à, vậy sao? Thì đó, ngạc nhiên quá. Mấy đứa nhỏ đó mà lại... Thật chẳng hiểu nổi.

Hồi nhỏ thế nào à? Ừ thì, nói sao nhỉ, có điểm hơi âm trầm. Không giống trẻ con, u uất sao đấy.

Tôi nhớ đâu lúc mấy đứa nhỏ mới mấy năm đầu tiểu học, trường không nghỉ mà có khoảng thời gian Osamu ở nhà suốt, cứ thẫn thờ ngồi nhìn ra ngoài từ cửa sổ tầng hai. Cho nên tôi mới từ dưới gọi lên.

“Chào cháu, Osamu. Cháu bị cảm à?”

Nhưng thằng nhỏ chẳng trả lời gì cả. Chỉ vội vàng rụt đầu vào, kéo rèm lại. Thằng bé không xấu tính hay gì cả. Thỉnh thoảng gặp nhau ở ngoài đường thì nó cứ nhất nhất nép vào lề, tránh chạm mặt.

Sau đấy tôi mới biết là hình như lúc đó nó không muốn đi học. Lý do thì tôi không rành lắm nhưng mọi người đồn là lỗi ở bố mẹ cả. Bố mẹ thằng nhỏ cũng đi làm bình thường thôi nhưng cả hai vợ chồng đều xa xỉ, lại quá bảo bọc thằng bé. Nói mới nhớ, có lần người mẹ còn nói thế này.

“Lẽ ra tôi định cho thằng nhỏ đi học trường tiểu học tư đàng hoàng hơn kia. Nhưng vì không quen biết ai nên không được, đành cho nó vào trường bây giờ. Tôi ghét mấy chỗ có vấn đề về đạo đức lắm.”

Tôi thiếu điều muốn đáp trả, “Xin lỗi cô nhé, bọn tôi không có vấn đề về đạo đức.” Cả con gái, con trai tôi đều học trường đó mà ra.

Tôi nhớ hình như nhà anh Nonoguchi chuyển đến từ đâu đó do công việc của người bố. Chắc thành phố họ sống lúc trước sang trọng lắm.

Bố mẹ đã vậy nên con mới không muốn đi học trường đó thôi, không phải sao? Con nít đứa nào chẳng vậy.

Nhưng hoàn toàn không đến trường thì đúng là không hay chút nào nên hình như họ cũng lo lắng lắm. Có điều họ không ép buộc.

Tôi nghĩ thằng bé đó chịu đi học lại là nhờ cậu Kunihiko đấy. Vâng, bên nhà ông Hidaka. Đúng vậy, là cậu Hidaka Kunihiko mới bị giết đấy. Tôi biết rõ từ nhỏ, gọi là cậu Kunihiko thấy sao sao ấy.

Kunihiko sáng nào cũng đến đón Osamu. Tôi không biết quá trình thế nào. Cũng có thể là giáo viên trong trường kêu Kunihiko đến đón Osamu vì cùng khối lớp.

Sáng nào tôi cũng thấy. Trước hết, Kunihiko đi bộ ngang qua trước nhà tôi. Những lúc đó thằng bé luôn chào tôi. Giọng to lắm. Thằng bé đó đúng là ngoan. Rồi sau đó một lúc lại đi từ hướng ngược lại. Lúc đấy thì có Osamu đi cùng. Buồn cười là Kunihiko lại chào tôi lần nữa. Osamu thì cúi đầu im lặng. Lúc nào cũng vậy hết.

Sau đó, hình như Osamu cũng đi học tử tế trở lại. May là học lên cấp hai, cấp ba rồi cả đại học đàng hoàng, bởi mới nói Kunihiko như người ơn luôn đó. Vậy mà vừa rồi lại có chuyện như thế... Thật không thể hiểu nổi.

Lúc hai đứa chơi với nhau hả? Có, tôi thường thấy lắm. Có một đứa nữa, con nhà bán chăn đệm. Lúc chơi có vẻ cũng là Kunihiko đến rủ. Thân thiết lắm. Đương nhiên mà nhỉ?

Kunihiko tử tế không chỉ với Osamu đâu. Với ai cũng vậy, đặc biệt với bạn nhỏ hơn mình. Cho nên vụ lần này, cứ nói đi nói lại chứ tôi thật không thể nào tin được.

Lời kể của Matsushima Yukio

Hidaka và Nonoguchi... à?

À không, xin lỗi. Khi biết vụ án đó tôi cũng sững sờ. Nghe tên hai người đấy, tôi mơ hồ nhớ lại chuyện hồi xưa. Mà anh cũng biết tôi hay vậy? Vâng, đúng là tôi thường chơi với hai người đó thời tiểu học. Nhà tôi bán chăn đệm, mà bọn tôi hay nhảy lên đống đệm ngồi

mới tinh trong nhà kho phía sau nên hay bị mắng lắm.

Có điều nói thật là không phải tôi thích gì hai người đó đâu. Do quanh đây chẳng có đứa con nít nào khác chơi chung nên chơi cho vui thôi, phải nói thật là vậy. Cho nên cũng là hồi học tiểu học nhưng lên lớp lớn chút, có thể tự đi xa một mình là tôi chơi với bạn khác.

Mối quan hệ giữa hai người đó à? Chà, nói sao nhỉ, tôi thì nghĩ không phải là bạn thân. Cũng không phải bạn nối khố. Nói sao mới đúng ta.

À, vậy à? Bà bác tiệm bánh mì thấy vậy à? Con mắt người lớn đúng là không đáng tin.

Mối quan hệ của hai người đó, nhất định không bằng vai phải lứa đâu. Đúng, lúc nào Hidaka cũng có uy hơn. Vâng, tôi nghĩ vậy. Có lẽ vì cậu ấy ý thức được mình đang giúp đỡ Nonoguchi không quen trường lớp. Không nói ra nhưng thể hiện qua thái độ. Lúc nào cậu ấy cũng dẫn dắt Nonoguchi. Ba người chúng tôi hay đi bắt ếch, những lúc đó Hidaka cũng chỉ đạo Nonoguchi từng chút một. Nào là chỗ đó nguy hiểm, phải bắt ở chỗ nào đứng vững hơn, hay cởi giày ra đi, đại loại vậy. Nói là nhiệt tình chăm sóc thì đúng hơn là ra lệnh. Cho nên cảm giác giống anh em hơn là quan hệ thủ lĩnh và đàn em. Tuy tuổi tác bằng nhau.

Có vẻ Nonoguchi thấy khó chịu với Hidaka. Thỉnh thoảng, cậu ấy nói xấu Hidaka với tôi mà. Mặt đối mặt thì không nói được gì.

Tôi có nói là lên lớp lớn ở tiểu học thì không chơi với hai người nữa, nhưng tôi thấy từ khoảng đó hai người họ cũng không giao du với nhau. Một lý do là Nonoguchi đi học thêm. Tóm lại là không có thời gian chơi chung nữa. Với một lý do nữa là tôi nghĩ do mẹ của Nonoguchi ghét Hidaka. Thật ra có lần, tôi tình cờ nghe mẹ Nonoguchi nói với Nonoguchi.

“Con không còn chơi với thằng nhỏ nhà đó nữa chứ?”

Giọng nói nghiêm khắc, nét mặt cũng có gì đó đáng sợ lắm. Nghe nội dung câu chuyện thì hiểu “nhà đó” là nhà Hidaka. Tôi lúc đó còn nhỏ nên chỉ nghĩ nói gì kì cục. Tại sao lại không được chơi với Hidaka nhỉ? Bây giờ tôi cũng không rõ lý do mẹ Nonoguchi nói thế.

Đúng, hoàn toàn không có manh mối.

Lý do Nonoguchi không thích đến trường sao? Tôi không thể nói rõ, nhưng nói thẳng ra chắc đơn giản là không hợp trường lớp. Hầu như không có bạn bè gì thì phải. À nói mới nhớ, cậu ta từng nói đại loại ý là rồi sẽ chuyển trường, gì mà chuyển sang trường tốt hơn. Nhưng rốt cuộc không chuyển, nên chắc chuyện đó không thành.

Tôi chỉ có thể nói nhiêu đó. Chuyện cũng mấy chục năm trước rồi, hầu như tôi đã quên hết.

Về chuyện lần này à? Thật kinh ngạc nhỉ. Tôi chỉ biết họ hồi còn nhỏ nên cũng không dám nói gì bất cẩn, nhưng quả thật bất ngờ. Không, là về Hidaka. Cậu ấy có uy hơn Nonoguchi nhưng không hề coi thường, có tinh thần chính nghĩa mạnh mẽ. Vậy nên bảo là cậu ấy bắt Nonoguchi làm "tác giả ma" thì thật... Mà thành người lớn thì tính cách cũng thay đổi thôi nhỉ? Đương nhiên, theo chiều hướng xấu.

Lời kể của Takahashi Junji

Thật ngạc nhiên, không ngờ vì vụ án đó mà cảnh sát tìm đến chỗ tôi. Không, tôi đọc báo mới nhớ ra hai người đó là bạn đồng lứa, và còn cùng lớp với mình. Nhưng không thân thiết gì lắm, tôi nghĩ vụ án hoàn toàn không liên quan gì đến mình. Thì đó, văn học ấy mà, lâu nay tôi làm gì dính dáng đến đâu. Mà có lẽ trong tương lai cũng không.

Vậy anh muốn hỏi gì? À, chuyện lúc đó hả? Không, xin lỗi, nhưng kỉ niệm chẳng vui vẻ gì nên tự nhiên nhăn nhó vậy thôi.

Anh biết tôi từ ai vậy? À, Hayashida à? Cậu ta hồi nào đến giờ cái miệng toàn bép xép. Vâng, đúng vậy. Gần đây ầm ĩ như là vấn đề xã hội nên tôi không dám lớn tiếng, chứ bắt nạt là chuyện thường. Hê hê. Cũng tại còn nhỏ nữa. Nhưng tôi nghĩ mấy chuyện đó cũng cần thiết. Không phải ngụy biện gì, nhưng ra ngoài xã hội thì đầy rẫy chuyện bực bội, đau khổ đúng không? Chỉ cần xem như tập dượt chuẩn bị là được rồi. Con nít thì cũng có trí khôn của con nít để giải quyết mấy chuyện đó mà? Tôi nghĩ vậy đấy. Gần đây cứ ầm ĩ thái quá. Chỉ quậy nhau thôi mà.

Nếu anh muốn biết chuyện lúc đó thì có cách khác hay hơn là hỏi tôi đấy. Đương nhiên tôi nói cũng được, nhưng nhiều chuyện tôi cũng quên rồi, lại không giỏi kể rành mạch này nọ. Giữa chừng tôi sẽ không biết mình đang nói cái gì.

Cách khác hay hơn mà tôi bảo là sách đấy. Sách ra mắt dưới tên Hidaka đó. Ờm, à, tựa gì nhỉ. Tên gì khó nhằn nên cũng khó nhớ. A? À, đúng đúng, *Vùng cấm săn bắt*. Đúng cuốn đó, đúng. Gì? Anh cảnh sát cũng biết à? Nếu vậy đâu cần đến chỗ tôi.

Vâng, tôi không hề đọc sách đọc siếc gì hết, nhưng vì xảy ra vụ án đó nên mới nảy ra ý định đọc thử xem sao. Ha ha ha. Lần đầu tiên tôi đi thư viện đấy. Không hiểu sao hồi hộp dễ sợ.

Tôi quyết định đọc cuốn đó vì đọc cốt truyện thì biết Fujio là nguyên mẫu nhân vật, chưa kể hình như còn có viết về thời cấp hai của tụi tôi. Tôi nghĩ biết đâu lại có viết về tôi nữa.

Anh cảnh sát cũng đọc rồi hả? À, vậy hả? Ờ thì, chỉ nói ở đây thôi nhé, mấy trò viết trong đó đều là sự thật cả đấy. Không, thật mà! Viết cho giống tiểu thuyết nhưng bê y nguyên sự thật. Đương nhiên họ tên thì khác, còn thì đều đúng boong. Cho nên đọc truyện đó rồi chắc chắn biết được chuyện gì đã xảy ra. Có viết cả những chuyện bọn tôi đã quên nữa.

Có viết về cái trò bọc màng co toàn thân rồi bỏ mặc ở nhà thi đấu đúng không? Tôi thấy đoạn đó mà toát mồ hôi lạnh. Gì thì gì, tôi tiên phong mà. Không phải việc đáng tự hào nhỉ. Có thời mình thấy vui khi quậy tưng bừng đúng không, đó, nó đó.

Mấy trò như vậy đều do Fujio ra chỉ thị hết. Thằng đó ít khi tự mình ra tay, toàn ra lệnh cho đồng bọn thôi. Tôi không có ý định làm đàn em, nhưng bắt tay với nó thì có nhiều trò vui.

Vụ Fujio hành hung nữ sinh trường khác hả? Về vụ đó thì tôi không rõ lắm. Không, thật mà! Tôi có biết Fujio để mắt đến con nhỏ đó... Tóc dài, nhỏ con, ừm, đẹp. Fujio to con vậy chứ thật ra là lolicon[9] đấy, nó dễ xiêu lòng trước kiểu con gái đấy. Trong truyện cũng có viết về vụ đó nhỉ. Tôi vừa đọc vừa nghĩ truyện cũng có phần sắc sảo ghê chứ. Nhưng nếu người viết là thằng đó thì nó biết rõ vậy

cũng chẳng có gì lạ.

Trong truyện còn viết vụ Fujio một mình biến mất. Thì đó, lúc nào nó cũng biến nhanh như chớp dù chưa hết giờ học, còn đang tiết sáu. Nói chính xác thì không phải đang tiết sáu, mà là ngay khi vừa xong. Cho nên giờ sinh hoạt hầu như Fujio không ở lớp. Nó đi đâu thì y như trong truyện. Có một con đường nhỏ cô gái đẹp đó lúc nào cũng đi nên Fujio đến đấy. Và dứt khoát không dắt theo đồng bọn. Lúc nào cũng đi một mình. Cho nên tôi không biết Fujio đến đó rồi làm gì. Tôi nghĩ có lẽ như trong truyện viết, cứ rình theo dõi con nhỏ rồi lên kế hoạch tấn công thôi. Nghĩ thế lại thấy ghê ghê nhỉ.

Khi tấn công thì hình như nó có dắt theo một đứa đồng bọn. Tôi không biết là ai. Không, tôi nói thật. Giờ này mà tôi còn bao che làm gì. Đương nhiên không phải tôi đâu. Tôi đã làm nhiều chuyện xấu thật nhưng không có giúp nó cưỡng hiếp đâu. Tin tôi đi.

Đúng như anh nói, trong truyện *Vùng căm săn bắt* viết như thể có nhiều đồng bọn khi tấn công nhỉ. Một đứa giữ đứa con gái, một đứa chụp hình thì phải. Rồi mấy đứa khác thì canh chừng. Nhưng thực tế nghe nói chỉ có một đứa theo phụ thôi. Ờ, chỉ đè con nhỏ thôi. Cũng không phải máy chụp ảnh 8mm, mà nghe nói là máy Polaroid. Tôi nghe nói Fujio tự chụp. Không biết đống hình lúc đó thế nào. Trong truyện thì viết là Fujio định bán cho xã hội đen, nhưng sao nhỉ. Tôi chưa từng thấy mấy hình đó. Thật tâm thì cũng muốn xem nhưng không đến tay tôi.

À, nhớ rồi. Có khi thằng đó biết. Tên Nakatsuka. Thằng bám đít Fujio, nhờ vậy mà hưởng sái cũng nhiều. Nếu Fujio có đưa ai hình lúc đó thì chắc là thằng này. Nhưng tôi không nghĩ giờ này nó còn giữ đâu. Tôi không biết cách liên lạc. Nakatsuka Akio. Akio là chữ “Chiêu” với chữ “Phu” đó.

Chuyện đó anh không nghe gì từ Nonoguchi à? Tôi nghĩ thằng đó biết cũng nhiều đấy. Biết mới viết cuốn sách như vậy chứ. Hả? Nó không nói gì à? Cũng phải, nội dung có chút khó nói mà.

Sao lại khó nói hả? Thì nào phải chuyện gì tốt đẹp. Có gì đáng tự hào đâu.

Có phải vì bị bắt nạt không hả? Thời gian thằng đó bị bắt nạt đâu có lâu la gì. Ngay từ đầu Fujio đâu có đếm xỉa gì tới Nonoguchi. Người Fujio để mắt đến là Hidaka kìa. Lý do là nhìn xấc xược. Trên thực tế, Hidaka dù bị bắt nạt thảm đến mấy cũng không thèm nghe lời Fujio. Fujio là Fujio, bị xem thường là sẽ nghĩ ra chuyện ngày càng quá đáng. Cho nên mới xảy ra sự việc như trong truyện đó.

Đúng vậy. Người bị bọn tôi quấn màng bọc là Hidaka. Vâng, đổ acid clohydric từ cửa sổ cũng là nhắm cậu ta đấy. Nonoguchi à? Thằng Nonoguchi lúc đó đã nhập bọn với bọn tôi rồi. Đúng vậy, đã về phe bọn tôi. Thằng đó mới chính là đàn em của Fujio. Bọn tôi cũng sai nó chạy vặt.

Hai người đó là bạn thân sao? Không thể nào có chuyện đó. Không, sau khi tốt nghiệp thì tôi không biết. Đọc phóng sự vụ án lần này tôi thấy viết là thân nhau từ trước nên chắc là thời cấp ba trở đi, chứ thời tôi biết thì nhất định không có chuyện đó. Nonoguchi nói xấu Hidaka với Fujio nhiều lắm mà. Không có Nonoguchi thì chắc Fujio cũng không chơi Hidaka tàn bạo vậy đâu.

Cho nên, nhân vật học sinh cấp hai Hamaoka trong *Vùng cấm săn bắt* là Hidaka. Chuyện đó là chắc chắn. Còn chuyện người viết truyện đó thật ra là Nonoguchi, có lẽ vì phải ra sách bằng tên của Hidaka nên mới lấy Hidaka làm nhân vật chính. Nonoguchi là nguyên mẫu của ai hả? Chà, ai ta? Không nói chắc được. Nhưng là ai thì cũng là một người trong nhóm bắt nạt.

Nhưng nghĩ lại thấy kì nhỉ. Tiểu thuyết do người bắt nạt viết được công bố dưới tên của người bị bắt nạt? Tóm lại là sao?

Lời kể của Mitani Koichi

Mong anh ngắn gọn giúp. Tôi chuẩn bị đi họp.

Nói chung là tôi không hiểu nổi, anh định hỏi gì từ tôi? Không, tôi từng nghe cảnh sát phải điều tra triệt để quá khứ của tội phạm, nhưng tôi chỉ quen biết Nonoguchi lúc học cấp ba thôi.

Hả, điều tra từ thời tiểu học à? Chà chà thật là... Chậc, tôi thật không biết phải nói gì. Cần phải làm mấy chuyện đó sao? Ồ...

Nonoguchi là một học sinh cấp ba rất bình thường, không có gì

khác lạ. Do sở thích sách và phim ảnh gần giống nhau nên hay nói chuyện với tôi. Vâng, tôi biết cậu ta muốn trở thành nhà văn. Từ lúc đó cậu ta đã tuyên bố tương lai sẽ làm nghề đấy rồi. Cứ mỗi lần viết mấy truyện ngắn trong vở là cậu ta lại cho tôi đọc. Nội dung thì tôi không nhớ lắm, nhưng đâu phần lớn là truyện viễn tưởng. Cũng hay lắm. Chí ít thì lúc đó tôi đọc thấy hay.

Lý do Nonoguchi chọn trường cấp ba này à? Đương nhiên chẳng phải là phù hợp với học lực sao?

Không, chờ chút. Nói mới nhớ, Nonoguchi từng bảo thế này. Đại loại ý là, thật ra gần đó có một trường xếp hạng tương đương trường tôi nhưng cậu ta không muốn học ở đấy. Tôi nghe câu đó nhiều lần nên bây giờ vẫn còn nhớ. Vâng, vì cậu ta nói đi nói lại nhiều lần nên chắc thật lòng nghĩ vậy.

Lý do ghét trường đó à? Tôi không nhớ rõ lắm, có lẽ do môi trường hay chất lượng học sinh không tốt, đại loại vậy. Cậu ta hay nói về mấy việc đấy. Nói cả về trường cũ nữa.

Vâng, trường cũ là trường cấp hai với tiểu học đó. Cậu ta hay nói xấu mấy trường đó lắm.

Không, chuyện bạn bè thời cấp hai thì tôi hầu như không nghe nói. Có thì chắc cũng chẳng có gì to tát. Vì tôi không có ấn tượng gì cả. Cả cái tên Hidaka Kunihiko tôi cũng chưa từng nghe cậu ta nhắc đến. Qua vụ án lần này tôi mới biết cậu ta có người bạn thuở nhỏ đó.

Cái cậu ta hay nói là nói xấu trường lớp và khu phố. Suốt ngày nào là người sống ở khu phố đó hạ cấp thế nào, trường học ở đó tồi tệ ra sao. Nói liên tục luôn nên tôi cũng mệt mỏi lắm. Thường ngày thì cũng bình thường nhưng nhắc đến mấy chuyện đó là cậu ta hằn học hẳn. Tôi còn nghĩ người đâu kì cục, ai mà chẳng nghĩ khu phố mình sinh ra và lớn lên là nhất chứ.

“Nhà tớ vốn không phải ở cái nơi như thế. Chỉ vì công việc của bố mà phải chuyển đến thôi. Cho nên ít bữa nữa là lại dọn đi. Nói cách khác, nhà ở tạm thôi. Nên không thân với hàng xóm láng giềng, cũng không chơi với bọn con nít ở đó.”

Tôi thì cậu ta sống ở đâu cũng chẳng sao, nhưng cậu ta hay nói

vậy lắm, cứ như là phân trần vậy. Rốt cuộc trong thời gian quen biết với tôi thì không thấy dọn đi đâu.

Nhắc chuyện dọn nhà mới nhớ, cậu ta có nói như vậy.

"Hồi tiểu học, có lần tớ đã có cơ hội chuyển trường. Tớ không thể nào quen với trường ở đấy nên bố mẹ đã xoay xở. Nhưng rốt cuộc chuyện đó cũng chìm nghỉm. Tớ không rõ cụ thể, nhưng chẳng biết làm sao mà hình như việc tớ đang đi học đàng hoàng lại thành phiền phức. Tệ lắm. Đi học mà ngày nào tớ cũng thấy ức. Gần nhà có đứa phiền lắm, hôm nào cũng đến rủ nên tớ không có cách nào khác đành đi học. Thực sự rất phiền."

Tôi thì nghĩ có bạn gần nhà tử tế vậy tốt quá còn gì, nhưng có lẽ Nonoguchi có lý do của Nonoguchi.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, tôi không gặp Nonoguchi. À không, có gặp một lần. Nói gì thì nói, chỉ vậy thôi. Không có giao du tiếp xúc.

Tiểu thuyết của Hidaka Kunihiko à? Nói thật tôi chưa từng đọc qua. Tôi có đọc tiểu thuyết, nhưng là tiểu thuyết trinh thám. Cái gì du lịch trinh thám[10] nhỉ, mấy loại đó thì tôi thích. Chứ truyện gì căng thẳng quá thì xin kiếu.

Nhưng vì vụ án vừa rồi nên tôi cũng muốn đọc thử và đã đọc một quyển. Vì nghe bảo tác giả thực sự là Nonoguchi nên cũng phấn khích sao đó.

Tác phẩm tên *Dạ quang trùng*. Chuyện người chồng nghệ sĩ buồn khổ vì vợ ngoại tình. Tôi không rõ mấy chuyện khó hiểu, nhưng có mấy điểm tôi thấy cũng thuyết phục. Nghĩa là mấy điểm khiến mình nghĩ "à, đúng là tác phẩm của Nonoguchi". Tôi có thể cảm nhận được cá tính của cậu ta ở khắp nơi. Cá tính đúng là thứ từ bé không thay đổi nhỉ.

Hả? Ồ, vậy sao? *Dạ quang trùng* là tác phẩm của Hidaka Kunihiko à? Ha ha, ra vậy.

Chà, thật xấu hổ. Ừm, mà tóm lại nghiệp dư chắc không hiểu được nhỉ.

Kết thúc ở đây được chưa? Tôi còn đi họp nên...

Lời kể của Fujimura Yasushi

Vâng, tôi là cậu của Osamu. Mẹ của Osamu là chị tôi.

Yêu cầu trả lợi nhuận ư, sao lại, đâu phải tôi chỉ nói tiền và tiền đâu. Tôi nói là tóm lại phải làm cho ra lẽ, làm sao cho hợp lý, vậy thôi.

Còn chuyện Osamu giết cậu Hidaka thì đâu thể tha thứ được. Tôi nghĩ nó phải trả giá tương xứng, mà Osamu cũng có ý định đó nên mới tự thú đúng không?

Nhưng tôi nghĩ để làm vậy thì trước hết mọi chuyện phải hợp tình hợp lý. Osamu cũng đâu phải vô duyên vô cớ mà làm ra hành vi đó. Chẳng phải hỏi ra mới biết giữa nó với cậu Hidaka cũng đã xảy ra nhiều chuyện sao? Nó bị cậu Hidaka bắt viết truyện thay đúng không, gọi là "tác giả ma" nhỉ? Và cuối cùng tức nước vỡ bờ.

Nghĩa là phía bên kia cũng có lỗi, đâu phải mình Osamu. Vậy mà chỉ có mình Osamu bị trừng phạt, rồi, xong, vậy kì không? Tội lỗi phía bên kia thì sao?

Tôi không rõ lắm nhưng nghe nói Hidaka Kunihiko là tác giả khá ăn khách. Nghe đâu có lúc lọt top mười người nộp thuế cao nhất đấy thôi? Vậy chứ đó là tiền của ai kiếm ra? Đó là tiền kiếm được từ việc bán truyện Osamu viết mà. Vậy sao tiền thì để nguyên đó, phạt mỗi Osamu, không thấy vớ vẩn sao? Tôi thấy vớ vẩn đấy. Nếu là tôi, sẽ trả lại số tiền đó. Chẳng phải đó là chuyện hiển nhiên sao?

Vâng, đương nhiên phía bên kia cũng có lý của mình. Cho nên tôi mới định sắp tới sẽ để luật sư đôi bên trao đổi với nhau cho ổn thỏa mọi chuyện. Tóm lại, tôi muốn giúp Osamu. Không phải vì muốn có tiền đâu. Thì họ có trả lại bao nhiêu đi nữa cũng chẳng phải của tôi. Đó là tiền của Osamu. Đương nhiên rồi.

Nhưng này, vì việc này mà anh cảnh sát đến nhà tôi là sao? Tôi nghĩ chuyện chúng tôi nói thuộc về dân sự, không liên quan đến mấy anh hình sự đâu.

À, không phải là việc chính à?

Chị tôi? Vâng, đúng vậy. Họ dọn đến thành phố đó sau khi Osamu chào đời ít lâu. Là mua nhà. Có người bà con bên chồng bán rẻ miếng

đất ở đó, họ mua rồi xây nhà.

Chị tôi, thành phố đó à? Ừm, đúng như anh nói, không thích lắm. Tôi không nhớ khi nào, nhưng có lần chị ấy nói nếu biết địa phương đấy là nơi như vậy thì đã dứt khoát không xây nhà ở đó. Nghe nói sau khi dọn đến đấy ở, chị ấy đã tìm hiểu đủ thứ chuyện xung quanh. Rồi mới có cảm tưởng như vậy.

Tôi cũng không rõ chị ấy không thích gì ở thành phố đó. Hễ nhắc chuyện đấy là chị tôi không vui vẻ gì nên tôi cũng tránh.

Anh cảnh sát à, sao tự dưng anh hỏi vậy? Chuyện đó có liên quan gì đến vụ án lần này?

Tuy bảo phải điều tra nhiều việc, nhưng hỏi đến cả chị tôi thì chẳng phải hơi quá sao? Mà cũng chẳng có gì khuất tất nên anh cứ việc hỏi.

Lời kể của Nakatsuka Akio

Nonoguchi? Ai vậy? Tôi không biết cái tên đó.

Bạn học thời cấp hai với tôi? Hừm, có người đó sao? Tôi quên mất rồi.

Báo hả, dạo này tôi không có đọc. Vụ án nhà văn bị giết? Không biết!

Hừm, cả nhà văn lẫn thủ phạm đều là bạn học của tôi? Vậy thì sao? Không liên quan đến tôi đâu. Không có gì để nói cả. Tôi đang thất nghiệp, bây giờ phải đi tìm việc. Đừng có làm phiền.

Hidaka? Hidaka có phải Hidaka đó không? Nhà văn bị giết là nó hả?

À, thằng đó thì tôi nhớ. Hê, là nó à. Con người đúng là chẳng biết chết khi nào ra sao nhỉ.

Anh hỏi làm gì? Chuyện thời chip hôi của thằng đó thì làm được gì? Điều tra? Bắt được thủ phạm rồi còn gì? Anh nói thế mà?

Hê, dạo này cảnh sát cũng điều tra mấy việc nhảm gớm.

Thôi đi, chuyện xưa rồi.

Ờ, đúng. Tôi có quậy Hidaka nhiều lần. Lý do xàm thôi. Kiêu căng hay đại loại vậy. Cứ kiếm cớ đại khái.

Nhưng Hidaka là thằng cứng đầu. Không chịu đưa tiền lần nào

hết. Mấy thằng thỏ đế khác hù một tiếng là nôn một, hai ngàn yên ra liền. Cho nên bọn này nóng mặt, nhè một mình Hidaka mà làm tới. Thằng đó thuộc loại lì lợm đấy, giờ thì tôi mới nói ra được.

Anh dai vậy. Tôi đã nói rồi, không biết thằng nào tên Nonoguchi hết.

A? Khoan đã! Nonoguchi? Hai chữ "Dã" với chữ "Khẩu" hả?

À, là Noro hả? Con rùa Noro, là Nonoguchi à. Ờ, thằng đó thì tôi nhớ. Cái ví tiền của Fujio đấy.

Ví tiền là ví tiền đó. Cái túi đựng tiền đó. Chứ gì nữa, chuyên cống nạp tiền cho Fujio. Đưa tiền, lại còn để bị sai khiến như người hầu, cái thằng đấy đúng là hèn.

Sau khi Fujio bị đuổi khỏi trường, nhóm bọn tôi cũng tan rã. Rồi một ngày, Noro cũng không thò mặt đến hội họp.

Ra tay với con gái trường khác hả? Chuyện đó tôi không rành. Thật. Đúng là tôi thân với Fujio nhất nhưng nó không nói chi tiết cho tôi biết. Đại khái sau đó tôi cũng chẳng mấy khi gặp Fujio. Vì nó bị quản thúc tại gia.

Không, không phải tôi. Người đi chung với Fujio khi tấn công đứa con gái là đứa nào ý. Không biết, tôi nói thật.

Mà này, bộ mấy chuyện cũ rích đó có liên quan gì đến vụ giết người lần này hả?

Không, tại tôi có chút chuyện lấn cấn. Anh nói người bị giết là Hidaka phải không?

Tôi không nhớ rõ là lúc nào nhưng có lần Hidaka đến chỗ tôi. Bảo tôi biết gì về Fujio hay vụ đứa con gái đó thì cho nó biết. Lúc nào ta, hình như ba, bốn năm trước.

À, đúng rồi, nó có nói đại loại viết tiểu thuyết lấy Fujio làm nguyên mẫu gì đó. Tôi không nghĩ nó nghiêm túc nên đó giờ chẳng nhớ đến. Vậy lúc đó Hidaka là nhà văn rồi hả? Hừm, biết vậy moi thêm chút tiền thù lao.

Ờ, thì tôi có nói cho nó những gì tôi biết. Vì tay Hidaka đó hình như cũng chẳng thù ghét gì tôi.

Tôi nói là gần như không biết gì về vụ tấn công đứa con gái.

Nhưng Hidaka dai như đỉa, cứ hỏi chỉ một chút cũng được, có nhớ gì không. Nó cũng tưởng tôi đi chung với Fujio lúc đó hay sao á.

Hình hả? Chuyện gì?

Tôi giữ á, ai nói vậy?

... Ừ thì, có giữ.

Trước khi bị bắt, Fujio có cho tôi một tấm hình. Hình chụp xấu hoắc. Chỉ giữ thôi thì nào có sao đúng không? Chứ cũng chẳng để làm gì hết.

Anh có hỏi tại sao vẫn giữ suốt thì tôi cũng bó tay. Chỉ là tình cờ không vứt đi thôi. Anh cũng vậy mà, tìm trong nhà thể nào chẳng có một, hai tấm hình thời trẻ đúng không?

Bây giờ không có. Sau khi Hidaka đến là tôi vứt rồi.

Tấm hình đó cho Hidaka hả? Ờ, có cho xem. Ừm thì dù gì ngày xưa tôi cũng làm chuyện không phải, nó lại mất công đến đây, nên tôi có ý cho cầm về làm quà thôi.

Nó hỏi mượn, thế là tôi đưa. Nhưng hai, ba ngày sau là bỏ phong bì gửi trả rồi. Nó viết thư nói là theo chủ nghĩa không lưu trữ hình ảnh. Tôi vứt nguyên cái phong bì vào thùng rác. Thế, hết rồi.

Kể từ đó tôi không gặp Hidaka.

Hình thì một tấm đó thôi. Mấy tấm khác ra sao tôi đâu biết.

Vậy nhe, đủ rồi chứ?

Lời kể của Tsujimura Hekichi

Xin lỗi, tôi là cháu, tên Sanae. Người bình thường sợ là khó nghe được ông tôi nói chuyện nên tôi sẽ dịch lại. Không, không sao ạ. Như vậy nhanh hơn, cũng đỡ cho chúng tôi hơn.

À, bao nhiêu nhỉ? Có lẽ là 91. Tim thì không vấn đề gì. Nhưng quả nhiên nửa thân dưới thì không ổn. Không, đầu óc tính ra còn minh mẫn lắm. Chỉ có lãng tai là vấn đề khó khăn nhất thôi.

Ông tôi làm pháo hoa đến cách đây mười lăm năm. Lý do tuổi tác thì ít, mà chủ yếu là vấn đề cung cầu. Sau khi lễ hội pháo hoa bên sông không còn thì công việc cũng gần như hết hẳn. Nhưng cả nhà tôi đều nghĩ cũng đúng lúc. Cha tôi không nối nghiệp.

Sao ạ? Cuốn sách này? Ồ, *Đốm lửa không cháy*... À, là tiểu thuyết

của Hidaka Kunihiko đó ạ? Không, tôi không biết. Tôi nghĩ nhà tôi không có ai đọc. Ông tôi à? Vậy để tôi hỏi thử. Tuy tôi nghĩ chắc vô ích thôi.

... Đúng là không biết ạ. Mấy chục năm rồi ông không đọc sách. Mà cuốn sách này sao ạ?

Ồ, vậy sao? Về thợ làm pháo hoa à?

... Ông tôi nói cũng có người viết về mấy thứ lạ nhỉ. Cũng phải thôi, với người bình thường thì đây là công việc xa lạ mà.

Ồ, Hidaka Kunihiko từng sống ở khu đó ạ? Vâng, đúng vậy. Nơi làm việc của ông tôi nằm bên cạnh ngôi đền ở đó. Ồ, vậy sao? Lúc nhỏ nhìn ông tôi làm việc rồi lớn lên viết thành tiểu thuyết ạ? Do rất có ấn tượng với ông sao... Ồ ồ.

... Ông bảo là nói mới nhớ, hiếm hoi cũng có con nít ở lân cận đến chơi. Vì nguy hiểm nên ông không cho lại gần, nhưng đứa bé siêng đến lắm, thế là ông cho vào chỗ làm việc với điều kiện không được sờ vào đồ vật xung quanh.

Anh hỏi có khoảng bao nhiêu con nít như vậy ạ? Anh chờ chút.

... Ông nói là làm gì đến mấy người. Ông nhớ chỉ có một người thôi.

Tên à. Để tôi hỏi thử.

... Ông nói không biết tên. Vâng, ông nói không phải quên mà là từ đầu đã không biết. Ông tôi nhớ chuyện xưa tốt lắm nên tôi nghĩ là không sai đâu.

Chà, chuyện đó thì... Cho dù nói nhớ tốt nhưng chuyện đó chắc khó. Để tôi hỏi xem sao.

... Ngạc nhiên ghê. Ông nói ông nhớ. Ông nói nếu có hình sẽ nhận ra. Anh có đem theo hình à? Vậy cho ông xem thử đi.

Ồ, gì đây? Hình trong album tốt nghiệp cấp hai ạ? Vâng, có người đó trong lớp này đúng không ạ? À, nhưng người đến chỗ làm việc của ông lúc đó còn nhỏ hơn nữa đúng không ạ? Đúng vậy nhỉ. Chà, gay đây. Giải thích chuyện đó cho ông thật khó. Sợ là ông sẽ bảo không phải đứa con nít lớn thế này. Vâng, tôi cứ thử giải thích xem sao.

8: QUÁ KHỨ (3)
Hồi tưởng của Kaga Kyoichiro

Tôi nghĩ mình đã gặp được tương đối những nhân vật có thể biết ít nhiều về quá khứ của Nonoguchi Osamu và Hidaka Kunihiko, đặc biệt là chuyện thời cấp hai. Đương nhiên cũng còn những người khác nữa, nhưng có lẽ tạm thời đã đủ dữ liệu cần thiết. Những dữ liệu đó vẫn còn rời rạc như mấy mảnh ghép, nhưng đã có thể hình dung bóng dáng dù mơ hồ. Và tôi tin chắc đó là bóng dáng sự thật của vụ án lần này.

Có thể nói, vụ bắt nạt thời cấp hai tượng trưng cho mối quan hệ giữa hai người họ. Nghĩ như vậy thì lần đầu tiên tôi mới thấy hợp lý. Không thể nói gì về vụ án giết người lần này mà không nhắc đến quá khứ đáng sợ của họ.

Về việc bắt nạt, tôi có chút kinh nghiệm. Nói vậy nhưng không phải tôi từng bị bắt nạt hay đi bắt nạt ai (chí ít tôi không có ý định đó). Kinh nghiệm ở đây là từ vị trí của người làm giáo dục. Chuyện đã mười năm trước. Khi tôi làm chủ nhiệm lớp Chín.

Tôi nhận thấy lớp mình có tình trạng bắt nạt vào khoảng cuối học kì một. Nhờ kì thi cuối kì.

Một giáo viên cho tôi biết hình như lớp tôi có trường hợp quay cóp. Đó là giáo viên dạy tiếng Anh. Theo thầy ấy, có năm học sinh trả lời giống hệt nhau cho cùng một câu hỏi, câu trả lời đúng thì không nói, đằng này sai giống hệt nhau.

“Chưa kể, năm học sinh đó đều ngồi ở phía dưới. Tôi nghĩ nhất định là quay cóp. Tôi nhắc nhở cũng được, nhưng nghĩ nên báo thầy một tiếng.”

Thầy dạy tiếng Anh này thuộc kiểu người luôn bình tĩnh cân nhắc mọi vấn đề. Lúc đó, thầy ấy cũng không tỏ vẻ giận dữ trước việc bị

học sinh qua mặt.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi hỏi thầy có thể giao cho tôi không. Vì tôi nghĩ nếu đúng là quay cóp thì sẽ không chỉ có tiếng Anh.

“Tôi không sao. Tuy nhiên thầy nên giải quyết sớm. Bỏ qua một lần là chúng nó sẽ làm tới.”

Lời cảnh cáo của thầy dạy tiếng Anh rất chí lý.

Tôi nhanh chóng nhờ các giáo viên môn khác kiểm tra bài làm của năm học sinh đó xem có gì đáng ngờ không. Đương nhiên, tôi cũng kiểm tra bài môn Xã hội (Địa lý) mình phụ trách.

Kết quả là môn Quốc ngữ, Khoa học, Xã hội đều không có dấu hiệu gì rõ ràng. Không phải là không có điểm giống nhau, nhưng khó lòng vì vậy mà nhận định có quay cóp. Về điểm này, giáo viên môn Khoa học nói.

“Chúng nó cũng không ngốc đến mức làm trắng trợn đâu. Trẻ con có công phu của trẻ con.”

Nhưng xem ra công phu đó lại trở nên vô ích trong môn Toán. Giáo viên dạy Toán khẳng định có quay cóp.

“Không có học sinh nào không hiểu toán lớp Bảy, lớp Tám mà lên lớp Chín đột nhiên lại hiểu được cả. Cho nên trước kì thi, đại khái tôi đã nắm được học sinh nào giải được câu này, học sinh nào đầu hàng. Ví dụ cậu Yamaoka này, bài chứng minh cuối cùng nhất định không thể làm được. Phần này trong câu trả lời, cậu ta viết ‘ADEF’ đúng không? Thật ra là ‘Δ DEF’ mới đúng. Vì không có kiến thức hình học nên cậu này hiểu nhầm kí hiệu tam giác Δ trong đáp án của người khác là chữ A.”

Một ý kiến rất thuyết phục, đúng kiểu một nhà toán học.

Xem ra tình hình không lạc quan. Tôi suy nghĩ cách đối phó. Về việc quay cóp, phương châm của nhà trường là nếu không bắt quả tang thì không xử phạt, trừ trường hợp có chuyện xảy ra. Nhưng về phía giáo viên thì cần phải cho học sinh biết rằng không phải là thầy cô không nhận ra. Nói cách khác, phải cảnh cáo. Vì vậy, một ngày, tôi tập trung nhóm học sinh đó sau giờ học.

Trước tiên, tôi cảnh cáo cả nhóm đang bị nghi ngờ có quay cóp.

Tôi đưa ra căn cứ nghi ngờ, chẳng hạn những điểm sai giống hệt nhau trong bài thi môn tiếng Anh.

“Sao hả, mấy em có quay cóp không?”

Không ai chịu trả lời câu hỏi của tôi. Vì vậy, tôi chỉ đích danh Yamaoka, hỏi lại.

Thằng bé lắc đầu, trả lời, “Bọn em không làm.”

Tôi hỏi từng người. Tất cả đều phủ nhận.

Do không có chứng cứ nên tôi không thể truy vấn hơn thế, nhưng rõ ràng đám nhóc đang nói dối.

Bốn người trong nhóm từ đầu chí cuối đều mặt mày sưng sỉa, chỉ có một học sinh vành mắt đỏ ngầu. Học sinh này tên Maeno. Chiếu theo thành tích học tập lâu nay thì chắc chắn những đứa khác chép đáp án của học sinh này. Đương nhiên người cho chép và người chép đều bị phạt như nhau, đó là luật của trường tôi.

Tối đó, mẹ của Maeno gọi điện thoại đến. Bà hỏi, “Con trai tôi có vẻ không ổn, không biết ở trường đã xảy ra chuyện gì?”

Khi tôi nói về chuyện quay cóp, ở đầu dây bên kia bà thốt lên một tiếng than nhỏ. Chắc hẳn tâm trạng bà lúc ấy như đang mơ thấy ác mộng.

“Giả sử có quay cóp thì tôi nghĩ em Maeno là người cho các bạn xem đáp án. Nhưng gian lận là gian lận. Tuy nhiên lần này do không có chứng cứ nên tôi chỉ cảnh cáo. Em ấy bị sốc lắm à?”

“Nó về nhà mà quần áo lấm lem bùn đất. Rồi rúc trong phòng không chịu ra, nhưng tôi có liếc nhìn thì thấy mặt như bị sưng, chảy máu nữa...”

“Mặt sưng ư...?”

Hôm sau, Maeno nghỉ học với lý do bị cảm. Và hôm tiếp theo khi xuất hiện, cậu bé đeo băng mắt. Từ những vết bầm và chỗ sưng trên má, có thể thấy ngay cậu bị đấm.

Thời điểm này, tôi đã hiểu ra tình hình. Maeno không nằm trong nhóm, mà bị bắt làm theo lời bốn học sinh kia. Chắc chắn cậu bé bị trả thù vì vụ quay cóp bị phát hiện. Nhưng tôi không thể xác định được việc bắt nạt có thường xuyên xảy ra không.

Thế rồi trường học bước vào kì nghỉ hè. Xét hoàn cảnh này, kì nghỉ hè đến đúng thời điểm bất lợi. Đã phát hiện có bắt nạt vậy mà trong khoảng thời gian đó tôi lại không làm gì. Để giải thích thì do quá bận. Tuy nghỉ hè, nhưng tôi không hề có thời gian nghỉ ngơi do vụ định hướng tương lai. Thông tin cần thu thập và công việc phải xử lý lúc nào cũng chất đống như núi. Nhưng đây cũng chỉ là ngụy biện. Trong khoảng thời gian nghỉ hè, Maeno bị nhóm Yamaoka trấn lột hơn 100 nghìn yên. Không, hơn thế nữa, sợi dây kết nối u ám giữa mấy học sinh này trở nên nguy hiểm và phức tạp hơn. Và mãi về sau tôi mới biết chuyện đó.

Vào học kì hai, thành tích học tập của Maeno đột ngột sa sút, cộng thêm thông tin từ một vài học sinh có lương tâm, tôi biết được việc bắt nạt ác ý đang trở nên thường xuyên hơn. Tôi không tưởng tượng nổi trên đầu cậu ấy có đến sáu chỗ phỏng do lửa thuốc lá.

Tôi nghĩ cách xử lý. Có giáo viên nói tình trạng bắt nạt ở khối lớp Chín thì coi như không thấy, chờ đến lúc tốt nghiệp là tốt nhất, nhưng tôi không thể làm vậy. Đây là lần đầu tiên tôi làm chủ nhiệm lớp Chín. Tôi không muốn việc ngồi trong lớp tôi chủ nhiệm trở thành nỗi bất hạnh của học sinh.

Tôi quyết định trước tiên hỏi Maeno. Tôi định hỏi chuyện bắt nạt bắt đầu như thế nào, cho đến nay đã xảy ra những gì.

Nhưng cậu bé không nói gì cả. Cậu bé sợ những trò bắt nạt sẽ leo thang nếu nói ra điều gì. Những giọt mồ hôi từ hai bên thái dương, những đầu ngón tay run rẩy cho tôi biết cậu bé sợ hãi đến cùng cực.

Tôi bắt đầu từ việc giúp cậu bé tự tin. Và tôi nghĩ đến kiếm đạo. Tôi là cố vấn đội kiếm đạo của trường, đã nhiều lần chứng kiến những học sinh có vẻ nhút nhát trở nên mạnh mẽ một cách rõ rệt qua việc học kiếm đạo.

Nói vậy nhưng thời điểm này không thể gia nhập đội kiếm đạo, nên tôi quyết định hướng dẫn riêng cậu ấy vào sáng sớm. Maeno có vẻ không hào hứng gì nhưng mỗi sáng đều xuất hiện ở phòng tập. Vốn là đứa trẻ thông minh nên có lẽ cậu bé hiểu tại sao một thầy giáo trẻ đòi dạy kiếm đạo cho mình, và nghĩ nếu bỏ qua thì không tốt

chăng?

Có một thứ Maeno tỏ vẻ quan tâm. Đó là ném dao.

Đây là phần thỉnh thoảng tôi luyện để nuôi dưỡng sức tập trung. Ném dao về phía tấm chiếu dựng đứng. Khi thì nhắm mắt ném, cũng có khi quay lưng lại ném. Tôi sợ chẳng may xảy ra sự cố nên chỉ tập lúc chưa có ai đến, nhưng tình cờ Maeno nhìn thấy và tỏ vẻ quan tâm.

Cậu bé đề nghị tôi dạy nhưng đương nhiên không thể được. Có điều, tôi cho phép cậu ấy quan sát. Cậu bé chăm chú theo dõi phần luyện ném dao này từ xa.

"Nếu là mình, sẽ làm được. Em phải tin như vậy."

Khi được hỏi bí quyết, tôi đã trả lời như vậy.

Không lâu sau, nhân vật trung tâm của vụ bắt nạt là Yamaoka nhập viện vì ruột thừa. Tôi cho đây là cơ hội lớn. Tôi thấy không thể dùng biện pháp tiêu cực như chờ cho việc bắt nạt tự lắng xuống. Phải tận dụng cơ hội này để triệt thái độ khúm núm của Maeno trước Yamaoka.

Tôi ra lệnh cho Maeno copy vở của mình hằng ngày đem đến bệnh viện. Cậu bé gần như phát khóc và từ chối, nhưng tôi không chấp nhận. Tôi không muốn để cậu ấy tốt nghiệp trong tư thế thua cuộc như vậy.

Tôi không biết hai đứa trẻ đã làm gì trong bệnh viện. Có thể Maeno yên lặng để tập copy lại rồi rời bệnh viện ngay. Cũng có thể Yamaoka trùm chăn mặc kệ. Tôi nghĩ vậy cũng tốt.

Yamaoka xuất viện được ít lâu thì tôi đoan chắc phép thử của mình đã thành công. Vì khi tôi quanh co hỏi thăm vài học sinh thì không nghe nói về việc Maeno bị bắt nạt nữa. Chưa chắc mấy đứa học sinh nói thật, nhưng tôi đoán tình hình có tốt lên qua thái độ vui vẻ hơn trước của Maeno.

Và chỉ sau phút cuối cùng, tức lễ tốt nghiệp kết thúc, tôi mới biết rằng đó là một ảo giác to lớn.

Tôi đã rất vui mừng. Tất cả học sinh đều đã chọn xong con đường tương lai, tôi đã đinh ninh rằng không còn vấn đề gì nữa. Tôi đã bắt

đầu tự hào, tin rằng mình có thể tiếp tục làm giáo viên.

Đúng lúc đó, một cú điện thoại gọi đến cho tôi. Từ sở cảnh sát. Những lời người cảnh sát phụ trách ban thiếu niên nói qua điện thoại như một xô nước lạnh giội vào đầu tôi.

Maeno đã bị bắt vì tội gây thương tích.

Địa điểm là trong trung tâm trò chơi. Người bị hại là Yamaoka.

Khi nghe điện, tôi cứ nghĩ ngược lại, đúng ra người bị hại là Maeno, người gây hại là Yamaoka mới đúng chứ.

Nhưng nghe kĩ đầu đuôi, tôi hiểu được tình huống. Khi bị bắt, quần áo Maeno rách bươm, cả người đầy thương tích. Và gương mặt biến dạng.

Không cần nói cũng biết là nhóm Yamaoka khiến cậu bé ra nông nỗi đấy. Phát hiện Maeno một mình, cả nhóm hùa nhau vây đánh. Chúng nói lâu nay trong trường chỉ là ráng nhịn trước mặt ông thầy lắm mồm Kaga mà thôi. Trước khi bỏ đi, chúng còn tiểu tiện vào mặt Maeno.

Không rõ Maeno đã gục ngã bao lâu. Nhưng cậu bé đã ráng chịu đau, đứng dậy và đi về phòng tập kiếm đạo trong trường. Rồi cậu ấy lấy trộm con dao tập ném trong tủ đồ của tôi.

Cậu ấy biết được chỗ nhóm Yamaoka đang có mặt do lâu nay đã nhiều lần đem tiền đến cho chúng. Khi phát hiện Yamaoka đang nô đùa ầm ĩ chỗ máy trò chơi, Maeno từ phía sau lao đến tấn công không chút do dự. Con dao tập ném cậu ấy cầm đâm trúng mạn sườn trái của Yamaoka.

Nhân viên cửa hàng đã gọi điện báo cảnh sát. Nghe nói Maeno chỉ đứng đấy cho tới khi cảnh sát đến hiện trường.

Tôi đến ngay sở cảnh sát, nhưng không gặp được Maeno. Vì cậu bé cự tuyệt. Còn Yamaoka, nghe nói đã được chở đến bệnh viện ngay và tình trạng không nguy hiểm đến tính mạng.

Mấy ngày sau, người cảnh sát phụ trách nói với tôi.

“Maeno đã định giết bạn xong thì tự sát. Khi hỏi Yamaoka lý do hành hung Maeno thì cậu bé nói vì không ưa. Tôi có hỏi tại sao không ưa thì cậu bé nói không có lý do gì cả. Chỉ nói, tóm lại không

ưa là không ưa vậy thôi.”

Tôi đã nghe những lời đó với tâm trạng u ám.

Sau đó, tôi chưa từng một lần gặp lại Maeno lẫn Yamaoka. Đặc biệt, theo lời mẹ của Maeno, tôi là “người nó không muốn gặp nhất trên đời”.

Tháng Tư năm đó, tôi không còn đứng trên bục giảng nữa. Nói cách khác, tôi đã trốn chạy.

Đến giờ tôi vẫn nghĩ đó là thất bại thảm hại nhất trong cuộc đời mình tính đến thời điểm đó.

9: SỰ THẬT
Lời giải của Kaga Kyoichiro

Anh thấy trong người thế nào rồi? Lúc nãy tôi có nói chuyện đôi chút với bác sĩ điều trị, nghe nói anh đã quyết định làm phẫu thuật? Biết được tôi cũng yên tâm.

Anh nói nghe bi quan vậy. Không, nghe bác sĩ nói khả năng thành công khá cao đấy. Không phải an ủi đâu. Tôi nói thật.

Tôi muốn hỏi anh nhận ra bệnh trạng của mình từ khi nào? Mùa đông rồi? Hay đầu năm?

Chắc không có chuyện đó đâu nhỉ? Chí ít anh cũng cảm thấy bệnh tái phát vào cuối năm ngoái chứ? Đồng thời anh nghĩ lần này chắc không xong rồi, đúng không? Cho nên anh mới không đi bệnh viện.

Lý do tôi suy nghĩ như vậy chỉ có một. Vì tôi cho rằng anh đã lên kế hoạch cho sự việc lần này chí ít là từ khoảng thời gian đó. Sự việc lần này, tất nhiên là việc giết anh Hidaka Kunihiko.

Anh hơi bất ngờ à? Nhưng tôi cho rằng chuyện mình đang nói không hề kì cục. Vâng, tôi có căn cứ. Chứng cứ có đủ. Cho nên tôi sắp sửa nói về việc đó. Sẽ hơi lâu một chút nhưng bác sĩ đã cho phép.

Trước tiên, anh hãy xem cái này. Vâng, tấm hình. Anh nhớ chứ? Là hình chụp từ video cảnh anh đột nhập vào nhà Hidaka. Anh nói là anh Hidaka đã lắp máy quay để quay lén đúng không?

Tôi đã nhờ người ta in ra một cảnh trong đoạn băng đó. Nếu anh muốn, tôi có thể đem màn hình đến cho anh xem toàn bộ đoạn băng, nhưng có lẽ không cần thiết nhỉ? Chỉ cần một tấm này là đủ. Với lại, chắc anh cũng chán xem đoạn băng đó rồi nhỉ?

Bởi vì đoạn băng đó là do anh tự chế mà? Anh tự diễn, tự quay. Anh là đạo diễn kiêm diễn viên chính. Xem chán rồi là đương nhiên còn gì?

Đúng vậy, ý tôi nói là làm giả. Tất cả nội dung trong này đều ngụy tạo.

Vâng, cho nên tôi sẽ chứng minh cho anh thấy. Bằng tấm hình này. Nói vậy thôi chứ cũng không có gì to tát đâu. Xem tấm hình này xong, điều tôi muốn nói chỉ có một. Đó là hình ảnh trong cuốn băng không phải được quay vào ngày này bảy năm trước như hiển thị trên góc màn hình.

Tôi sẽ chứng minh tại sao tôi có thể khẳng định điều đó. Thật ra rất đơn giản, ở đây có chụp cảnh vườn nhà Hidaka. Và trong vườn có trồng hoa cỏ. Đương nhiên, tấm hình này không chụp cây cối gì nổi bật. Không có cả cây anh đào nhà Hidaka tự hào, bãi cỏ lại khô héo. Thoạt nhìn có thể thấy là cảnh mùa đông, nhưng khó phân biệt là mùa đông năm nào. Chưa kể, lại là giữa đêm khuya, trời tối, khó thấy các chi tiết. Có lẽ chính vì vậy anh nghĩ sẽ đánh lừa được chúng tôi bằng cuốn băng này.

Nhưng anh Nonoguchi, anh đã phạm sai lầm lớn đấy.

Tôi không gạt anh đâu. Anh đã phạm sai lầm thật.

Để tôi chỉ cho anh nhé. Đó là cái bóng. Bóng cây anh đào đổ xuống bãi cỏ đúng không? Chỗ này là đòn chí mạng đây.

Vâng, tôi biết anh muốn nói gì. Cứ cho cây lớn lên trong thời gian bảy năm, cũng còn tùy vào ánh sáng, nếu chỉ so sánh cái bóng thì không biết được là cây bây giờ hay cây hồi đó. Đúng vậy.

Nhưng cái tôi muốn nói không phải việc đó. Tôi nói vấn đề là bóng cây chỉ có một.

Có vẻ anh chưa hiểu nên để tôi nói đáp án luôn. Nếu đúng là cuốn băng này quay cảnh vườn nhà Hidaka bảy năm trước, thì bóng cây ở đây phải có hai. Anh hiểu tại sao chứ? Đơn giản lắm. Vâng, đúng vậy. Bảy năm trước, trong vườn nhà Hidaka có hai cây anh đào. Đứng cạnh nhau.

Anh có gì để nói không?

Cuốn băng video đó có lẽ mới quay gần đây thôi đúng không? Do anh quay.

Vấn đề ở chỗ anh có cơ hội để quay hay không. Về điểm đó, tôi

đã xác nhận với Hidaka Rie.

"Có lẽ không khó lắm" là câu trả lời của cô ấy. Nếu là cuối năm ngoái, anh Hidaka Kunihiko vẫn còn độc thân, anh có thể lợi dụng lúc anh ấy đi uống với người của nhà xuất bản để thong thả quay.

Có điều, nếu vậy thì anh cần có chìa khóa nhà. Vì phải mở cửa sổ phòng làm việc để quay cảnh đột nhập vào phòng làm việc của anh Hidaka từ ngoài vườn.

Theo lời Hidaka Rie, việc đó cũng không có vấn đề gì. Đó là vì anh Hidaka Kunihiko thường không đem theo chìa khóa khi đi uống, mà giấu sau giá để ô trước cửa ra vào. Từ khi đánh mất chìa khóa nhà ở ngoài đến hai lần, anh ấy đã làm như vậy. Nếu anh biết được điều đó thì không cần đánh thêm chìa khóa. Và Hidaka Rie khẳng định anh biết điều đó.

Nhưng anh Nonoguchi này. Tôi cho rằng cuốn băng là ngụy tạo không phải nhờ nhận ra cái bóng của cây anh đào. Thật ra ngược lại, chính vì nghĩ chắc chắn nó là ngụy tạo nên tôi đã xem đi xem lại nhiều lần, tìm ra mấy tấm hình ít ỏi chụp cảnh vườn nhà Hidaka lúc xưa, rồi mới phát hiện ra điểm mâu thuẫn đó. Vậy tại sao tôi nghĩ chắc chắn cuốn băng là ngụy tạo? Đó là vì xuất hiện nghi ngờ đối với vật chứng khác.

Anh Nonoguchi hẳn cũng biết vật chứng khác đó là gì nhỉ? Đúng vậy, đó là số lượng lớn bản thảo nọ. Là núi tác phẩm tôi tìm ra và tin chắc đấy là thứ có liên quan đến động cơ giết anh Hidaka Kunihiko.

Trong vụ án lần này, bắt anh và đọc biên bản tự thú của anh rồi, tôi vẫn thấy có rất nhiều điểm không hợp lý. Đương nhiên, vẫn có thể giải thích theo cách nào đó cho từng nghi vấn. Nhưng việc có thể giải thích và việc có thể thỏa mãn là hoàn toàn khác nhau. Anh Nonoguchi, đâu đó trong biên bản tự thú của anh tôi vẫn thấy không khớp. Chính vì sự không khớp đó mà tôi không cách nào tin nội dung anh tự thú là sự thật.

Và có lần tôi phát hiện ra. Một manh mối rất lớn. Kể từ sau vụ án tôi đã nhiều lần gặp anh, vậy mà lại không nhận ra, kì lạ thật.

Anh Nonoguchi, anh đưa tay phải ra xem.

Sao vậy? Tay phải mà. Vậy thì chỉ cần ngón giữa tay phải cũng được.

Ngón giữa đó có cục chai đúng không? Khá to nhỉ.

Không kì lạ sao? Anh dùng máy đánh chữ mà. Tôi nghe nói khi viết bản thảo, và cả thời làm giáo viên anh đều dùng máy đánh chữ. Vậy mà sao tay lại có cục chai lớn như vậy?

À, anh nói không phải cục chai à? Vậy đó là gì? Không biết? Anh bảo không nhớ à? Nhìn cách gì nó cũng là cục chai mà anh nói là không nhớ tại sao có à?

Mà vậy cũng không sao. Quan trọng là tôi thấy nó là cục chai. Chính nhờ thấy như vậy mà tôi đã nghĩ, tại sao người dùng máy đánh chữ như anh lại có cục chai to như vậy, phải chăng anh đã viết tay một lượng khổng lồ cái gì đó?

Và tôi nghĩ đến đống tác phẩm được viết trong xấp vở cũ và giấy viết bản thảo đó. Tôi đã có một suy đoán. Lúc đó, tôi thấy lạnh cả sống lưng. Vì nếu suy đoán này đúng thì vụ án lại lật ngược 180 độ.

Đúng vậy, tôi đã suy đoán như sau. Số lượng lớn tác phẩm đó không phải là những thứ đã viết lúc xưa, mà được anh viết vội trong thời gian gần đây.

Tôi rùng mình cũng đúng phải không? Nếu là vậy thì việc anh nói anh Hidaka ăn cắp ý tưởng từ những tác phẩm đó cũng là dối trá.

Chẳng lẽ không có cách nào để kiểm chứng thực hư sao? Tôi đã điều tra rất nhiều. Và nắm được chứng cứ mang tính quyết định.

Anh Nonoguchi có biết người tên Tsujimura Hekichi không? Anh không biết à? Vậy sao? Quả nhiên.

Theo bản thú nhận của anh, lúc nhỏ anh thường cùng anh Hidaka Kunihiko đến chỗ thợ làm pháo hoa gần nhà xem người đó làm việc, nên đã viết tiểu thuyết *Đốm lửa tròn* dựa trên kỉ niệm thời ấy đúng không? Và anh chủ trương rằng anh Hidaka đã viết *Đốm lửa không cháy* dựa trên *Đốm lửa tròn*.

Ông Tsujimura Hekichi chính là người thợ làm pháo hoa khi ấy.

Vâng, tôi hiểu. Quên tên thì đâu có vấn đề gì. Có lẽ có hỏi anh Hidaka cũng sẽ nhận được câu trả lời là quên rồi thôi.

Nhưng, ông Tsujimura lại nhớ đấy. Không phải tên. Ông ấy nhớ mặt đứa bé thường đến chỗ ông ấy làm việc để chơi. Theo lời ông Tsujimura, chỉ có một đứa bé.

Vâng, đúng vậy. Ông ấy còn sống đấy. Hơn chín mươi tuổi, ngồi xe lăn nhưng đầu óc còn cực kì minh mẫn. Khi tôi cho xem album hình thời cấp hai của các anh, ông ấy chỉ ngay ra mặt đứa bé hay đến chơi.

Mặt của anh Hidaka Kunihiko.

Ông ấy nói không biết anh đấy.

Với lời chứng của ông Tsujimura, tôi đã có thể chắc chắn. Rằng, việc anh nói anh Hidaka ăn cắp tiểu thuyết của mình là dối trá, và tất cả những tác phẩm được viết trong vở ghi chép cũ hay giấy viết bản thảo nhất định là do anh chép lại từ sách của anh Hidaka.

Vậy việc anh bị anh Hidaka uy hiếp bằng vụ án giết người không thành kia thì sao?

Anh biết mà nhỉ. Sau khi nghĩ như trên rồi thì sẽ nghi ngờ cuốn băng video kia. Vì chỉ có cuốn băng đó là minh chứng rõ ràng cho việc giết người không thành của anh. Con dao anh nói đã sử dụng khi đó không có khả năng làm chứng cứ gì cả. Vì nó chỉ đơn giản là có dấu vân tay của anh thôi.

Và như tôi đã giải thích lúc nãy, tôi phát hiện cuốn băng là ngụy tạo. Nói ngược lại, điều đó có nghĩa tất cả những giả thiết cho đến giờ đều đúng. Tức không có vụ án giết người không thành kia, anh Hidaka cũng không hề uy hiếp anh, theo đó cũng không có chuyện đạo văn.

Vậy còn mối quan hệ giữa anh và cô Hidaka Hatsumi mà anh thú nhận là động cơ của vụ giết người không thành thì sao? Liệu mối quan hệ ngoại tình anh nói có thật không?

Đến đây, chúng ta ôn lại một chút nào. Những đồ vật nào thể hiện mối quan hệ giữa anh và cô Hidaka Hatsumi?

Trước tiên, chiếc tạp dề, sợi dây chuyền và giấy đăng kí du lịch được tìm thấy trong nhà anh. Rồi đến tấm hình cô Hatsumi được cho là chụp ở trạm dừng nghỉ Fujikawa cũng được tìm thấy trong phòng

anh hôm sau, và cả tấm hình phong cảnh được cho là chụp ở cùng địa điểm.

Hết. Ngoài ra không có gì nữa. Không có cả nhân chứng cho mối quan hệ của hai người.

Trong số này, giấy đăng kí du lịch thì viết thế nào cũng được nên không thể chứng minh cho mối quan hệ của anh và cô Hatsumi. Sợi dây chuyền thì chỉ có anh nói là định làm quà cho cô Hatsumi. Vậy chiếc tạp dề thì sao? Cái đó thì có vẻ đúng là của cô Hatsumi. Như có lần tôi nói với anh là có tấm hình chụp cô ấy đeo chiếc tạp dề đó.

Nhưng không phải là anh không có khả năng lấy đi chiếc tạp dề của Hidaka Hatsumi từ nhà Hidaka. Vì trước khi kết hôn với cô Rie, anh Hidaka đã sắp xếp lại vật dụng của người vợ trước là cô Hatsumi và anh đã đến giúp đỡ anh ấy. Có lẽ việc âm thầm giấu bớt một chiếc tạp dề không khó khăn gì nhỉ.

Cũng ngày giúp đỡ đó, có khả năng anh đã lấy trộm thứ khác nữa. Đó là những tấm hình. Điều kiện bức hình cần lấy trộm có lẽ như thế này. Trước tiên, phải là hình cô Hatsumi chụp một mình, không có hình chụp anh Kunihiko ở cùng địa điểm đó, và một điều kiện nữa nếu được, đó là có hình phong cảnh chụp từ cùng một địa điểm. Và hội đủ những điều kiện đó là những tấm hình ở trạm dừng nghỉ Fujikawa nọ. Anh đã lén giấu hình chụp của cô Hatsumi và hình phong cảnh vào túi.

Vâng, đương nhiên không có chứng cứ là anh lấy cắp. Nhưng có khả năng lấy cắp. Và một khi có khả năng, thì không thể cứ thế công nhận chuyện ngoại tình với cô Hatsumi theo như anh tự thú.

Hơn nữa, nếu đã không có vụ giết người không thành kia, không có chuyện anh Hidaka Kunihiko uy hiếp hay đạo văn, thì cho rằng việc ngoại tình có thể nói là tiền đề của những việc này chưa từng tồn tại, cũng đâu có gì không đúng nhỉ?

Đúng, khi nghĩ như vậy thì đương nhiên có thể giải đáp về cái chết của Hidaka Hatsumi. Đó chắc chắn là tai nạn, không phải tự sát. Không có động cơ thì cũng không có lý do để nghi ngờ là tự sát.

Đến đây, thử sắp xếp lại xem. Tóm lại anh đã làm gì từ khoảng

mùa thu năm ngoái? Cùng ôn lại theo trục thời gian nào.

Trước tiên, anh chuẩn bị mấy cuốn vở ghi chép cũ chưa sử dụng. Chỉ cần tìm trong trường là có ngay đúng không? Và anh bắt đầu chép vào đó những tác phẩm anh Hidaka Kunihiko đã công bố. Nhưng không phải chép lại hoàn toàn, anh đã bỏ chút công phu đổi tên nhân vật, giọng văn, sắp xếp lại cốt truyện chút ít để tạo ấn tượng đó là bản thảo ban đầu của tác phẩm đã được công bố. Chép lại một cuốn thôi cũng mất cả tháng nhỉ? Tôi nghĩ đó là việc rất vất vả. Ngoài ra, những tác phẩm gần đây thì anh nhập vào máy đánh chữ. Những tiểu thuyết được viết trong đống giấy viết bản thảo phát hiện cùng lúc với mấy cuốn vở thì đúng là truyện anh viết hồi xưa. Trong số truyện của anh Hidaka không có tác phẩm nào giống những tác phẩm đó.

Còn về "Cánh cửa băng giá", diễn biến tiếp theo thì nhất định anh phải tự nghĩ ra. Vì anh phải để cảnh sát phát hiện ra giấy ghi chú ý tưởng, cũng như phải viết bản thảo dùng để tạo chứng cứ ngoại phạm khi sát hại anh Hidaka.

Tiếp theo là làm cuốn băng video. Tôi đã nói lúc nãy, chắc anh quay khoảng cuối năm ngoái.

Và năm nay, anh lấy được tạp dề cùng hình của cô Hidaka Hatsumi. Ngoài ra, chắc chắn anh còn phải chuẩn bị mấy thứ linh tinh như giấy đăng kí du lịch, sợi dây chuyền này nọ. Giấy đăng kí loại cũ anh có sẵn à? Mấy thứ đó cũng có thể còn sót ở trường nhỉ. Còn nữa, anh bảo cái cà vạt họa tiết hoa lá cách điệu trong tủ do cô Hatsumi tặng, cặp tách trà gốm Meissen trong tủ chén bát hai người mua chung, đều là mới mua gần đây thôi nhỉ?

Và một việc nữa, rất quan trọng. Nghe nói vợ chồng anh Hidaka đã mất khoảng một tuần để thu dọn đồ đạc gửi đi Canada, và trong một tuần đó, anh đã đến thăm họ một lần. Mục đích là để lén bỏ vào trong hành lý hai món đồ đúng không? Hai món đồ đó là con dao và cuốn băng video. Anh đã khoét ruột sách và bỏ cuốn băng vào đó. Vì phải cho thấy anh Hidaka Kunihiko cất giấu cẩn thận lắm.

Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi những việc này, anh chờ đến ngày

16 tháng Tư. Đúng vậy, ngày xảy ra vụ án lần này.

Không, không, tôi không khẳng định đó là hành vi phạm tội nhất thời. Đó là hành vi phạm tội có kế hoạch đáng sợ được chuẩn bị chu đáo trong một thời gian dài.

Thông thường, kế hoạch phạm tội là thứ được thủ phạm chăm chút để tránh bị bắt. Thủ phạm sẽ suy nghĩ làm sao để tội ác không bị phát hiện, hoặc nếu có phát hiện thì mình cũng không bị nghi ngờ.

Thế nhưng kế hoạch phạm tội của anh lần này có mục đích khác hẳn. Anh không hề định tránh việc bị bắt. Không những vậy, toàn bộ kế hoạch được xây dựng với tiền đề là để bị bắt.

Nói ngắn gọn là thế này. Anh Nonoguchi, anh đã dành một thời gian dài và rất nhiều công sức để tạo nên động cơ. Một động cơ thích hợp để sát hại anh Hidaka Kunihiko.

Thực sự tôi nghĩ đó là một ý tưởng đáng kinh ngạc. Việc chuẩn bị động cơ trước khi phạm tội giết người phải nói là vô tiền khoáng hậu. Bây giờ tôi dám nói chắc chắn như vậy, nhưng để đi đến kết luận đó, tôi thực sự đã rất trăn trở. Rằng sao lại có chuyện như thế được.

Cuốn băng video đó, nếu ngay từ đầu cảnh sát nghi ngờ thì từ sớm đã có thể phát hiện ra là ngụy tạo. Nhưng đội điều tra không hề nghi ngờ. Đương nhiên rồi. Cuốn băng đó là chứng cứ quan trọng chứng minh động cơ phạm tội của anh, ai có thể nghĩ nó do chính thủ phạm là anh tạo ra?

Những tác phẩm viết trong vở hay giấy viết bản thảo cũng vậy, cả những món đồ nhỏ ám chỉ mối quan hệ với cô Hidaka Hatsumi cũng thế. Nếu những thứ đó là chứng cứ phủ định hành vi phạm tội của anh, thì chắc chắn đội điều tra đã nghiêm túc kiểm tra thật giả rồi. Nhưng thực tế không phải như vậy. Tất cả đều là những vật chứng khẳng định động cơ phạm tội của anh. Tiếc là cảnh sát hiện nay có khuynh hướng rất kĩ càng với chứng cứ có lợi cho người bị hại, nhưng rất dễ dãi với chứng cứ bất lợi. Anh đã xuất sắc nắm được điểm yếu đó.

Đặc biệt anh còn tài tình ở chỗ để phía điều tra tìm kiếm động cơ

giả tạo đó, chứ anh không tự nói. Nếu ngay từ đầu anh huyên thuyên về động cơ đó, thì dù cảnh sát ngu ngốc đến mấy cũng có thể thấy sự khác lạ.

Anh đã khéo léo dẫn dắt đội điều tra vào con đường sai lầm. Không, anh đã sắp đặt cái bẫy. Trước hết, cái bẫy đầu tiên là đống vở ghi chép và xấp bản thảo khổng lồ được cho là nguyên gốc những cuốn truyện của anh Hidaka mà anh đã viết. Cái bẫy thứ hai là tạp dề, sợi dây chuyền, giấy đăng kí du lịch và hình của cô Hatsumi. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ anh đã rất sốt ruột khi chúng tôi mãi không tìm ra hình của cô ấy. Có lần anh nói với tôi, là đừng làm xáo trộn phòng của anh vì có mấy cuốn sách quan trọng người ta gửi. Nhờ gợi ý từ câu nói đó mà chúng tôi tìm ra tấm hình của Hidaka Hatsumi trong cuốn *Kojien.* Vậy là chúng tôi đã bị dắt mũi trọn vẹn. Anh cũng yên tâm đúng không?

Về cái bẫy thứ ba, cũng có sự dẫn dắt của anh. Sau vụ án, anh đã hỏi cô Hidaka Rie băng video của anh Kunihiko để đâu. Khi nghe cô Rie nói đã gửi đi Canada, anh dặn hành lý được gửi trả lại thì cho anh biết ngay, đúng không?

Từ việc đấy mà tôi đã nghĩ trong những cuốn băng của Hidaka Kunihiko có ẩn giấu điều gì đó. Và rồi phát hiện ra cuốn băng quay đêm giết người không thành lúc trước. Chưa kể, cuốn băng còn được giấu trong sách của anh Hidaka, *Dạ quang trùng.* Nếu đọc *Dạ quang trùng,* ai cũng có thể nhận ra nội dung sách và cảnh quay trong video trùng khớp. Ở đây cũng có sự dẫn dắt vô hình của anh.

Nói mới nhớ đêm xảy ra vụ án, khi chúng ta gặp lại sau gần mười năm, tôi hỏi về truyện của anh Hidaka Kunihiko thì anh giới thiệu *Dạ quang trùng* trước tiên. Đó cũng là theo kế hoạch ban đầu. Tôi xin được ngả mũ kính phục.

Đến đây, chúng ta quay ngược kim đồng hồ một chút, ôn lại việc ngày hôm đó nào. Không cần phải nói, ngày hôm đó là ngày anh giết anh Hidaka Kunihiko.

Như anh thấy từ những suy đoán tôi nói nãy giờ, đương nhiên việc giết người mang tính kế hoạch. Nhưng anh không được để ai

nhận ra điều đó. Cho đến cuối cùng, anh cần để vụ án được xử lý là hành vi phạm tội mang tính bột phát. Nếu không, cái động cơ giả tạo kia không có tác dụng gì.

Anh đã vận dụng hết đầu óc để nghĩ ra phương án giết người. Dao với thuốc độc không được. Những thứ đó chứng tỏ ngay từ đầu anh đã có ý định giết người. Vậy siết cổ? Nhưng nếu so thể lực của hai người thì khó mà dùng bạo lực để siết cổ.

Vì vậy, cách anh lựa chọn là đánh rồi giết. Đánh từ đằng sau bằng một vật cứng và nặng. Khi đối phương ngã xuống, anh sẽ kết liễu bằng việc siết cổ.

Nhưng trường hợp đó cũng cần hung khí. Tốt hơn cả là vật có sẵn ở nhà Hidaka. Do đó, anh nghĩ đến đồ chặn giấy mà anh Hidaka thường dùng. Nếu đánh bằng cái đó có lẽ chắc ăn. Còn siết cổ thì làm thế nào? Đúng rồi, dây điện thoại được đấy. Tôi tưởng tượng có lẽ anh đã tự hỏi tự trả lời như thế.

Lúc này, trong lòng anh nảy sinh nỗi bất an. Ngày phạm tội là ngày nhà Hidaka đã gần như chuyển nhà xong. Tức hung khí dự định có thể không còn nữa.

Dây điện thoại thì có lẽ không sao. Anh Hidaka làm việc đến giờ chót, lại định gửi bản thảo bằng fax nên chắc chắn sẽ không dọn dây điện thoại.

Vấn đề là đồ chặn giấy. Một vật dụng không nhất thiết phải có khi viết bản thảo. Có thể nó đã được cất vào thùng đồ đạc.

Nếu không có đồ chặn giấy thì làm sao? Anh nghĩ đến trường hợp đó và chuẩn bị hung khí dự phòng đem theo. Đó là chai Dom Pérignon. Nhỡ chẳng may như vậy thật, anh định sẽ dùng cái chai làm hung khí.

Khi đến nhà Hidaka, anh không trao chai sâm panh ngay. Nếu đưa cho đối phương, có khả năng không dùng làm hung khí được nữa.

Trước tiên, anh cùng anh Hidaka Kunihiko vào phòng làm việc. Và xác nhận chắc chắn đồ chặn giấy vẫn còn đó. Tôi nghĩ có lẽ anh đã thở phào.

Sau khi rời khỏi phòng vì cô Fujio Miyako đến, anh trao chai sâm

panh cho cô Rie. Nếu không có đồ chặn giấy, hẳn anh sẽ không đưa cho cô ấy mà giữ lại làm hung khí sau đấy. Trong trường hợp đó, sẽ tạo ấn tượng với người thứ ba là hành vi phạm tội bột phát, nhất thời dùng chai sâm panh đem đến mừng chuyển nhà làm hung khí. Nhưng hẳn với anh, dùng đồ chặn giấy vốn là của anh Hidaka thì chắc chắn hơn.

Anh không viết về chai sâm panh trong ghi chép của mình có lẽ vì sợ cảnh sát nhận ra chuyện đó. Lần đầu nghe việc chai sâm panh, tôi đã nghi biết đâu trong đó có độc. Vì vậy, cuối cùng tôi hỏi cả nhân viên khách sạn đã uống chai sâm panh về vị của nó. Anh ta nói ngon lắm. Vậy là dẹp bỏ được giả thiết có độc, nhưng nghĩ lại chắc chắn anh không đời nào sử dụng thuốc độc, nhỉ?

Mà cũng phải nói, chứng cứ ngoại phạm dùng máy tính và điện thoại thì xuất sắc thật. Hình như cả cấp trên của tôi đến giờ vẫn chưa thể hiểu được cơ cấu vận hành đấy.

Có một điều tôi thắc mắc, nếu chúng tôi không nhìn ra được cái bẫy đó thì anh định làm thế nào? Vì như vậy anh sẽ không bị nghi ngờ, dẫn đến thậm chí không cả bị bắt.

Có vẻ anh không muốn trả lời nhỉ.

Mà có hỏi cũng chẳng ích gì. Vì thực tế thì chúng tôi đã phát hiện ra cái bẫy đó và anh cũng đã bị bắt.

Anh mệt rồi à? Câu chuyện hơi kéo dài nhỉ. Nhưng anh hãy chịu khó thêm chút nữa. Bởi tôi cũng đã khá mệt vì anh đấy.

Nhưng gì thì gì, tại sao anh lại làm những việc như vậy? Thông thường, chẳng ai lại tạo dựng động cơ gây án giả với tiền đề là để bị bắt cả.

Nếu phải suy đoán thì sẽ như thế này. Anh đã muốn giết anh Hidaka dựa trên một động cơ nào đó. Anh sẵn sàng để bị bắt. Tôi nghĩ bệnh ung thư tái phát cũng có liên quan đến việc này. Nghĩa là giả sử bị bắt thì thời gian ở trong tù cũng không lâu.

Nhưng anh nghĩ phải tiếp tục che giấu động cơ thực sự ngay cả trong trường hợp bị bắt. Với anh, việc bị công bố động cơ thực sự đó đáng sợ hơn cả việc bị bắt vì tội giết người.

Tôi muốn nghe chính anh nói về động cơ thực sự đó, anh thấy sao? Tôi nghĩ đã đến nước này rồi thì anh có tiếp tục giữ im lặng cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

... Vậy sao?

Có vẻ anh không muốn nói cho chúng tôi nghe. Vậy thì không còn cách nào khác. Cho phép tôi nói lên suy đoán của mình.

Anh Nonoguchi, anh biết đây là gì không? Vâng, đúng vậy. Đĩa CD. Nhưng không phải là CD nghe nhạc. Đây là CD-ROM. Dữ liệu máy tính nằm trong này.

Bây giờ, hầu như các phần mềm dành cho máy tính đều được bán dưới hình thức này. Nghe đâu còn có game, từ điển nữa.

Nhưng đây không phải CD-ROM bán ngoài thị trường. Là CD anh Hidaka nhờ công ty chuyên nghiệp làm.

Chắc anh thắc mắc bên trong có dữ liệu gì nhỉ? Thật ra trong này có thứ anh vẫn luôn tìm kiếm lâu nay.

Anh hiểu ra rồi chứ? Đúng vậy. Trong này là dữ liệu hình ảnh. Đây là CD chuyên lưu giữ hình ảnh.

Anh Hidaka không cất giữ những hình ảnh dùng làm tư liệu viết tiểu thuyết trong album. Anh Hidaka vốn là người sớm sử dụng máy tính trong văn đàn, nên từ mấy năm trước đã lưu trữ tất cả hình ảnh dùng làm tư liệu vào CD để bảo quản. Và gần đây thì dùng máy chụp hình kĩ thuật số.

Tôi sẽ nói cho anh biết tại sao tôi để mắt tới CD này. Sau khi điều tra kĩ càng quá khứ của anh và anh Hidaka, tôi bắt đầu để ý đến một tấm hình. Nếu đúng như tôi tưởng tượng, thì nội dung bức hình kết nối nhiều sự việc thành một đường thẳng, khiến những gì lâu nay không được xem trọng đột ngột trở nên có ý nghĩa.

Tôi đã đi tìm tấm hình đó. Không, thật ra bản thân tấm hình đã bị một người vứt bỏ. Nhưng trước đó, anh Hidaka từng giữ tấm hình đấy. Tôi nghĩ chắc chắn anh Hidaka đã phục chế tấm hình bằng cách nào đó. Và rồi tôi tìm ra CD hình ảnh này.

Ngưng làm bộ làm tịch đi. Là tấm hình lúc đó. Tấm hình chụp cảnh Fujio Masaya tấn công một nữ sinh cấp hai.

Trong CD này có dữ liệu hình ảnh tái hiện chân thực cảnh đó đấy.

Thật ra tôi định in ra và hôm nay đem đến đây. Nhưng ngay trước khi thực hiện, tôi nghĩ lại. Việc đó không có ý nghĩa gì, chỉ tổ khơi lại nỗi đau của anh thôi.

Chắc anh đã hiểu tôi nhìn thấy gì trong tấm hình đó nhỉ? Tôi cũng đã dự đoán được trước khi xem nó. Đúng vậy. Người giữ nữ sinh, giúp Fujio Masaya hành hung cô bé ấy chính là anh.

Tôi đã mạn phép điều tra một chút về thời cấp hai của anh. Nhiều người đã nói nhiều điều. Trong đó có cả chuyện bắt nạt.

Có người nói Nonoguchi bị bắt nạt. Cũng có người nói không phải vậy, cậu ta bị bắt nạt trong một thời gian ngắn thôi, sau đó thì ngược lại, gia nhập nhóm bắt nạt. Nhưng thật ra, cả hai đều nói về một việc giống nhau. Đó là từ đầu đến cuối, anh đều bị bắt nạt. Chỉ có hình thức bắt nạt thay đổi mà thôi.

Thầy Nonoguchi, đến đây thì tôi xin phép gọi vậy. Thầy cũng từng có kinh nghiệm khi còn đứng trên bục giảng và hoàn toàn hiểu được nhỉ. Tôi cũng vậy. Bắt nạt không bao giờ kết thúc. Một khi đương sự còn ở trường đó thì nó còn tiếp diễn. Khi người thầy nói "không còn bắt nạt", chỉ có nghĩa là "tôi muốn nghĩ rằng không còn bắt nạt" mà thôi.

Không khó để hình dung vụ hành hung đó đã trở thành vết thương không thể xoa dịu trong lòng anh. Đâu phải anh làm những việc đó vì thích, đúng không? Nếu làm trái ý Fujio Masaya, chắc chắn những ngày bị bắt nạt đen tối sẽ quay lại. Tôi nghĩ anh sợ điều đó và đành để đôi tay nhúng chàm bởi những hành vi đê tiện đó, dù ghét cay ghét đắng. Khi nghĩ đến cảm giác tội lỗi, sự khinh ghét bản thân xâm chiếm tâm hồn anh lúc đó, cả người hoàn toàn ngoài cuộc như tôi cũng thấy đau lòng. Nghĩ lại, sự bắt nạt tồi tệ nhất mà anh phải chịu đựng chính là bị ép buộc làm đồng phạm trong vụ án hành hung đó nhỉ?

Dù đánh đổi cả tính mạng cũng phải che giấu thứ ghi lại quá khứ đáng nguyền rủa đó. Tôi nghĩ đây có lẽ là động cơ giết người lần này.

Nhưng.

Tại sao bây giờ anh mới đột nhiên quan tâm đến bí mật này? Anh Hidaka có được tấm hình từ trước khi viết *Vùng cấm săn bắt,* kể từ đó cũng không có dấu hiệu gì cho thấy anh ấy đã nói với người khác về sự tồn tại của tấm hình. Nếu vậy, anh không nghĩ về sau bí mật đó vẫn sẽ được tiếp tục giữ kín sao?

Đã đến nước này rồi, anh đừng nói dối là anh Hidaka dùng tấm hình đó uy hiếp anh đấy nhé. Những lời nói dối đối phó đó sẽ bị phát hiện ngay thôi, và hơn hết, không giống anh, người đã xây dựng một kế hoạch phạm tội hoàn hảo như lần này.

Tôi nghĩ có liên quan đến cô Fujio Miyako. Sự xuất hiện của cô ấy đã khiến mọi việc đảo lộn.

Cô ấy định đấu tranh với anh Hidaka Kunihiko tại tòa án. Tùy tình hình mà anh Hidaka cũng phải chuẩn bị tinh thần không còn cách nào khác. Tình trạng trở nên như vậy khiến anh đột ngột bất an. Rằng biết đâu tấm hình kinh tởm đó sẽ được đưa ra tòa như một vật chứng?

Đây là tưởng tượng của tôi, nhưng có lẽ từ khi anh Hidaka viết cuốn tiểu thuyết đó, anh vẫn luôn có linh cảm bất an, cảm thấy nguy hiểm? Cô Fujio xuất hiện khiến nỗi lo sợ của anh lên đến đỉnh điểm và cuối cùng quyết chí giết người. Tôi đã suy đoán như vậy.

Nhưng, nếu chỉ thế thì vẫn có chỗ không giải thích được. Mà không, thật ra những suy đoán cho đến nay đều bỏ quên điều quan trọng nhất.

Đó là, mối quan hệ giữa anh và anh Hidaka Kunihiko thực tế như thế nào?

Không muốn bị công bố về quá khứ kinh tởm nên mới giết người nắm giữ bí mật đó. Việc này không phải không lý giải được. Nhưng đối phương là người thường ngày giao du thân thiết. Anh không nghĩ anh Hidaka vẫn sẽ giữ bí mật cho anh dù việc tranh chấp với cô Fujio Miyako có theo chiều hướng tồi tệ sao?

Trong biên bản thú nhận của anh, mối quan hệ của hai người được miêu tả như thể căm ghét tột cùng. Nhưng bây giờ khi đã rõ tất cả là do anh dựng nên thì phải vứt bỏ tiền đề đó.

Nếu sắp xếp lại những gì anh Hidaka làm với anh lâu nay chỉ từ những sự thật chúng tôi nắm được, thì sẽ như thế này. Anh Hidaka đã khôi phục lại tình bạn với người bạn từ thời cấp hai không gặp là anh, mà rõ ràng thời cấp hai anh ghét anh Hidaka ra mặt. Không chỉ vậy, còn giới thiệu nhà xuất bản để anh có thể sống được trong giới văn học thiếu nhi. Và tuyệt đối giữ kín tên anh, người có liên hệ mật thiết với tác phẩm *Vùng cấm săn bắt* đến cùng trong những lần nói chuyện với cô Fujio Miyako.

Hình ảnh nhân vật Hidaka hiện lên khi nhìn từ những sự thật này cực kì trùng khớp với những câu chuyện về thời niên thiếu của anh ta. Ví dụ, có người đã nói rằng "đó là một thiếu niên tử tế với bất kì ai".

Tôi cho rằng ít nhất anh Hidaka đã xem anh như một người bạn thân thực sự. Nghĩ như vậy mới hợp lý.

Có điều, để đi đến kết luận này, tôi đã hơi mất thời gian. Đó là vì quá khác với hình tượng anh Hidaka mà tôi đã có định kiến trong đầu. Thật ra, trong lúc điều tra về thời niên thiếu của anh Hidaka, điều đó cứ khiến tôi vướng mắc trong lòng suốt.

Tôi đã nghĩ tại sao lại phát sinh sự lệch lạc này? Có phải vì đọc bản tự thú giả tạo mà anh đã viết? Không phải. Tôi đã có một hình dung nhất định về anh Hidaka từ sớm. Hình dung đó đến từ đâu? Và tôi nghĩ đến một thứ.

Đó là bản ghi chép đầu tiên anh đã viết vào ngày xảy ra vụ án.

Trong bản ghi chép đó, tôi đã bị phân tâm bởi một phần có liên quan trực tiếp đến vụ án. Thế nhưng, điều thoạt nhìn không có vẻ gì đặc biệt đó lại ẩn giấu một cái bẫy sâu xa.

Nhìn gương mặt đó của anh, chắc anh đã hiểu ra tôi muốn nói gì rồi. Vâng, đúng vậy. Tôi đang nói về chuyện con mèo. Con mèo mà anh đã giết.

Chúng tôi đã tìm ra thuốc trừ sâu từ hai chậu cây đã nhồi đất ngoài lan can nhà anh. Sau khi làm mấy viên bánh độc, anh không biết xử lý phần còn lại thế nào nên đã trộn chung với đất đúng không?

Thuốc trừ sâu chúng tôi tìm thấy giống với loại được tìm thấy trong xác con mèo. Vâng, xác con mèo vẫn còn đấy. Người chủ đã cho vào hộp và chôn trong vườn.

Anh nghe được từ chính đương sự, anh Hidaka, về việc đang gặp rắc rối với con mèo nhà hàng xóm à? Hay nhờ đọc bài luận "Giới hạn chịu đựng" nọ? Mà hai người thân thiết nên chắc là anh nghe trực tiếp nhỉ?

Anh đã làm mấy viên bánh độc, canh lúc vợ chồng Hidaka vắng nhà, đem đến đặt trong vườn. Anh đã giết con mèo bằng cách đó. Tại sao anh làm như vậy? Lý do chỉ có một. Như tôi nói lúc nãy, để xây dựng hình ảnh anh Hidaka.

Lần này, tôi đã thử tiếp xúc với thế giới văn học một chút, và nhớ có từ ngữ thế này dùng khi đánh giá tác phẩm. Đó là từ "khắc họa chân dung nhân vật". Nghĩa là truyền đạt cho độc giả hiểu nhân vật đó là người như thế nào, nhưng dùng câu trần thuật thì không đủ. Viết sao để độc giả có thể tự mình xây dựng hình ảnh từ những cử chỉ, lời nói của nhân vật, đó gọi là "khắc họa chân dung nhân vật" đúng không?

Khi viết bản ghi chép giả đấy, anh đã nghĩ trước tiên cần phải sớm ươm mầm trong độc giả là chúng tôi về sự tàn nhẫn của nhân vật tên Hidaka Kunihiko. Và câu chuyện anh chuẩn bị cho mục đích đó là chuyện giết con mèo.

Ngày xảy ra vụ án, ngoài dự đoán là anh đã gặp chủ con mèo, cô Niimi ở vườn nhà Hidaka đúng không? Nhưng với anh, điều đó thật may mắn. Bằng cách đem câu chuyện đó mở đầu phần ghi chép, anh đã tạo mức độ tin cậy cho câu chuyện anh Hidaka giết con mèo.

Thật xấu hổ nhưng tôi đã hoàn toàn bị anh gài bẫy. Vì dù đã bắt giữ anh, thậm chí cho rằng phần ghi chép ban đầu của anh không đáng tin, nhưng tôi thật không ngờ đến cả chuyện giết con mèo cũng là bịa đặt, để thay đổi ấn tượng về anh Hidaka theo cách anh muốn.

Chỉ có thể nói anh rất xuất sắc. Trong vụ án lần này, anh đã đặt ra nhiều cái bẫy nhưng tôi nghĩ đó là cái bẫy xuất sắc nhất.

Và khi nhận ra cái bẫy giết mèo này, trong đầu tôi lóe lên một ý

nghĩ. Có khi nào mục đích của cái bẫy này cũng chính là điều tội ác lần này nhắm tới không?

Tức mục tiêu cao nhất của anh là hạ thấp hình tượng của anh Hidaka. Nghĩ như vậy thì diện mạo vụ án lần này hiện lên rõ ràng.

Lúc nãy, tôi đã đề cập đến động cơ phạm tội của anh. Tôi nói anh có lẽ vì muốn che giấu bí mật kinh khủng thời học cấp hai, nên đã giết anh Hidaka. Anh không phủ nhận gì về điều đó, và tôi cũng chắc chắn là vậy.

Nhưng tôi nghĩ thế này. Đó chỉ là động cơ khiến anh quyết tâm giết người mà thôi.

Tôi đã thử tưởng tượng dao động trong tâm hồn anh từ khi nghĩ đến việc giết anh Hidaka cho đến lúc cân nhắc xong kế hoạch phạm tội. Với lý do đã nói lúc nãy, anh cần xây dựng động cơ phù hợp để giết anh Hidaka. Nhưng không phải động cơ nào cũng được. Phải nghĩ ra một động cơ sao cho khi nó được công bố, anh có được sự cảm thông của mọi người, và ngược lại hình tượng của người bị hại là anh Hidaka bị sụp đổ.

Và anh nghĩ ra câu chuyện bị ép buộc làm "tác giả ma" do ngoại tình với Hidaka Hatsumi. Nếu suôn sẻ, anh sẽ được cái danh là tác giả thực sự của những tác phẩm mà anh Hidaka đã công bố.

Chính vì mục đích đó mà anh thậm chí chép tay một số lượng lớn bản thảo đến mức có cục chai ở tay, mất công quay cuốn băng giả trong tiết trời giá lạnh. Để chuẩn bị chu toàn anh đã mất mấy tháng trời đúng không? Vì nếu đơn thuần chỉ để che giấu quá khứ thời cấp hai, thì chắc chắn anh có thể chuẩn bị một động cơ dễ hiểu hơn.

Chương trình anh dày công xây dựng này chỉ là để phá hoại thành quả mà anh Hidaka đã tạo dựng. Và việc giết người chỉ là một phần trong chương trình đó.

Anh không sợ bị bắt giữ, sẵn sàng đánh cược phần đời ít ỏi còn lại để hủy hoại hình tượng của một người. Tôi đã nghĩ, rốt cuộc là thế nào?

Thành thật mà nói, tôi không thể đưa ra câu trả lời mang tính logic. Nhưng anh Nonoguchi này, có phải anh cũng vậy chăng? Cả

anh cũng không thể giải thích thấu đáo được, đúng không?

Tôi nhớ lại vụ án mình đã trải qua khoảng mười năm trước. Anh có nhớ không? Vụ án học sinh của tôi đâm người bạn học chuyên bắt nạt mình ngay sau lễ tốt nghiệp. Cậu học sinh cầm đầu bắt nạt lúc đó đã nói, "Tóm lại, không ưa là không ưa, vậy thôi."

Anh Nonoguchi, hẳn tâm trạng của anh cũng không khác gì cậu ta lúc ấy nhỉ? Trong lòng anh ẩn giấu một ác ý không đáy đối với anh Hidaka mà chính bản thân anh cũng không lý giải được, và có lẽ chính nó đã thúc đẩy vụ án lần này?

Vậy rốt cuộc ác ý đó từ đâu ra? Tôi đã tìm hiểu khá kĩ về cả hai người. Kết quả tôi biết được, là chẳng có lấy một lý do nào để anh căm ghét anh Hidaka cả. Anh ấy khi đó là một thiếu niên tuyệt vời, và là ân nhân của anh. Bất chấp anh từng bắt tay với Fujio Masaya để bắt nạt mình, anh ấy vẫn cứu anh.

Nhưng tôi biết, chính ân nghĩa đó, ngược lại đã sinh ra mối hận thù. Chắc chắn anh đã có cảm giác tự ti trước anh ấy.

Chưa kể khi trưởng thành, anh lại rơi vào tình trạng không thể không đố kị anh Hidaka. Đối thủ mà anh không hề muốn bị vượt qua hơn ai hết trong cuộc đời này, đã thành công trước anh với tư cách nhà văn. Tưởng tượng cảm giác của anh khi biết anh ấy đoạt giải văn học dành cho tác giả mới, toàn thân tôi đã nổi da gà đấy.

Thế nhưng, anh vẫn đến thăm anh Hidaka. Tận đáy lòng mình, anh rất muốn trở thành nhà văn. Và anh đã tin rằng việc quen biết với anh Hidaka là con đường tắt để đi đến giấc mơ đấy. Do đó, anh đã tạm niêm phong ác ý trong lòng.

Nhưng con đường của anh thật gập ghềnh. Tôi không biết do số phận hay do tài năng. Nhưng anh mắc bệnh trong khi vẫn chưa đạt được thành công.

Tôi tin chắc khi anh chuẩn bị tâm lý sẵn sàng chết cũng là lúc niêm phong trong lòng được gỡ bỏ. Anh không thể chịu đựng việc phải ôm trong lòng ác ý đối với anh Hidaka mà rời bỏ thế giới này. Và động lực thúc đẩy ác ý đó là việc bị anh Hidaka nắm giữ bí mật quá khứ.

Đó là chân tướng của vụ án lần này theo suy nghĩ của tôi. Anh có phản biện gì không?

Tôi có thể lý giải anh im lặng tức khẳng định được không?

Thời gian trôi qua kha khá rồi. Miệng tôi cũng khô khốc cả.

À, đúng rồi. Để tôi nói thêm một điều.

Cách cư xử trong quá khứ của anh và mẹ anh khiến tôi cảm thấy như hai người có thành kiến với anh Hidaka và mọi người ở quanh đó.

Nhưng tôi khẳng định, ở địa phương đó hoàn toàn không có sự kiện gì đáng để gây ra định kiến tồi tệ, cũng không có vết tích gì chứng tỏ từng có thành kiến cả.

Vì tôi nghĩ có lẽ một trong những lý do khiến anh hồi nhỏ ghét anh Hidaka có liên quan đến suy nghĩ đáng khinh mà mẹ anh gieo vào đầu lúc đó, nên nói vậy thôi.

Tôi thật tâm chúc ca phẫu thuật thành công tốt đẹp. Dù sao tôi vẫn mong anh sống.

Vì pháp đình đang đợi anh.

Diễn giải

Kirino Natsuo

Tôi từng nghe nói người Nhật là một dân tộc hiếm hoi còn lưu giữ số lượng lớn các ghi chép và nhật kí. Đọc truyện *Ác ý,* một lần nữa tôi chìm đắm trong cảm xúc rằng con người đúng là loài sinh vật ghi chép.

Những sự việc xảy ra, cảm xúc, tâm tư, dòng chảy thời gian. Con người muốn lưu lại, muốn để lại những điều đó nên "ghi chép". Nếu tiểu thuyết là một loại "ghi chép" thì cuốn sách này là một tiểu thuyết trinh thám tráng lệ lấy chính "ghi chép" làm chủ đề.

Trước hết, có lẽ không ai nghĩ rằng ghi chép là một sự thật trọn vẹn. Vì ai cũng hiểu ghi chép là "sự thật" theo chủ quan của người ghi chép. Ấy vậy mà, con người vẫn dễ dàng bị đánh lừa. Không, là muốn bị đánh lừa. Hình như trong con người có bản năng mong muốn hòa mình vào cái chủ quan được viết ra, dù là của người khác. Ví dụ, nếu dễ dàng đồng cảm với nhân vật chính thì ta thấy dễ đọc và thích thú, ngược lại thì ta thấy cuốn sách thật nhàm chán.

Vì vậy, cái gọi là "tường thuật" ngay từ đầu đã có sức mạnh thần kì. Cuốn sách này có phong vị kì lạ, tô vẽ nhiều tầng tham vọng của con người, đó là "muốn ghi chép", và muốn cho rằng "thứ được ghi chép" là sự thật. Có thể nói vì bản thân tác giả là "người ghi chép gọi là nhà văn" hiểu rõ ma lực của tường thuật, và đây là thể loại trinh thám, nên mới sinh ra cuốn tiểu thuyết kì lạ như thế này.

Chảy sâu dưới đáy câu chuyện là dòng sông đen có tên "ác ý" của con người. Có thể mơ hồ nghe được tiếng chảy của ác ý, nhưng lại không thấy được dòng chảy đó. Không rõ nhân vật trong truyện đã khéo léo che giấu, hay không nhận ra, hay vì dòng chảy đó quá sâu dưới lòng đất, mà mãi nó không hiện lên trong "ghi chép" của các nhân vật. Hẳn độc giả đã không kìm nổi sự sốt ruột, ra sức đọc và

phân tích từng hàng chữ trong "ghi chép", "thủ kí" của các nhân vật? Tác giả rất tự tin với mánh lới trong "ghi chép" mà thách thức độc giả.

Truyện được viết đan xen giữa hồi kí và ghi chép của hai nhân vật là người kể (hay phải gọi là người ghi chép nhỉ), và diễn biến kì lạ của vụ án dần được khắc họa. Những gì cho là thật lại không phải vậy, những gì đã đoan chắc là giả hóa ra lại là thật. Độc giả bị đánh lừa nhiều lần, vừa bị xỏ mũi vừa bị vả mặt. Còn không khí truyện lại yên ả một cách đáng sợ như màu mực đen tối đang thấm dần.

Thủ kí đầu tiên được viết bởi Nonoguchi Osamu.

Nonoguchi là nhà văn viết truyện thiếu nhi. Anh ta từng làm giáo viên môn Quốc ngữ ở trường cấp hai, nhưng đã nghỉ việc để tập trung sáng tác qua sự giới thiệu của Hidaka Kunihiko, bạn cùng lớp thời cấp hai.

Nonoguchi gặp phải một chuyện xấu, đó là vụ án Hidaka Kunihiko bị giết.

Hidaka Kunihiko là nhà văn nổi tiếng. Tuy đã ra mắt mười năm trước nhưng sự nghiệp của Hidaka không có gì nổi bật, cho đến khi tác phẩm *Đốm lửa không cháy* viết về cuộc đời người thợ làm pháo hoa giúp anh nổi tiếng. Hidaka đạt giải thưởng văn học cao quý với tác phẩm đó và vụt sáng, trở thành nhà văn ăn khách ít ỏi trên văn đàn Nhật. Tình bạn giữa nhà văn lớn Hidaka và Nonoguchi, người viết văn học thiếu nhi nhưng ôm tham vọng thầm kín muốn viết cả tiểu thuyết, như thế nào? Ngay từ đầu, độc giả đã bị lôi cuốn.

Hidaka lên kế hoạch di cư sang Canada cùng vợ. Nonoguchi đến nhà Hidaka để chia tay lần cuối, tình cờ gặp qua một người. Đó là thân thích của người là nguyên mẫu cho nhân vật trong tiểu thuyết *Vùng cấm săn bắt* của Hidaka. Người này cho rằng sự riêng tư của người đã chết bị xâm hại nên đang tranh chấp với Hidaka, khi biết Hidaka sẽ đi Canada thì tìm đến để nói chuyện.

Ngay sau đó, Hidaka bị giết, Nonoguchi là người phát hiện đầu tiên và bị cuốn vào vụ án. Rồi Nonoguchi bắt đầu viết hồi kí để "ghi chép" lại vụ án.

“Một ngày như vậy hẳn không dễ mà có lại trong một đời người. Nghĩ vậy, tôi cảm thấy ngủ thì thật tiếc, dù cho đây là một ngày bi kịch [...] Thế là tôi nảy ra một ý tưởng. Phải ghi lại trải nghiệm này. Tôi sẽ tự tay viết lại bi kịch người bạn thân bị sát hại.”

Nonoguchi có mục đích gì? Đó là thái độ của một nhà văn. Khởi đầu của một “ghi chép” hóa ra cũng có điểm thấp kém như thế. Ngoài ra, vấn đề xâm hại quyền riêng tư của nguyên mẫu cũng có liên quan với thái độ của một nhà văn của Nonoguchi. Nói cách khác, trong thử thách “ghi chép” sự kiện và con người này có một khía cạnh, đó là vẫn phải tiếp tục viết dù là vì lòng hiếu kì có thể nói là thấp kém này. Ngay từ đầu, Higashino đã phơi bày sự đáng ngờ của việc “ghi chép”, thật thú vị.

Ngoài ra, còn một người ghi chép nữa là cảnh sát Kaga. Kì diệu thay, Kaga từng dạy cùng trường cấp hai với Nonoguchi. Kaga vốn là giáo viên môn Xã hội, nay đã bỏ nghề giáo vì một sự việc và chuyển sang làm cảnh sát.

Bằng cách xây dựng nhân vật Kaga là một người vừa đồng cảm với Nonoguchi vừa không chút lơ là trong việc truy tìm sự thật, những “ghi chép” của Kaga đóng vai trò kiểm chứng “ghi chép” của Nonoguchi. Cuối cùng, Kaga phanh phui mâu thuẫn giữa lời tường thuật của Nonoguchi với kết quả điều tra thực tế, khẳng định Nonoguchi là hung thủ giết hại Hidaka một cách khá dễ dàng.

Nhưng từ đây, câu chuyện đột ngột trở nên gay cấn. Bằng cách chỉ rõ thủ phạm ngay từ đầu, câu chuyện dẫn dắt người đọc vào một hành trình kì lạ không phải tìm thủ phạm mà là truy tìm động cơ.

Tại sao Nonoguchi “ghi chép”?

Tại sao nơi ở của Nonoguchi có một số lượng lớn bản thảo của Hidaka Kunihiko?

Tại sao Nonoguchi giết Hidaka?

Để rồi, Kaga kinh ngạc khi nghe sự thật khó tin từ Nonoguchi. Tác phẩm *Đốm lửa không cháy* đã đưa Hidaka Kunihiko lên thành nhà văn nổi tiếng vốn là của Nonoguchi. Xuất hiện vấn đề không ngờ đến, đạo văn. Và từ đó hiện lên sự tồn tại của những ác ý vô hình.

“Điều mà cậu thấy sợ hãi không phải bạo lực, mà là năng lượng tiêu cực phát ra từ những kẻ ghét mình. Từ trước đến nay, cậu chưa từng tưởng tượng lại tồn tại ác ý đến mức đấy trên thế giới này.”

Đây là những dòng trong tiểu thuyết *Vùng cấm săn bắt* của Hidaka Kunihiko. *Vùng cấm săn bắt* là tiểu thuyết đang bị người nhà nguyên mẫu nhân vật phản đối. Nhưng không rõ ai là tác giả. Nếu vậy, ai đã khiến ai rơi vào hoàn cảnh như thế nào, ở đó ác ý đang tồn tại thế nào? Năng lượng tiêu cực đó hướng đến ai?

Phần này là tóm tắt truyện, nhưng có lẽ không được phép viết hơn nữa. Tuy nhiên, tôi có thể nói không chỉ bản thân vụ án, mà chính cuốn sách này cũng chồng chất những tình huống phức tạp. Cứ tưởng là tiểu thuyết trong tiểu thuyết thì lại nhẹ nhàng biến chuyển, đã tin vào lời thú nhận tưởng chừng chân thật của tác giả nào ngờ giả dối, ngỡ là dối trá thì lại là sự thật, làm sao cũng không thể bắt được đằng chuôi.

Bởi lẽ cuốn sách này vừa vẽ nên ác ý tận cùng của con người, vừa buộc ta không thể không đọc tấn bi kịch của người đàn ông không biết tự bao giờ đã bị cầm tù trong “ghi chép”. Cũng có lẽ vì bản thân cuốn sách là một “ghi chép”, khiến chúng ta đủ chìm đắm trong sự cuốn hút của nó.

Chú thích

←1 Kiểu mái có hai tầng, tầng trên úp xuống hình tam giác, tầng dưới rộng hơn có bốn mặt đều dốc thoải.

←2 Loại búp bê gỗ thủ công truyền thống của Nhật, phần mặt thường được vẽ bằng những đường nét mảnh, đơn giản.

←3 Viết tắt của “Living, Dining, Kitchen”, chỉ phòng kiêm các chức năng phòng khách, phòng ăn, phòng bếp.

←4 Món ăn kiểu Pháp với khoai tây nướng cùng vụn bánh mì, sữa, phô mai.

←5 Món thịt heo tẩm bột chiên giòn của Nhật.

←6 Món tôm nướng với nước sốt kem cùng các nguyên liệu khác.

←7 Các loại chữ viết trong tiếng Nhật gồm: chữ Hán, Hiragana và Katakana. Khẩu: □, “ro” trong Katakana: □.

←8 Chậm chạp.

←9 Hội chứng Lolita. Chỉ người có tình cảm yêu đương, mang tính tính dục đối với những bé gái nhỏ tuổi. Lolita lấy từ tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Nga Vladimir Nabokov.

←10 Một thể loại trinh thám được yêu thích ở Nhật. Nghĩa rộng chỉ những vụ án xảy ra khi cảnh sát hay thám tử tình cờ đang đi du lịch ở các địa điểm nổi tiếng. Nghĩa hẹp chỉ những vụ án hung thủ lợi dụng tính chính xác trong thời gian chạy của các phương tiện công cộng để tạo chứng cứ ngoại phạm.